

The background of the cover is a painting. It features two faces in profile, facing each other, rendered in warm, golden-brown tones. Behind the faces is a dark, textured vertical element resembling a tree trunk, with some green foliage visible at the top. The overall style is painterly and somewhat abstract.

CENACLUL EDITOR

ANTOLOGIA ANULUI
2011

Cenaclul EDITOR se află în cel de-al cincilea său an de existență. După Generația 2007, a cărei activitate literară a rămas imortalizată în volumul "Labirintul liric", iată că a venit rândul Generației 2011 să intre în arena literaturii dorohoiene. Și totuși, antologia de față nu este numai cartea de vizită a acestei generații, ci reprezintă mărturia existenței unui grup care adună, laolaltă, vârste diferite, unit fiind de o unică pasiune: creația literară. Și, cum în cadrul unui cenaclu creația își dă mâna, în modul cel mai firesc, cu critica literară, alături de creațiile emblematice ale membrilor cenaclului am optat pentru transcrierea, cu maximă fidelitate, a câtorva ședințe, care să ilustreze acest fapt. Una din ele - cea din 2008 - a intrat, deja, în memoria cenacliștilor botoșăneni drept o ședință de pomină, cunoscută sub numele de "Experimentul de la Ipotești". Celelalte două, din 2011, constituie ilustrări elocvente ale activității Cenaclului EDITOR în cel de-al cincilea său an de existență.

Dar, dincolo de aceste considerații, antologia dorește să fie o oglindă și un stimulent, totodată, pentru creația literară din acest capăt de țară situat la granița de est a Uniunii Europene. Acolo unde, se spune, se sfârșește, o lume, și începe o alta...

Ciprian VOLOC

Editura LUCEAFĂRUL
CCD Botoșani, 2011

ISBN-13:978-973-87934-2-2

CENACLUL EDITOR

**CENACLUL EDITOR.
ANTOLOGIA ANULUI 2011**

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

Copertile I și IV: Aurelian Antal, “Triumful vieții”,
ulei pe pânză, fragmente.

Ciprian VOLOC (*coordonator*)

Nicu ANTON

Bara Haqi ABDULBAKI

Aurelian ANTAL

Corneliu DRESCANU

Cristi AVRAM

Andreea TUDOSĂ

Diana DUPU

Nicolae OANEA

Ana-Maria GÂBU

Alexandru KVAȘINSCHI

Marius GIRADĂ

Andrei HANACHIUC

CENACLUL EDITOR. ANTOLOGIA ANULUI 2011

**Editura LUCEAFĂRUL
CCD Botoșani, 2011**

ISBN-13:978-973-87934-2-2

Concepție grafică: Ciprian Voloc
Apărut: iunie 2011

CENACLUL EDITOR

ANTOLOGIA

CENACLULUI

EDITOR

2011

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

CUVÂNT ÎNAINTE

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

cuvânt înainte

Fișe de personaj

- Cenaclul Editor -

Știu că întreaga poveste a celor uniți în nevoia supremă de absorbție a cuvintelor dătătoare de sens a început undeva, într-un timp așezat și clar, într-o iarnă. Într-un aer statornic de concretism neconștientizat poate, într-o boare nostalgică. Cu toți am știut că, odată ajunși aici, ne vom face reciproc daruri nemeritate - ne vom lăsa descoperiți, mai mult, sau mai puțin, de cei ce vor reuși să stabilească o legătură cu noi, ancorați în propriile noastre scrieri. Poate că acesta e motivul pentru care numărul nostru a fost redus la 8 prezențe constante, suficiente însă pentru a fi asigurată diversitatea la nivelul tipologiilor umane, după cum se va putea observa în cele ce urmează.

Voi începe cu pilonul de rezistență al cenaclului, întrucât dânsul a fost prezent la mai toate evenimentele de factură literară din județ și a supervizat, de-a lungul anilor, buna desfășurare a cenaclului dorohoian. Ciprian Voloc, căci lui îi este atribuită scurta descriere de mai sus, a devenit și el, la rândul lui, obiectul criticii cenacliștilor prin prezentarea volumului de poeme "Zilele tale cu mine, iubito", în cadrului ședinței ce s-a desfășurat la Botoșani. Pentru că, în

CENACLUL EDITOR

cuvânt înainte

cele din urmă, pentru a dobândi dreptul de a critica este imperativ a scrie și a accepta, la rândul-ți, opiniile celor din jur. Însă vorbeam de tipologii umane. Cel mai probabil, domnul Ciprian Voloc ar fi un exponent al tagmei literaților ce își asumă și rolul de sfătuitor pentru cei care vor într-adevăr să rodească în arta scrisului.

Un alt membru al cenaclului care și-a asumat responsabilitatea la nivel organizatoric pentru buna desfășurare a ședințelor îl reprezintă Nicu Anton. Aș îndrăzni să îl numesc tipul cârcotașului, capabil de un fals misoginism, deoarece urăște femeia, dar totuși în momentele de intimitate o iubește și îi atestă esențialitatea. Scrierile sale, de factură lirică, confirmă pendulările constante între asumare și negare, o transpunere a dihotomiei a fi - a ști, la un alt nivel, deoarece, după cum susținea Corneliu Dreșcanu, Nicu Anton reușește să își mențină spiritul adolescentin, să nu ofere răgaz timpului să își lase amprenta asupra sa. Acesta și-a rezervat dreptul de a face observații, uneori fondate, alteori nu, referitoare la conținutul textelor prezentate în cenaclu, contribuind din plin la polemizarea anumitor subiecte și la dinamizarea ședințelor.

Însă cel ce și-a asumat pe deplin rolul de exeget este domnul Corneliu Dreșcanu, membru activ la ședințele Editorului, care a încercat întotdeauna o echilibrare a caracteristicilor pozitive și negative ale unui text propus, fără a pierde din vedere înfățișarea în care a expus ideile, modul în care s-a comunicat. De fapt, cred că cel mai mare merit al dum-

CENACLUL EDITOR

cuvânt înainte

nealui este acela de a stăpâni arta oratoriei, fără a plictisi și fără a supraaglomera mesajul transmis cu informații irelevante. Fin observator, nu doar la nivelul hermeneuticii textului literar, dar și referitor la psihologia umană, domnul Corneliu Drescanu a oferit întrebări ce au îndemnat la meditație pe fiecare membru al cenaclului, nelăsând să treacă neatins niciun prilej de a exploata esențele bine camuflate în melodie și limbaj artistic.

Cu gândul la spusul frumos mă duc poemele domnului Bara Haki Abdulkaki. Acesta este de-a dreptul un romantic ce își are condeiul înmuiat undeva în vremuri răstignite pe ceea ce este astăzi lumina. Exprimări pline de o eleganță care, venită din partea unui scriitor autohton, cel mai probabil s-ar fi dovedit a fi ușor forțate, au constituit prilejul unor momente de desfăt în arta frumosului în cadrul ședințelor de cenaclu. Totodată, poemele și traducерile acestuia, din limba arabă, oferă o morală celor cu presupus sânge poetic - poezia e sentiment, iar când există o emoție menită a fi transmisă, orice limbă își redesăvârșește melodicitatea pentru a se înfăptui actul creației. Nu știu dacă e prea mult, însă consider că prin scrierile sale, domnul Bara și-a răscumpărat nu numai locul printre cenacliști, dar și-a asigurat și un nou "acasă". Bine ați venit!

În continuare, deși nu aș fi crezut, nu este atât de simplu să scriu despre ceilalți membri ai cenaclului, însă, cu riscul să nu reușesc să le surprind întocmai esența, voi face asta. Dupu Diana, Oanea Nicolae, Cristi Avram. Dincolo de

CENACLUL EDITOR

cuvânt înainte

liric, epic și dramatic, cei trei reprezentanți ai noii generații au reușit să fie mai mult decât niște soldăței dornici a fi instruiți în ale scrisului. Au venit pregătiți. Pregătiți să dea, dar și să absoarbă, pregătiți să pulseze literatură. Prin urmare, nu cred că aș putea altfel, decât printr-o adresare directă, să le aloc câteva, prea puține, rânduri, membrilor mai sus numiți.

Di, mai presus de cine ești, sau nu, din ceea ce scrii, de oricâte polemici ai isca pe baza mesajului pe care vrei să îl transmiți, cert este că va veni mereu cineva să te tragă de mânecă, să vrea mai mult. Și nu este un lucru rău, chiar deloc. Ai disponibilitatea spre a crea totul din nimic, din nonstări, din lipsă. În cadrul cenaclului ai optat spre a-ți fi liricul și epicul purtători de cuvânt dar, fără a-ți pune la îndoială decizia, consider că ai fi avut motive puternice să împarți cu noi și un act dintr-o operă dramatică, atât cât pentru a ne deschide apetitul pentru un univers mult mai complex, în care să ne faci cunoștință nouă, cititorilor, cu mai multe departamente ale personalității tale. Și nu cred că ne-am fi săturat prea curând!

Loial unui singur gen literar, pe care îl manevrezi dibace și care îți permite să intervii cu inventivitatea ta și cu diferite artificii narative, faci din literatură arta de a te simți "ca acasă", Mic! Ne poțestești înăuntru, ne oferi un fotoliu, iar de la a ne face comozi până la a experimenta toate deliciile operei, ce ne țin în priză, este un pas care nici măcar nu trebuie făcut. Îți apropii cititorul și chiar dacă uneori îl pui pe fugă prin tragismul operei, cercul hermeneutic a fost închis. Cap-

CENACLUL EDITOR

cuvânt înainte

tivi sensurilor, nu ne rămâne decât să ne adăpostim în cotloanele pseudostatice, să trăim cu fiecare por momentele acțiunii. Rai sau Iad, dar Purgatoriu cu siguranță, așteptăm să poposim mai des la tine, iar dacă ne-ai oferi și un ceai, chiar că nu ne-am lăsa duși!

Cât despre Cristi... Cristi, între tine și cartea "Păuni într-un cabinet medical" începe să se pună tot mai des semn de echivalență, pentru că, cel puțin în momentul de față, aceasta este opera care te definește ca și scriitor. Nu trebuie pierdut din vedere însă faptul că faci poezie și că se întâmplă să faci și asta destul de bine, atunci când îi respecti poeziei statutul de sentiment neprihănit, nealterat de tranziția sensului în cuvânt. Teatrul abstract oferă tot atâtea posibilități de a ridica o construcție atipică și nonconformistă, pe cât de multe limite pot primejdui definitivarea edificiului. Liantul ce păstrează unitatea e cât din tine ești dispus să pui pe hârtie... Ei bine, cât? (și cred că aceasta este o întrebare valabilă pentru fiecare dintre noi!).

Până acum, am pus în joc timp din fiecare zi de marți, alături de momente ale căror prelungiri există pe hârtie. Dincolo de meritele dobândite de noi, ca și individualități, am existat ca și grup, iar discrepanțele dintre noi nu au făcut decât să ne afirme unitatea. S-a făcut literatură la Dorohoi! Cel puțin, pentru ce a fost, avem dovezi concludente!

Andreea TUDOSĂ

CENACLUL EDITOR

I. Noi, cenacliștii

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

Cristi AVRAM

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Despre mine:

Oricât de rațional aș fi, trebuie să recunosc, de multe ori reacționez din impuls. E foarte posibil să sfidez una din caracteristicile principale ale speciei umane, dar asta se întâmplă doar uneori și în cele mai multe cazuri se întâmplă atunci când scriu... Nu pot vorbi despre un act determinat, voluntar, ci mai degrabă despre un act involuntar, de care îmi dau seama abia după ce mă rup de el, pentru a bea un pahar de apă, de exemplu.

*creator de poezie și dramaturgie, elev al Colegiului Național "Grigore Ghica" Dorohoi

*membru al Cenaclului online « Noduri și semne »

*membru fondator a Trupeii de teatru "Open Wings"

–Activitate recentă- Spectacolul **Cosette** de **Victor Hugo**, adaptare de Cristi Avram, organizat în cadrul proiectului "Brisons le silence"

Premii și distincții:

*Concursul Național "Tinare condeie" 2011 - Premiul I

*Festivalul-Concurs de Creație Literară „ Extemporal la viitor” Bacău- Premiul I pentru piesa de teatru „ Păuni într-un cabinet medical”

*Festivalul de teatru pentru liceeni AMFITEATRU 2009- Mențiune pentru piesa « Trei Surori » de P.Cehov

*Concursul Evaluare în Educație "etapa a II-a 2011 - Mențiune

*Concursul Evaluare în Educație etapa a III-a 2011- Premiul I

*Olimpiada de Psihologie, etapa județeană - Premiul III

*Concursul "Student pentru o zi" organizat de Universitatea "Ștefan cel Mare" Suceava, Mențiune pentru emisiunea-spectacol "Télématin"- secțiunea Limba Franceză

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Volume publicate

*Dramaturgie - "Păuni într-un cabinet medical" Editura PIM, Iași 2011, ISBN : 606-13-0260-6

<http://cristianavram.blogspot.com>

AȘTEPTÂND-O PE LEILA

Personaje:

JOSEPHINE- 70 de ani

MALIN- 70 de ani

OLGA- 70 de ani

ACTUL I

Pare a fi interiorul unei camere, deși în scenă există doar o oglindă uriașă acoperită cu o pânză albă. E de preferat ca spectatorul să nu observe ce se află în spatele pânzei; cel puțin pentru început. Cele două personaje de 70 de ani se privesc unul pe celălalt și, din când în când, trag cu ochiul spre oglinda acoperită. În stânga o ușă, mereu deschisă, în dreapta o ușă.

MALIN (Așezat într-un scaun vechi, învelit pe genunchii pe care îi freacă din când în când... Poate avea în mână un set de foi îngălbenite și un stilou cu care să facă mici însemnări adesea. Foile trebuie să fie așezate pe brațele bătrânului. El îmbrăcat sărăcăcios; poate avea și un fes pe cap, chiar și

CENACLUL EDITOR

cristi avram

ochelari.): Nu cred că am să o mai văd vreodată pe Leila... A trecut atâta timp de când nu ne-am reîntâlnit încât nici nu sunt sigur că i-aș mai putea recunoaște figura... Era atât de firavă pe atunci... (*Surâde nostalgic.*) Ispititoare femeie... aș fi privit-o ani la rândul fără să mă satur...

JOSEPHINE (*Este destul de interesată de scrierile bătrânului. Privește adesea foia pe care el scrie și uneori simte nevoia de a corecta. În cele mai multe momente, ascultă cu atenție spusele bărbatului... Amândoi au probleme cu vederea, poartă ochelari, dar asta nu îi împiedică să scrie.*): Îmi amintesc de ea. Era a doua ta dragoste. O perioadă am crezut că o iubești mai mult decât pe mine, dar apoi mi-am dat seama că nu e așa pentru că te-ai hotărât să mă ceri de nevastă... (*către bătrân*) Malin, spune-mi, pe cine iubești mai mult, pe mine sau pe Leila?

MALIN: Ani la rândul ai trăit crezând că nu ești prima și cea mai mare dragoste. De câte ori m-ai întrebat pe cine iubesc mai mult, ți-am răspuns același lucru... (*Gesticulează explicându-i.*) Josephine, tu ești femeia pe care o iubesc cel mai mult. E nevoie să-ți mai spun o dată... Josephine, tu ești femeia pe care o iubesc cel mai mult.

JOSEPHINE: Știu... știu, Malin, doar mi-ai spus-o de atâtea ori. Numai că nu ești obișnuit să-mi spui niciodată "te iubesc". De atâția ani îți repet aceeași întrebare în speranța că îți vei da seama ce-mi doresc cu adevărat. (*Bătrânul notează însemnări. Ea face pauze scurte în vorbire pentru a examina ce scrie soțul ei.*)... și niciodată nu ai dat semne că ai înțelege ceva. Acum trec cu vederea absența acestor cuvinte, deși încă mai sper că, odată, mă voi trezi dimineța și tu îmi vei rosti încet, "te iubesc"... sau poate... (*Mai privește pe hârtie.*)... sau poate înainte de culcare...

MALIN: Josephine...

JOSEPHINE: Da...

MALIN: Oare mai trăiește Leila?

JOSEPHINE: Oricum ar fi, ea rămâne vie... Am recunoscut

CENACLUL EDITOR

cristi avram

mereu că e mai frumoasă decât mine și mă întreb de ce nu ai ales-o pe ea... Era atât de atentă cu tine, se purta atât de frumos, încât începeam și să o copii. I-am imitat fiecare gest, fiecare mângâiere, aproape fiecare reacție la vorbele tale, dar nu am reușit niciodată să fiu ca ea, nici măcar câtuși de puțin. Întodeauna am rămas Josephine, iar ea a fost și va rămâne mereu Leila.

MARLIN: Josephine, Leila avea ochii albaștri?

JOSEPHINE: Leila a avut întotdeauna ochii verzi... tu ți-ai dorit să iubești o femeie cu ochii albaștri, dar niciodată nu ai avut parte de o iubită cu ochii albaștri. De multe ori te uitai ciudat și la mine, încercând să găsești albastrul din ochii mei negri. Uneori mă întrebai de ce nu am ochii albaștri... iar eu nu știam niciodată ce să-ți răspund.

MARLIN: Josephine, de ce nu ai ochii albaștri ?

JOSEPHINE: Pentru că așa sunt ochii mei... negri...

MARLIN: Josephine, ăsta nu-i un răspuns... *(Enervat, se ridică de pe scaun și așază foile cu grijă pe scaun fără a le răscoli. Josephine le ia încet și începe să corecteze.)* Tu trebuia să ai ochii albaștri... De ani de zile aștept ca ochii tăi să se facă albaștri și încep să cred că e aproape imposibil... *(Strigând.)* Josephine, de ce nu ai încă ochii albaștri? ... Mi-ai promis că peste câțiva ani o să ai ochii albaștri. Au trecut aproape cincizeci de ani și tu nu ai încă ochii albaștri... e singurul lucru pe care ți l-am cerut...

JOSEPHINE: Omul trebuie să aibă răbdare. În viață, nimic nu primește dintr-o dată. Mai ai răbdare încă puțin, cine știe ce se poate întâmpla peste câțiva ani...

MARLIN: Ani? ... Ani? ... Nu sunt suficienți cei care au trecut? Cât trebuie să mai aștept?

JOSEPHINE: Niciodată nu e suficient cât ai așteptat... Trebuie să mai ai puțină răbdare...

Malin abandonează discuția. Câteva clipe de tăcere. El își reia locul pe scaun lângă soție. La început, ea poate

CENACLUL EDITOR

cristi avram

scrie un gest de teamă.

MALIN: Leila zâmbea mereu? Oare și acum e la fel? Mă întrebam unde încap atâtă forță într-un trup atât de mic... Era imposibil să nu capeți energie stând în preajma ei.

JOSEPHINE: Avea mai multă energie decât zece copii la un loc. Nu știu dacă o fi la fel și astăzi, dar în ea cu siguranță a rămas ceva din femeia de atunci. S-o fi schimbat și ea într-un fel. Ce a făcut-o oare să se înstrăineze?

MARLIN: Și eu mi-am pus întrebarea asta mereu. De ce nu ne mai vizitează, de ce ne-a uitat cu totul? Nu aș fi crezut vreodată că Leila mă poate uita.

Bate un vânt ușor, dar cu un șuierat prelung. Pânza care acoperă oglinda este clătinată ușor. Bătrânii se uită în spate căutând locul pe unde s-a făcut curent.

MALIN: Ai închis ușa de la intrare?

JOSEPHINE: Noi nu închidem ușa de aproape cincizeci de ani. Mi-ai spus că Leilei nu-i place să bată la ușă. Întotdeauna am așteptat-o cu ușa deschisă și poate de asta avem probleme cu spatele. Curentul ne-a îndoit coloana, dar acesta nu e un sacrificiu prea mare pentru noi. Dacă tu așa ți-ai dorit, nu am vrut să mă împotrivesc dorinței tale... (*Bătrânul privește încă spre ușa aflată în spatele scenei.*) Malin, vezi ceva? (*Câteva secunde se uită în aceeași direcție ca și Malin.*)

MALIN: Nu... e doar curentul. Mai adu o pătură să punem pe noi. S-a făcut deja destul de frig.

JOSEPHINE (*Ducându-se în spate după o pătură, continuă să vorbească. Malin se uită încă la ușă. La apariția Josephinei își apleacă ochii pe însemnări.*): Am avut și ierni mai grele. Anul acesta a fost mai blândă. Toate au luat-o razna. Nimic nu mai merge cum trebuie. Cândva, mă trezeam la șapte și am câțiva ani buni de când mă trezesc la cinci. (*Pune pătura în spatele lui Malin.*)

CENACLUL EDITOR

cristi avram

MALIN: Eu sunt treaz întotdeauna înainte de patru. Am impresia că Leila vine în noapte. Așa avea obiceiul altădată, să vină noaptea, aproape de zorii zilei și să ne facă „puturoși”. Ea care reușea să doarmă doar două ceasuri pe noapte, arareori trei... Nu am înțeles-o niciodată și acum, totuși, ajung să mă trezesc cât mai devreme. Nu știu dacă e din cauza amintirii ei sau din alt motiv, dar sunt sigur că, dacă nu auș fi cunoscut-o, nu auș fi fost astăzi așa.

JOSEPHINE: Tu ai înțeles-o mai bine; eu însă nu am luat-o în seamă atât de tare. Era o femeie simplă, la fel ca oricare alta.

MALIN: Asta să nu o mai spui niciodată! Leila nu a fost niciodată o femeie ordinară. A fost întotdeauna o femeie specială, diferită de oricare alta.

JOSEPHINE: Pentru tine, dar...

MALIN (*Iritat, își dă ochelarii jos.*): Pentru mine și pentru mulți alți bărbați, chiar și pentru femei. Tu ești singura care nu înțelege asta. De ce nu ai deschis suficient de bine ochii atunci? Acum, ar fi zadarnic. Era...

JOSEPHINE: Femeia cea mai frumoasă, pe care ți-ai fi dorit-o mereu alături. .

MALIN (*După câteva secunde de tăcere, se ridică. Face trei pași, se oprește câteva secunde pentru a se uita la Josephine. Înaintează, ieșind din scenă. Glasul lui se va auzi din spate.*): Josephine, parcă vine cineva...

JOSEPHINE: Te poate înșela văzul... s-ar putea să nu fie nimeni...Vino înapoi aici, aerul e prea rece...

MALIN: E posibil să nu văd foarte bine, dar de auzit încă aud destul de bine...

JOSEPHINE: Poate e poștașul...

MALIN: Poștașul face întotdeauna pași mari și apăsați.

JOSEPHINE: De unde știi?

MALIN: Întotdeauna se aude poarta când intră...

JOSEPHINE: Malin, poarta se aude de fiecare dată când intră cineva...

MALIN: Atunci când intră poștașul se aude altfel... Nu e poș-

CENACLUL EDITOR

cristi avram

tașul...

JOSEPHINE: Poate fi doamna Olga... Da, ea trebuie să fie. (*Se ridică și face câțiva pași spre ieșire.*) Ieri i-am spus să vină să mai vorbim despre copii ei.

MALIN: Nu e doamna Olga...

JOSEPHINE: Dar mi-a promis că vine. De data asta trebuie să te înșeli.

Atât Malin cât și Josephin sunt ursuzi. Ea pare puțin mai domolită, dar el este uneori de-a dreptul enrvant. Acum Malin poate scoate limba și să o înstrâmba pe Josephine.

MALIN (*înstrâmbând-o*): "Dar mi-a promis că vine"... Dacă îți spun că nu e ea, ar trebui să mă crezi... De aproape cincizeci de ani am dreptate în majoritatea cazurilor...

JOSEPHINE: Da... posibil... Dar eu am dreptate în cele mai importante situații... Poate doar în una singură. Atunci când ți-am spus că Leila nu o să vină să ne vadă, am avut dreptate...

MALIN (*Reintrând în scenă.*): Tu chiar vrei să-mi strici anii care mi-au mai rămas? Îmi amintești mereu de același lucru - "Leila nu se mai întoarce". Și dacă Leila o să se întoarcă, ce vrei să-ți fac? Hai să punem un pariu.

Cele două personaje împlinesc zicala "Bătrânii dau uneori în mintea copiilor".

JOSEPHINE: Aș face aproape orice.

MALIN: Nu e valabil. Totul sau nimic! Am trăit aproape cincizeci de ani împreună, ce mai avem de pierdut? Eu risc totul, dar numai dacă faci și tu la fel.

JOSEPHINE: Ce vrei să fac?

MALIN: Așază-te!

JOSEPHINE: Dragule, o să-mi ia ceasuri întregi să mă ridic.

MALIN: Totul sau nimic.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

JOSEPHINE (*Se așază cu profilul către public.*): Așa?

MALIN: Da, e bine...

JOSEPHINE: Și tu?

MALIN: Ai un pic de răbdare (*Bătrânul ia foile îngălbente și stiloul lăsat pe scaun. Se așază în fața soției sale văitându-se și oftând la fiecare mișcare.*)

JOSEPHINE: De ce nu ți-ai luat pătura? O să te tragă curenul. Iar o să mă pui să-ți fac masaj la spate. Și abia dacă mă simt în stare să mai fac ceva cu mâinile astea.

MALIN: Totul sau nimic. (*Îi întinde o foaie și stiloul.*)

JOSEPHINE: Ce să scriu?

MALIN: Ce am să-ți dictez eu. Scrie așa..."Eu, Josephine... (*Bătrâna îl privește neînțelegând intenția soțului.*) Ce te miră? Scrie cum îți spun... Reiau... (*De data asta Josephine va scrie întocmai.*) "Eu, Josephin, declar..." Nu-i bun... Nu declar... Taie declar... Scrie... Nu... Mai bine ia altă foaie. (*Îi dă femeii altă foaie. Ea surâde ușor, deși e încă destul de mirată.*) Scrie "Eu, Josephine, jur pe ce am mai sfânt..."

JOSEPHINE: Cum adică jur pe ce am mai sfânt?

MALIN: Scrie cum îți spun și nu mă mai întrerupe!

JOSEPHINE: Dar Malin...

MALIN (*Ridicând ușor tonul*): Scrie cum îți spun..."...jur pe ce am mai sfânt, pe bărbatul meu Malin..." (*Bătrâna se uită la el înaintea fiecărui cuvânt.*) Nu te mai uita așa la mine și scrie... Dacă nu scrii...

JOSEPHIN: Scriu, scriu...

MALIN: "...pe bărbatul meu, Malin, pe casa mea aproape înghețată, unde m-am îmbolnăvit de romantic, ..."

JOSEPHINE: Aici ai mare dreptate...

MALIN: Scrie și nu mă mai întrerupe: "... și unde am locuit atâția ani, că voi lăsa totul în urmă dacă va apărea Leila."

JOSEPHINE (*Tresare speriată. Pentru prima dată Josephine se îndoiește de revenirea Leilei. Câteva secunde se poate gândi la ceea ce are de scris*): Cum adică să las totul în urmă...?

MALIN: Scrie cum îți spun și după am să-ți explic totul. De

CENACLUL EDITOR

cristi avram

fapt, o să înțelegi din fraza următoare. *(Bătrâna scrie.)* "... Sunt sigură că Leila nu se va întoarce niciodată..." *(Bătrâna nu ridică ochii din foaie deși se oprește din nou.)* " ... și de aceea pot jura pe lucruri atât de mari... Dacă se va întoarce..." *(Bătrâna va scrie fără întrerupere de acum încolo încercând să ajungă așa la miezul dorinței bătrânului. Acesta pare încântat.)* " ... deși nu cred că e posibil așa ceva... îl voi lăsa pe soțul meu... în casa în care m-am îmbolnăvit... și voi pleca unde văd cu ochii... să scap de obsesia moșneagului. "Punct..." semnat Josephine..." Și acum, semnează!

JOSEPHINE: Cum să semnez așa ceva? Malin, tu vrei să scapi de mine?

MALIN: Josephine, de cincizeci de ani Leila nu ne mai vizitează, ce crezi că ar face-o să vină după atâția ani?

JOSEPHINE: Dar miza e prea mare...

MALIN: Până nu riști, nu câștigi.

JOSEPHINE: Dar totuși, să risc atât de mult?

MALIN: În plus și tu îmi poți dicta o scriere de felul acesta.

JOSEPHINE: La fel ca și a ta?

MALIN: Da, numai că tu alegi condițiile. Sunt dispus să jur, la fel ca și tine, pe tot ce am mai sfânt, că *(Îi arată foaia scrisă de mâinile ei.)* ... și aici, spui ce-ți dorești...

JOSEPHINE: Pot scrie absolut orice?

MALIN: Absolut orice, numai să nu-mi ceri să pisez usturoi. Sunt alergic la usturoi.

JOSEPHINE: Asta deja nu mai înseamnă absolut totul... Stai... *(Pare a-și da seama de o strategie.)* ... eu semnez asta, dacă ești de acord să tai din jurământ că voi părăsi casa. *(Întinde mâna spre fața, lui mângâindu-l. Bătrânul o determină să-și retragă mâna.)* Dragul meu, cum aș putea pleca de lângă tine, acum, după o viață petrecută împreună? Asta e dorința ta? Să plec?

MALIN *(Aproape înnebunit, cascadează ochii destul de mari, chiar dacă își stăpânește avântul. Josephine este foarte sigură pe ea.)* Nu, asta nu se poate. . am zis totul sau nimic.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

JOSEPHINE: Același lucru îl spun și eu. De ce nu vrei să respectăm amândoi aceleași reguli?

MALIN: Pentru că adevărul pare să fie de partea ta. Ai zeci de ani avantaj.

JOSEPHINE: Poate că ai dreptate. (*Bătrânul pare încântat de rezultatul la care a ajuns.*) Dar nu. Cel mai bine e să respectăm aceleași reguli. Atunci când nu avem reguli, degeaba încercăm să jucăm. Nu va câștiga nimeni și nu va pierde nimeni. Jocul nu are nicun farmec dacă nimeni nu câștigă. E inutil și la un moment dat devine plictisitor. Dacă aș ști că niciunul dintre noi nu câștigă, nici nu aș mai încerca să intru în joc. Aș putea face altceva, mult mai util. (*Bătrânul pare să se îndoiască de împlinirea visului său.*)

MALIN: Știu eu?

JOSEPHINE: Dacă nu ești de acord, nu semnez jurământul.

MALIN: Josephine, tu mă iubești?

JOSEPHINE: Nu încerca să mă conduci pe alte căi, nu o să-ți iasă. În niciun joc nu există iubire, există doar risc și strategie. Spune, accepți sau nu?

MALIN: Nu.

JOSEPHINE: Atunci am să rup foaia și uităm totul. (*Dă să rupă foaia. Bătrânul o oprește, ia foaia în mână și o privește puțin.*)

MALIN: Dă-mi stiloul!

JOSEPHINE: Poftim.

MALIN (*Taie de pe hârtie.*): Uite, aici punem "Mă voi muta într-o cameră alăturată și nu voi ieși decât o oră pe zi".

JOSEPHINE: Așa e mai bine. Dar o să trebuiască să scriu din nou, nu?

MALIN: Nu cred că e nevoie.

JOSEPHINE: Ba da. Nu e bine să se vadă tăieturi. Atunci când sunt tăieturi, hârtia nu mai este veridică. Așa că, voi scrie alta, dar nu acum. Vreau să-ți dictez și eu. Ești de acord?

MALIN: Spune.

JOSEPHINE: Jurământul pe care am să-l dictez eu, este foarte

CENACLUL EDITOR

cristi avram

scurt... "Eu, Malin, soțul Josephinei, jur pe ce am mai sfânt, pe Leila..."

MALIN: Stai... (*revoltat*) Nu e corect. Tu ai jurat pe mine, Josephine.

JOSEPHINE: Scrie și nu mă întrerupe. " ...că dacă ea, Leila, nu va apărea în următoarea lună, deși eu sunt sigur că va apărea... nu voi mai pomeni niciodată numele ei în prezența soției mele... și nici în absența ei. "

MALIN: E deja prea mult.

JOSEPHINE: Și apoi scrie: "...semnat Malin. "

MALIN: În cazul acesta, ar trebui să modific și eu jurământul. Al tău e prea drastic, pe când al meu e destul de lejer.

JOSEPHINE: Bine... rupe tot și dictează din nou.

MALIN (*Se mișcă un pic mai repede pentru a nu pierde timpul. Și ritmul în care dictează e mai rapid.*): „Eu, Josephine, soția lui Malin, jur pe ce am mai sfânt, pe soțul meu Malin, că atunci când va.....”

JOSEPHINE: Dictează mai rar, știi că-mi tremură mâna.

MALIN: Unde ai rămas?

JOSEPHINE: "...jur pe ce am mai sfânt..."

MALIN: "...jur pe ce am mai sfânt, pe soțul meu, Malin, că atunci când va apărea Leila, deși sunt sigură că nu va apărea niciodată, voi trăi tot restul vieții alături de Leila și Malin fără a scoate vreodată un cuvânt. Semnat, Josephine".

JOSEPHINE: Nu crezi că e prea mult?

MALIN: Nu, la ce ai spus tu, eu cred că e prea puțin...

JOSEPHINE: E bine. Pactul e făcut. Acum ce facem cu ele?

MALIN: Trebuie duse la un notar public, înregistrate unde... așa, sunt niște hârtii semnate și doar atât.

JOSEPHINE: Malin, dragule, cum îți închipui că vom putea ajunge noi la un notar public? Picioarele noastre nu vor putea străbate un drum atât de lung. În plus, notarul de aici, știm cu toții că e un nenorocit. A jupuit oamenii de bani pentru legalizarea unei singure hârtii. Nu e o variantă prea bună.

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Se aude din nou același vâjâit. Malin se înviorează, în timp ce Josephine se sperie. Foile rămân jos, în fața Josephinei.

MALIN (*Încercând să se ridice.*): O fi Leila... trebuie să mă ridic de aici. (*Sforțări pentru a se ridica. Încercări neizbutite. Deși eșuează de câteva ori, nu ezită să mai încerce.*) ... Leila nu mă poate vedea așa. Nu vreau să o dezamănesc.

JOSEPHINE (*Își revine din sperietură.*): Leila știe cum am ajuns acum. De aceea, poate, nici nu mai vine. (*hotărâtă*) Nu are la ce să mai vină. Suntem prea bătrâni să-i mai înțelegem dorințele.

MALIN: Eu nu sunt niciodată prea bătrân pentru Leila. Orice ar fi, o voi înțelege mereu. O voi simți aproape în fiecare secundă.

JOSEPHINE: Malin, crezi că mai are rost să trăiești cu speranța asta? Încearcă să vezi și tu adevărul. Uită-te la noi, la casa în care trăim, la timpurile în care am ajuns.

MALIN (*Reușește să se ridice.*): Am fost sigur că am trăit în casă cu o pesimistă. De aceea nu s-a mai întors Leila. (*Certând-o.*) Ai adunat întotdeauna energii negative, ai făcut din mine un monstru care nu-și dorește altceva decât revenirea frumuseții curate... (*Bătrâna se îngrozește.*) Am vrut-o în viața mea, măcar ca pe o fiică, altceva ar fi fost imposibil. Oricum, atunci te iubeam prea mult. Nu știam ce mi se întâmplă, nu știam cum să-i vorbesc Leilei. Poate a înțeles că e mai bine să nu vină niciodată, dar chiar și așa, mai sper că în viitor e posibil să o mâne ceva aici; măcar credința că noi mai trăim, că eu mai trăiesc. Acum de ce mă privești așa? Te miră vorbele mele, te miră faptul că nu am reacționat ani de zile la molestările tale impertinente? (*Începe să prindă curaj și se agită gesticulând prin încăperea în jurul oglinzii*)... De unde ai avut atâta curaj, nici nu-mi pot închipui. Mi-ai cerut într-una să-ți spun „Te iubesc! ” și mi-ai tot repetat asta. Niciodată nu te-ai întrebat dacă pot să fac asta și nu ai fost mulțumită că te iubesc, deși nu o pot spune... Nu pot... Trebuia să

CENACLUL EDITOR

cristi avram

înțelegi că nu pot.... Dar tu nu... Nu ai înțeles niciodată. Nici nu aveai cum. O femeie nu-și va înțelege niciodată bărbatul prin simplul fapt că e bărbat... De ce te-a mirat mereu că mi-aș dori-o pe Leila alături, ce-ți putea face fapta aceea?

JOSEPHINE (*Ripostând.*): Mi-ar fi distrus viața și căsnicia, mi-ar fi distrus anii vieții mele. De aceea mă rog cu cerul și pământul să nu se mai întoarcă niciodată.

MALIN (*Apropiindu-se de ea, îi vorbește în față.*): De ce nu ai suportat-o pe femeia asta? Am fi avut-o lângă noi ca pe un copil; tot nu am reușit să avem măcar un singur moștenitor.

JOSEPHINE: Cum vrei să o consider eu copilul meu? ...Când întorceam privirea sorbeai cu nesaț fiecare mișcare a Leilei. Dacă nu eram eu, Leila nu ar fi fost cu tine, indiferent cât de frumos ești. Avea viața ei, diferită de a mea, diferită de a ta. (*Bătrânul se plimbă din nou. În timpul acesta și bătrâna face sforțări să se ridice. Se pare că ei îi este mai ușor să o facă.*)

Asta a fost greșeala vieții tale. Nu ai reușit să înțelegi că Leila nu a fost pentru tine și dacă nu a fost atunci, cu atât mai puțin va fi a ta de acum încolo. E mai posibil să trăiești 120 de ani decât să o ai pe Leila lângă tine.

Malin se oprește, răsuflând greoi. Se așază pe scaun și își trage sufletul. Pune mâna la inimă și își încrețește fruntea ca și cum nu s-ar simți prea bine. Agitația nu i-a făcut foarte bine. Acum bătrâna pare a fi cea care trece prin starea de adineaori a soțului ei.

JOSEPHINE: Malin, dragule, (*Se apropie de el și îl mângâie ușor. Ia pătura pe care a avut-o bătrânul mai devreme în spate și i-o așază frumos, învelindu-l bine.*) mai avem câțiva ani de trăit și nu vreau să ne amărăm bătrânețea. Uită de Leila (*Bătrânul dă din cap cu gesturi spasmodice.*) ... Femeia asta nu a fost bună la nimic, nu a făcut bine nimănui. E o pacoste care i-a chinuit pe toți cunoscuții ei, lăsându-i cu un gust amar. (*Bătrânul continuă mișcarea din cap.*) Uită-te cum

CENACLUL EDITOR

cristi avram

ai ajuns din cauza ei! Ai uitat de tine, de viața ta și de obiceiurile tale. Poate din cauza ei nu am reușit să avem niciodată un copil. Amândoi spuneam că este timp pentru asta. Suntem încă tineri... Și acum? Uite-ne! În fața morții, drepti ca niște soldați, dar îndoiți din spate ca arborii plecați de vânt, în fața morții vrednici ca niște stejari, dar care s-au uscat de secetă, puternici, dar secați de vlagă... (*Bătrâna oftează și se așază alături de soțul ei care continuă să dea din cap.*) Leila nu mai există. Pentru tine, Leila a dispărut de mult și e zadarnic să o mai aștepți. (*Zgâlțându-l ușor.*) Dragule, Leila nu există! ... Mă auzi? Leila nu există... nu există...

MALIN (*Izbucnind în plâns*): De ce? ... de ce? (*Cade de pe scaun îngenunchiat. Bătrâna nu îndrăznește să-l atingă, deși de câteva ori încearcă să întindă mâna spre soțul ei.*).

JOSEPHINE: Pentru că pe Leila ai creat-o tu.

MALIN (*Întorcându-se către soția sa.*): Nu am reușit să o creez destul de bine? De ce? Spune-mi unde și cu ce am greșit?

JOSEPHINE: Tu nu ai greșit, dar uneori lucrurile nu ne ies așa cum ne-am fi dorit. Ai fi vrut ca ea să fie altfel, dar....

MALIN: Nu, nu, nu... Nu (*strigăt*) Nu... (*urlet*) Nu... (*Tăcere. Malin respiră foarte greu. Soția sa nu îndrăznește să intervină. Se ridică de pe fotoliu și vine în spatele lui.*).

JOSEPHINE: Nu e vina ta. Așa ni se întâmplă tuturor.

MALIN: Așa li se întâmplă celor care nu știu să facă nimic bun. Era singurul lucru pe care l-am creat. Și tot eu am distrus totul. Din cauza mea Leila nu se mai întoarce. Trebuie să fie singurul lucru în care mai cred.

JOSEPHINE (*Acuzându-se.*): Eu sunt cea care a distrus-o pe Leila și recunosc asta. Dar simțeam nevoia să fac ceva, cu mine, cu viața noastră. (*Bătrâna se duce în fața oglinzii acoperite și privește îndelung.*) Leila îmi stătea ca un ghimpe în talpă și nu-mi dădea voie să pășesc. Am simțit că trebuie să fac ceva. (*Ca și cum și-ar aminti cele întâmplate.*) Știam că Leila trebuie să dispară pentru totdeauna. Și dacă nu făceam

CENACLUL EDITOR

cristi avram

ceva cât de curând, Leila avea să crească tot mai mult, să fie din ce în ce mai frumoasă, din ce în ce mai tânără, să ne răpească fiecare picătura de vlagă. (*Se întoarce către soțul ei.*) Îți dai seama cum am fi arătat astăzi dacă Leila era aici? Eram poate în pragul morții, dar așa sper că mai putem trăi încă vreo câțiva ani. De ce crezi că suntem așa bătrâni? (*Se duce lângă bărbatul ei care o urmărește atent, deși nu se ridică încă.*) De ce crezi că arătăm așa? Uită-te la mâinile mele! Când fac prea mult efort, tremur. (*Merge în fața oglinzii și își privește chipul, deși oglinda e încă acoperită.*) Uită-te la chipul meu! (*Soțul o urmărește în continuare.*) Pielea mi s-a făcut la fel ca și coaja unui măr copt pe plită. Ani la rândul am simțit cum sfârâie trecerea vremii și asta numai din cauza ei. Nu știam cum să fac să scap de ea și acum uite-mă!

MALIN: Din cauza creatorului ei...

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: Și a dorinței lui de a o ține în viață.

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: A dorinței lui zadarnice de a o ține în viață.

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: A nebuniei lui...

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: Din cauza prostiei în care a crezut ani la rândul.

JOSEPHINE: Nu.

MALIN: A crezut degeaba...

JOSEPHINE (*Tipând.*): Nu... Nu, Malin! Nu ai de ce să te simți vinovat. Dacă aș fi știut să-ți arăt rostul și drumul vieții am fi fost fericiți. Am fi fost astăzi mai tineri. Singura ta greșeală a fost că nu ai deschis ochii. (*Bătrânul încearcă să spună ceva.*) ...Nuuuu... (*Îi face semn să tacă.*) De fapt, nu a fost o greșeală. A fost o iluzie de care nu ți-ai dat seama. Eu trebuia să fiu cea care te trezește din visare. Nu-ți spuneam eu întotdeauna că te iubesc? Atunci, de ce nu am încercat să-ți demonstrez niciodată asta? Tu nu ai reușit să-mi spui niciodată „Te iubesc!”, dar e mai bine așa. Dacă aș fi fost și eu în stare să nu repet

CENACLUL EDITOR

cristi avram

întruna același lucru, poate nu aș fi greșit. Când faci un lucru de prea multe ori s-ar putea să nu-l mai faci la fel de bine. Și asta am trăit-o pe pielea mea...

MALIN: Josephine, eu sunt de vină. Leila e creația mea.

JOSEPHINE: Da, e creația ta pe care eu trebuia să o distrug, dar nu am reușit să fac nimic, nu am fost în stare să fac ceva pentru binele nostru.

MALIN (*Ducându-se lângă ea, privește în oglindă.*): Uită-te la mine cât sunt de hâd! Uită-te ce a făcut din mine așteptarea! Un nenorocit care nu așteaptă nimic, deși speră că acel nimic se va întoarce. Și nu-mi pare rău de mine. Oricum, întotdeauna am fost urât, îmi pare rău că te-am îmbătrânit și pe tine. Sunt vinovat de tot ce se întâmplă în jurul meu. Nenorocita de Leila nu se va întoarce niciodată și nici nu-mi mai doresc asta. Oricum, Leila nu înseamnă nimic. (*Josephine lăcrimează auzindu-și soțul vorbind așa.*) Josephine, ai putea să mă ierți vreodată pentru tot ce am făcut? (*Femeia aprobă dând din cap.*) Josephine, ce pot să fac pentru tine să mă ierți? (*Femeia nu vrea nimic, motiv pentru care neagă dând din cap.*) Ba da Josephine, ceva trebuie să-ți dorești. Ceva oricât de mic, un lucru pe care l-aș putea face pentru binele tău.

JOSEPHINE: Ai făcut tot ce-ai putut să mă faci fericită. Și acum mă simt cu adevărat fericită.

MALIN: Josephine, nu am făcut nimic pentru asta! De ce îmi vorbești așa? Nu vreau să ascund adevărul. Am greșit, dar vreau să fac ceva pentru tine. Spune-mi, ce aș putea să-ți ofer?

JOSEPHINE: Dragule, mi-ai oferit totul. Nu-mi mai doresc nimic.

MALIN: Poate îți dorești să închid ușa de la intrare? (*Se duce să închidă ușa.*) Trebuie să o închid, de asta te-ai îmbolnăvit de reumatism, din cauza frigului care ți-a intrat în oase pe timpul iernii.

JOSEPHINE: Nu o închide. E mai bine să rămână așa. Toți

CENACLUL EDITOR

cristi avram

vecinii s-ar speria văzând ușa închisă. E bine să rămână deschisă.

MALIN: Dar reumatismul tău?

JOSEPHINE: M-am învățat cu frigul. În plus, acuși vine primăvara, vremea se va încălzi, o să ne fie mai bine.

MALIN: Atunci, spune-mi altă dorință pe care o ai.

JOSEPHINE: Dragul meu, nu-mi doresc nimic. De fapt...

Malin revine lângă soția sa. Amândoi se așază pe scaune. El o privește așteptând să-i audă rugămintea. Înainte de a se așeza pe scaun, Josephine ia cele două foi scrise de ei mai devreme.

JOSEPHINE: Vreau să rupem foile astea.

MALIN: Le rup eu. *(Dă să-i ia foile.)* Sunt alte idei prostesti pe care le-am scornit. Am fost în stare numai de măgării și nebunii; mintea mea bolnavă nu a putut crea altceva.

JOSEPHINE: Ia și rupe-le. E mai bine să distrugi chiar tu ce ai creat. Atunci când ai curajul să recunoști inutilitatea creației, te poți numi un creator adevărat. Malin, vreau să-mi îndeplinești o dorință.

MALIN: Asta este tot ce vreau. Să-mi spăl greșeala de a o fi creat pe Leila.

JOSEPHINE: Vreau să devin Leila.

MALIN *(Se sperie. Își privește soția.)*: Josephine, asta nicio-dată.

JOSEPHINE: Malin, e lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult. Te rog din tot sufletul să-mi îndeplinești dorința asta.

MALIN: Cum pot să fac eu asta, când mi-a fost așa de greu să mă rup de ea? Am spus că Leila nu există și acum...

JOSEPHINE: Ce-ai spune dacă am crea o nouă Leila? Una care să aibă alte trăsături, să aibă înfățișarea mea, să fie la fel ca mine, să fiu chiar eu!

MALIN: Asta e imposibil.

JOSEPHINE: Ba e posibil! Haide, dragule, trebuie să reușim.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

În fond, e un joc, eu voi rămâne tot Josephine. Te rog frumos. (Bătrânul nu este sigur dacă își dorește acest lucru, deși soția lui insistă.)

MALIN: Dacă asta e dorința ta... Doar ți-am promis.

Bătrâna se bucură foarte tare. Se ridică, începe să se învârtă ca o copilă, poate sări câteva momente. Pe fundal intră o melodie lentă pe care bătrâna va dansa câteva secunde de una singură. Se va auzi din nou acel vâjâit pe care niciunul nu-l va lua în seamă. Atunci se pot uita unul la altul și doar atât. Muzica se stige încet.

JOSEPHINE: Malin, dragule, cum arăta Leila?

MALIN: Nu vreau să-mi amintesc de Leila.

JOSEPHINE: Atunci cum vrei să arate noua Leila?

MALIN: De ce trebuie să o numim neapărat Leila? Îi putem spune alcumva...de exemplu...

JOSEPHINE: Nu. E mai bine să-i spunem Leila. Cum vrei să arate Leila?

MALIN: Nu mă pot despărți de portretul ei. Am să încerc să creez altceva... Închide ochii... (Se poate auzi o muzică lentă. Bătrânul va crea o nouă Leila, pe care Josephine încearcă să o materializeze.) Leila este o femeie frumoasă, angelică.... un chip desprins parcă dintr-o icoană...

Pauză lungă, timp în care Josephine își modelează fața, întinzându-și pielea cu degetele. I se pare că nimic nu-i iese.

JOSEPHINE: Iubitule, Leila nu ar putea fi o femeie urâtă?

MALIN: Știu eu...

JOSEPHINE: E mai bine așa, e mult mai ușor pentru toți.

MALIN: De ce aș mai crea ceva urât? Ar fi inutil. Creând ceva frumos te bucuri alături de ceea ce ai creat. Savurezi frumusețea din creația ta. Așa înveți să te simți frumos.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

JOSEPHINE: Malin, dragule, poți savura ceea ce ai creat fie că e sau nu frumos. Cine știe ce se ascunde dincolo de acest frumos pe care încerci să îl creezi. Totul poate fi doar o mască, în spatele căreia se ascunde hâzenia însăși. Niciodată nu putem fi siguri de ceea ce am creat. Un cuvânt spus greșit ar putea schimba totul. Așa s-a întâmplat cu prima Leila, ai creat-o prea frumoasă și asta a distrus-o. E mult mai bine ca Leila aceasta să fie urâtă, nu foarte urâtă, dar să fie urâtă.

MALIN: Poate că ai dreptate. (*Își reia starea de visare.*) Leila era o femeie urâtă. Nu foarte urâtă, dar destul de urâtă. O urâtenie deloc obositoare, o urâtenie aproape frumoasă. Ceva care nu dă impresia unei urâtenii profunde. O urâtenie aparentă... (*Josephine nu mai încearcă să facă vreo modificare la aspectul ei fizic. I se pare o descriere ce se pliază perfect pe chipul ei.*)... Leila era o femeie dreaptă, monumentală, cu o înfățișare trufașă; deși urâtă, avea aerul unei ființe nobile.

JOSEPHINE: Iubitul, eu cred că nu e bine.

MALIN: De ce?

JOSEPHINE: Așa era și prima Leila. Era prea dreaptă. Aproape monumentală. Și asta nu a fost bine. Îi dădea un aer de superioritate. Noua Leila ar trebui să fie altfel. Poate nu la fel de dreaptă, mai degrabă obișnuită, aproape strâmbă.

MALIN: Ai dreptate. Leila era o femeie obișnuită, aproape strâmbă, dar aspectul ei diform o făcea să fie specială. (*Josephine își dă seama că a doua Leila seamănă cu ea. Pare destul de mulțumită. Poate zâmbi sesizând asta.*) Era foarte specială și asta mai ales din cauza hainelor pe care le purta de cele mai multe ori. Trupul ei se vedea foarte bine sub rochia de tergal verde, lungă până la genunchi, cu spatele gol și cu părul lăsat pe spate.

JOSEPHINE: Nu crezi că Leila ar fi caraghioasă într-o rochie cu spatele gol?

MALIN: S-ar putea să ai dreptate.

JOSEPHINE: După câte spui tu, eu cred că Leilei i-ar sta mult mai bine într-o rochie de catifea neagră. O rochie care să-i

CENACLUL EDITOR

cristi avram

acopere întreg corpul...

Bătrâna iese câteva minute din scenă. În timpul acesta, bătrânul poate rămâne cu ochii închiși, imaginându-și aspectul noii Leila. Soția se întoarce în cameră cu rochia neagră în mână. Este o rochie foarte frumoasă pe care femeia o ține pe brațul drept.

JOSEPHINE: Ar fi bine ca Leila să fie îmbrăcată cu o rochie ca asta, nu crezi?

MALIN: Să știi că ai dreptate. Rochia e chiar foarte bună dacă stau bine să mă gândesc. E de fapt cea mai bună pentru personalitatea ei... *(Revine în starea de visare. Închide ochii și așteaptă să-i vină o nouă idee pentru a o crea pe Leila. Bătrâna se retrage câteva secunde, după care se întoarce îmbrăcată în acea rochie neagră)* Leila poartă, de cele mai multe ori, o rochie de catifea neagră. O rochie lungă până în pământ care îi acoperă întreg trupul. Întotdeauna are părul desprins și lăsat pe spate, are un păr foarte des și ar fi păcat să nu-l lase desprins.

JOSEPHINE: Iubitule. E mai bine să aibă părul strâns și dacă se poate să fie coc. E mult mai simplu și pentru ea și pentru tine. În plus cocul îi dă o eleganță pe care părul desprins nu o are.

MALIN: Dar Leila nu-și dorește să fie elegantă, ci mai degrabă feminină.

JOSEPHINE: Iubitule, feminitatea înseamnă eleganță.

MALIN: Pentru ea nu e același lucru.

JOSEPHINE: Înainte de a crea o femeie trebuie să înțelegi ce înseamnă cuvântul „femeie”. Femeie înseamnă eleganță. Cum ai putea-o crea pe Leila fără eleganță?

MALIN: Ai dreptate.

JOSEPHINE: Dacă ai lăsa-o așa, ar putea părea destul de ușor o desfrânată și niciun artist nu-și dorește ca opera lui să fie ponegriță. Iubitule, Leila trebuie să aibă un viitor bun.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Încearcă să nu-i faci rău.

MALIN: Așa e, Leila era o femeie foarte elegantă. De o eleganță ieșită din comun.

JOSEPHINE: Iubituie, nu trebuie să exagerezi. Ai mereu tendința de a crea lucruri grandioase și asta nu e bine întotdeauna. Lucrurile simple au un mai mare succes. Încearcă să nu-i exagerezi nicio trăsătură. Cealaltă Leila era o femeie superlativă, și asta a distrus-o. Nu încerca să faci același lucru acum.

MALIN: Se pare că mai am destul de multe lucruri de învățat.

JOSEPHINE: Nu ai nimic de învățat, trebuie doar să corectezi unele lucruri.

În tot acest timp, cei doi nu se vor privi. Vor avea pur și simplu acest dialog. El va ține ochii închiși, creând-o pe Leila, timp în care Josephine își va însuși în spatele său fiecare calitate a Leilei.

MALIN: ...Leila era o femeie elegantă. De cele mai multe ori purta părul strâns coc, lucru care o făcea și mai elegantă. Îi plăcea să fie cochetă și avea grijă de aspectul ei... (Bătrâna își ridică părul prinzându-l coc cu o clamă pe care o are la îndemână.) Își punea pantofii care i se păreau că îi vin cel mai bine... (Bătrâna iese și revine încălțată cu o pereche de saboți care se asortează foarte bine rochiei pe care o poartă.)... Nu avea foarte multe bijuterii, dar cele pe care le avea îi erau mai mult decât suficiente și îi stăteau foarte bine. Făcea cele mai bune alegeri... (Iese, aducând o cutie cu bijuterii pe care o pune pe unul din scaune. Un moment de tăcere. Bătrâna probează mai multe coliere sau mărgelă și se oprește asupra una pe care și-l pune la gât.)... Leila era o femeie atentă cu ea însăși și cu cei din jur. Era educată și se simțea bine în prezența oricui. Se făcea plăcută de oricine și cu toții se simțeau bine alături de ea... Leila era și o femeie care știa să...

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Lumina se stinge. Se poate auzi doar forfota pe scenă. Pași, mișcări bruște. Și apoi tăcere. Pe fundal, o muzică desăvârșește crearea noului personaj... Totul trebuie învăluit în mister. Trebuie să existe și câteva părți ascunse, de aceea crearea Leilei se termină aici.

ACTUL II

O melodie destul de tristă, se pot auzi clapele unui pian. Josephine schițează câteva acorduri, iar pe fundal continuă aceeași melodie tristă. Ea este îmbrăcată așa cum o vede Malin pe Leila, în ținuta din finalul primului act. Malin arată mult mai bine decât în primul act. E îmbrăcat într-un costum negru, foarte elegant, are cravată și cămașă cu butoni. Fesul din primul act este înlocuit de o pălărie neagră, iar în picioare poate avea o pereche de pantofi care să se potrivească perfect ținutei. Oglinda rămâne în centru, acoperită. Dispar scaunele și în locul lor apar două fotolii elegante. Pianul poate fi pus undeva în stânga scenei, mai în spate, dar să nu blocheze ușa deschisă. Cât femeia cântă, Malin se odihnește pe unul din fotolii. Femeia se ridică de la pian, muzica continuă. Ea îi întinde mâna, dorind să danseze, el acceptă. Câteva secunde de dans pe aceeași muzică. Apoi liniște. Muzica nu se mai aude, dar cei doi continuă să se învârtă încet, în aceeași pași de dans.

MALIN: Leila, ce s-a întâmplat cu noi?

JOSEPHINE: Nu știu, dragule. Ceva s-a schimbat, deși mi se pare că totul e la fel. Dar nu crezi că e mai bine așa?

MALIN: Ba da. Ne înțelegem mai bine, e ceva între noi care nu ne permite să fim ursuzi ca altădată, să fim răutăcioși și poate prea copilăroși. Abia acum ne-am maturizat.

JOSEPHINE: Crezi că e bine ce ni se întâmplă?

MALIN (*După o secundă de tăcere.*): Nu cred că ni se poate

CENACLUL EDITOR

cristi avram

întâmpla ceva mai bun de atât.

JOSEPHINE: Am ajuns să ne înțelegem și asta ne doream de atâta timp. Cred că Leila ne-a ajutat.

MALIN: Și eu cred la fel. De fapt, să știi că tu ne-ai ajutat. Acum îmi dau seama că tu ești cea care a creat-o cu adevărat pe noua Leila și nu eu.

JOSEPHINE: Dragule, tu ești cel care a creat-o pe Leila. Tu ai spus cum trebuie să fie, tu ai pus fiecare fragment pentru a îi da naștere. Eu am avut doar grijă să-ți fiu alături și să te fac să îți amintești de vechea Leila și de tot ce ne leagă de ea. Așa ai reușit să dai naștere unei noi făpturi care îmi seamănă foarte mult.

MALIN: Unei Leila care nu a ezitat să se contopească cu făptura ta. Să știi că Leila nu ar fi existat niciodată fără tine.

JOSEPHINE: Crezi?

MALIN (*Cei doi se pot opri din dans. Se așază pe fotolii și își trag răsuflarea. Deși nu par obosiți, acest lucru se va citi în vocile lor încete.*): Sunt aproape sigur că așa e. Leila e de fapt o făptură apărută tot din tine. Ea e de fapt continuarea ta. Femeia - demon care completa tot ce înseamnă Josephine. Leila era femeia pe care o căutam zadarnic. Era femeia pe care nu reușeam să o văd în tine.

JOSEPHINE: Iubitule, nu ți-e foame?

MALIN: Să știi că mi-aș dori să mănânc ceva.

JOSEPHINE: Dorești ceva anume?

MALIN: Nu cred. Ai putea aduce orice.

Josephine iese pentru a pregăti masa.

MALIN (*Rămas singur se așază pe fotoliu.*): Ani de zile nu am reușit să trăiesc decât în umbra unei apariții, în umbra unei dorințe deșarte. Și ce am obținut cu asta? Ramolire? Boală? Hâzenie? Asta am reușit să culeg în ultimii ani ai vieții mele? Asta merită oricine nu e în stare să-și creeze un ideal frumos, un ideal pe care îl poate numi cu adevărat ideal. Cine se joacă

CENACLUL EDITOR

cristi avram

cu propria viață ajunge să-și dea seama că viața i se transformă într-un joc vicios și interminabil, dar care în ciuda oricăror controverse va rămâne un joc. Trebuie să calculezi fiecare pas pentru a nu greși mutarea, altfel, e aproape imposibil să te redresezi. Uneori merge, dar alteori s-ar putea să faci ultimul pas. Dacă nu ești atent, s-ar putea să cazi într-o prăpastie fără fund și ești mereu într-o continuă cădere. (*Ritmul vocii bătrânului crește.*) Ajungi să-ți dorești moartea numai să încetezi căderea care e mult mai dureroasă decât orice. Și cazi, cazi, cazi fără a cădea undeva, deși îți dai seama că ești în plină cădere și viteza crește din ce în ce mai tare. Așa li se întâmplă celor care nu știu cum să meargă. (*Se ridică și se apropie de public.*) Eu am avut noroc, norocul prostului. Am avut-o alături pe soția mea, care a știut să-mi arate drumul corect, chiar dacă ani de zile am zăbovit pe alte cărări. Important este să te întorci pe drumul corect. Însă, uneori, intri pe atâtea cărări încât pierzi firul drumului principal și s-ar putea să fie imposibil să te mai întorci. Îmi dau seama că exist datorită ei, datorită iubirii care nu m-a lăsat pierdut în nebunia unei creații false. Ochii mei au stat închiși mai bine de șaptezeci de ani. Am fost orb și am riscat fiecare secundă a vieții mele să fiu călcat de o mașină. Salvarea mea a fost Josephine. Odată, era să mă înec într-un lac alergând după Leila. Credeam că o văd din nou și ea îmi făcea semn. Era ca într-un vis nebun, aproape un coșmar, dar un vis pe care îl tânjeam de ani de zile. Și nu vedeam pe unde merg, alergam, alergam să o ajung din urmă și Leila mă striga: "Vino, Malin, mai ai câțiva metri. Ești foarte aproape.". Alergam fără să-mi dau seama că intru în apă și înaintarea îmi era încetinită. În spatele meu, Josephine striga înnebunită: "Malin, oprește-te, dragule, lacul e mlăștinos...."

Josephine intră cu o masă rulantă pe care sunt așezate două farfurii încărcate cu salată, două pahare cu vin roșu, servețele de masă și tacâmuri.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

JOSEPHINE: Malin, dragule, lasă amintirile și haide la masă.

MALIN (*Își revine din starea de visare, de rememorare.*): Da, bine că ai adus masa. Aștept de ceva timp să mănânc din nou... (*Privește salata.*) Draga mea, crezi că mă pot sătura numai că câteva frunze?

JOSEPHINE: Dragule, am crezut că nu ai nevoie și de porția de carne.

MALIN: Eu mănânc întotdeauna carne. Fără pulpa de pui nu cred că aș putea funcționa normal. Fără bucățica mea de carne încep să delirez.

JOSEPHINE: Nu am cumpărat pulpe de pui de câteva săptămâni. E singurul lucru pe care îl mai am în casă.

MALIN (*ușor enervat*): Știi bine că la vârsta noastră avem ameteți foarte dese. Nu-mi pot permite o masă formată numai din verdețuri. Niciodată nu am avut o masă atât de săracă. Ce se întâmplă cu tine?

JOSEPHINE: M-am gândit că ar fi mai bine să mâncăm și așa. Pulpele nu fac altceva decât să otrăvească luciditatea unui om normal. Vecinii noștri nu mănâncă deloc carne de ani de zile și au spus că se simt mai bine. Nu vrei să încercăm și noi același lucru?

MALIN: Draga mea, noi mâncăm carne dintotdeauna. Nu vreau să mă gândesc că e posibil să ni se întâmple așa ceva. La vârsta noastră, ar fi păcat să ne certăm pentru un fleac. Vreau să știu de ce nu ai mai cumpărat carne.

JOSEPHINE: Dragule, viața noastră s-a schimbat și m-am gândit că poate și regimul alimentar ar trebui să fie altfel. Orice obișnuință din trecut ne poate face rău. Îți afectează sănătatea fizică și mentală.

MALIN (*Începe să înfulece salată.*): Ai dreptate. Cum de nu m-am gândit la așa ceva? Cum să mai mănânc carne la vârsta mea? Unii o pot vedea ca pe cea mai mare greșeală a unor oameni normali.

JOSEPHINE (*Răsuflă ușurată. Mănâncă și ea alături de soțul*

CENACLUL EDITOR

cristi avram

ei.): Să știi că m-am gândit că ar fi bine să ne mutăm... (*Bătrânul nu spune nimic, continuă să mănânce.*) M-am gândit că aici e prea frig pentru noi și pentru bolile noastre. Ar fi mai bine să ne mutăm în cealaltă parte a țării, unde e mai cald. Acolo nu ninge atât de mult și toamna nu sunt atât de ploioase. Ploile mă obosesc, ploile îmi ruginesc încheieturile.

MALIN: Zici să ne mutăm?

JOSEPHINE: Da. Mă gândesc la puținii ani pe care-i mai avem de trăit și la cât de rău am dus-o în casa asta. E și prea întuneric.

MALIN: Josephine, trăim aici de peste cincizeci de ani, nu vreau să părăsesc acest loc. (*Continuă să mănânce.*)

JOSEPHINE: Știu. Și mie îmi vine greu să plec, dar m-am gândit că e mai bine așa. De locul ăsta ne leagă prea multe. Trebuie să mai uităm din ele, să ne luăm cu altceva, să facem amintiri și într-un alt loc. Aici am îmbătrânit, nu crezi că...

MALIN (*ca o reverie*): Să știi că ai dreptate. E mult mai bine să plecăm de aici. Locul ăsta îmbătrânește sufletul omului. Distruge și radiază tot. Dacă ne mutăm într-un loc mai vesel e posibil să uităm de tot, să redevenim alții.

JOSEPHINE: Noi suntem deja alții. Cu fiecare zi suntem alții.

MALIN: Ai dreptate. Ne schimbăm, dar în urma noastră rămân cei care am fost și asta numai aici. Ar trebui să plecăm într-un loc unde să nu simțim acest lucru. Crezi că e posibil?

JOSEPHINE: Dacă îți dorești, totul e posibil când e ceva bun. Și ăsta e un lucru bun, nu se poate să nu meargă. (*Bătrânul termină de mâncat.*)

MALIN: Să știi că nu e bine să plecăm cu lucrurile pe care le avem aici. Ar fi cea mai mare greșală. Trebuie să lăsăm totul în urmă.

JOSEPHINE: Poate ar fi mai bine să ne facem și alte acte.

MALIN: Crezi că așa ceva e posibil?

JOSEPHINE: Dacă îți dorești, totul e posibil când e ceva bun. Trebuie să uităm cu totul de cei ce-am fost. Chir și cei din jur trebuie să uite asta.

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

cristi avram

MALIN: Crezi că așa scăpăm de tot?

JOSEPHINE: Altă soluție nu există. Vin momente în viață când trebuie să lași totul și să spui „Aici se termină tot ce a fost până acum și de aici începe totul.” Niciodată nu se termină nimic și totdeauna începe ceva nou. Dacă lucrul acesta nu ar fi posibil, viața ar fi plictisitoare, oamenii ar fi niște ființe care trăiesc zadarnic.

MALIN: Și a venit momentul în care noi doi trebuie să începem ceva nou? Oare nu e prea târziu pentru ceva nou?

JOSEPHINE (*Se ridică.*): Niciodată nu e prea târziu pentru schimbare. Chiar și înaintea morții te poți schimba, chiar și în ultimul moment al existenței tale. Fratele mamei a fost păgân toată viața, dar înaintea morții a cerut iertare celor cărora le-a greșit. I-a cerut iertare chiar și lui Dumnezeu și atunci a recunoscut că a greșit. Atunci când îți dai seama de asta, poți spune că ești salvat. Abia atunci învingi: când îți dai seama cu adevărat unde și când ai greșit. El și-a dat seama că a greșit toată viața, dar important a fost că a simțit lucrul ăsta, s-a căit și s-a vindecat. Vindecarea înseamnă schimbare.

MALIN: Nu vrei să-mi mai cânti la pian?

JOSEPHINE: Nu am știut niciodată să cânt la pian. Am îngânat câteva acorduri, dar nu am știut să cânt cu adevărat.

MALIN: Du-te și așază-te la pian.

JOSEPHINE: Dragule, să nu râzi de mine. Ți-am spus doar, nu știu să cânt.

MALIN: Așază-te. (*Bătrâna respectă întocmai ceea ce îi spune soțul ei.*) Hai, întoarce-te cu fața la pian și ascultă câteva momente ce am să-ți spun... (*Femeia ia poziția prielnică pentru a cânta la pian. Răsufă emoționată și ascultă vorbele soțului ei.*) O să atingi clapele pianului ca și cum ai fi făcut asta toată viața... Leila, îți dorești să cânti?

JOSEPHINE: Da.

MALIN: Te mai întreb o dată: „Îți dorești să cânti din toată inima?”

JOSEPHINE: Da.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

MALIN: Atunci o să cânti ca și cum asta ai fi făcut toată viața... Sau nu. Am greșit. O să cânti ca și cum viața ta abia acum începe și începe cu cea mai bună partitură compusă vreodată. Ți-ai dorit o altfel de viață și acum e timpul să pășim în ea. Viața noastră începe acum...

Josephine are un moment de ezitare, dar peste câteva secunde întinde încet mâinile pe clapele pianului și începe să cânte. Notele se pare că se adună într-o melodie destul de reușită care o miră și pe Josephine. Femeia își dă seama că știe să cânte foarte bine. Poate cânta câteva minute la pian, cel mult trei, o partitură care să semene cu un preludiu pentru o viață nouă. Josephine termină de cântat, iar soțul ei o aplaudă mândru de rezultat. Ei încă nu-i vine să creadă. Se întoarce către soțul ei, zâmbind fericită.

JOSEPHINE: Malin, am reușit să cânt. Cum am putut face asta? Eu nu am știut să cânt. .

MALIN: Leila, tu ai știut asta mereu, nu ai încercat niciodată să cânti. Totul zace în noi, trebuie să existe cineva care să te ajute să vezi primul pas. Așa cum m-ai făcut tu să văd poarta către lumea în care trăim acum. Lumea în care existăm numai noi.

JOSEPHINE: Dragule, nu-mi vine să cred. (*Se duce la el și îl ia în brațe.*) Am reușit să cânt. Ce ni se întâmplă e aproape ireal. Dragule, știi unde trăim? Mi se pare că totul e schimbat.

MALIN: Da, tocmai ne-am mutat în casa cea nouă.

JOSEPHINE (*Privește în jur, apoi ridică ochii spre tavanul casei.*): Da, ai dreptate. Noi nu aveam candelabru... (*Observă fotoliile.*) și nici fotolii... (*Se apropie și mângâie fotoliile.*) fotolii de catifea. Asta mi-am dorit de când m-am măritat, dar nu am avut niciodată bani să cumpărăm un set ca ăsta... (*Observă pianul.*) ...Și pian... (*către soțul ei*) Avem și pian, dragule. Mi-am dorit toată viața un pian la care să cânt toate partiturile pe care le am de la mama. Ea cânta mereu la pian

CENACLUL EDITOR

cristi avram

și eu le-am învățat numai ascultându-le. Nu știu ce s-a întâmplat cu pianul acela. Cred că a dispărut de ani de zile. Dar ăsta e mai frumos, e mai nou și... (*Apasă pe una din clape.*) ... și se aude și mai bine... Malin, dragule, nu te bucuri de noua casă?

MALIN: Întotdeauna am visat la casa asta, încât nici nu mă poate mira ce văd aici. E aproape normal. Totul a fost un vis prea puternic încât vedeam totul aievea.

JOSEPHINE (*fericită*): Doamne, sunt atât de fericită acum! Nu -mi mai doresc absolut nimic! Decât să fim noi doi, tot restul vieții, fericiți unul lângă altul.

Cei doi, aproape visând, se așază pe cele două fotolii și se îmbrățișează. Se lasă întunericul și se aude din nou acel vâjâit de la început. Muzica poate avea un ritm alert. De data aceasta, cearșaful care acoperă oglinda este dat jos. Când lumina se va aprinde, cei doi bătrâni nu vor mai fi la fel de eleganți, ci în hainele din actul I, așezați pe scaune. Pianul este luat din scenă. Bătrânii sunt îmbrățișați. La aprinderea luminii, amândoi rămân înmărmuriți. Bătrâna poate țipa. Vâjâitul se termină. Cei doi privesc în oglindă.

MALIN: Josephine?

JOSEPHINE: Malin?

Amândoi se ridică și se îndreaptă spre oglindă.

MALIN: Vai, Josephine, cât ai îmbătrânit! Aproape dacă te mai recunosc! Unde ai fost atâția ani?

JOSEPHINE: Malin, dragule, și tu ești atât de schimbat! Nu mai ești acel tânăr de care m-am îndrăgostit. Nu mai ești nici măcar bărbatul acela masiv de altădată. Nici bătrânul de acum câțiva ani nu-l mai pot vedea în tine.

MALIN: Josephine, cum au trecut anii! Și cum s-au perindat pe lângă noi fără să ne dăm seama! Absența frumuseții pe

CENACLUL EDITOR

cristi avram

care nu am avut-o niciodată mă doare acum mai tare. (*Își trece mâna prin părul rar.*) Și părul a început să încărunțească și să se rărească. Josephine, dar unde ai fost atâția ani?

JOSEPHINE: Am avut grijă de tine! Ți-am cântat, ți-am făcut salată și m-am bucurat alături de tine de fiecare moment. Păcat că totul a trecut atât de repede! Totul s-a scurs ca scăldat de valuri.

MALIN: Josephine, doamna Olga spunea că vine să-ți vorbească după-amiază. Cred că nu mai e mult până vine. A lăsat un bilețel. Vine să-ți vorbească despre copiii ei.

JOSEPHINE: De mult timp aștept să văd ce mai fac dragii de ei. I-am iubit ca pe copiii mei, însă nu i-am văzut de ani de zile. Cred că nici nu i-aș mai recunoaște acum.

MALIN: Eu nu i-am văzut niciodată. Au crescut în amintirea mea, dar niciodată nu am știut cum arată.

JOSEPHINE: Băiatul cel mare îi seamănă ei, iar cel mic îi seamănă unui bunic din partea mamei pe care l-am văzut într-o fotografie. Fata seamănă unui unchi de-al ei, fost locotenent într-un regiment din sudul țării.

Se aud câțiva pași. Bătrânii nu văd prea bine, însă auzul se pare că-l au destul de ascuțit.

JOSEPHINE: Cred că vine doamna Olga. Și ea merge destul de greu. Are probleme cu piciorul stâng.

VOCEA OLGĂI: Josephine, sunteți acasă?

JOSEPHINE: Intră, intră, suntem acasă. Unde ne-am încumeta să mai ieșim la vârsta noastră și pe o vreme ca asta?

Femeia, mai în vârstă decât cei doi, este îmbrăcată conform vârstei sale și are capul acoperit cu o basma. Se sprijină într-o cârjă, iar în cealaltă mână are un coș cu fructe - mere și câteva portocale.

OLGA (*Sărutându-și prietena.*): Josephine, sunt atâția ani de

CENACLUL EDITOR

cristi avram

când nu ne-am văzut. Stăm atât de aproape, nu ne desparte decât un gard și nu reușim să ne vedem cu anii. Cât v-ați schimbat de când nu v-am văzut! Cum o mai duceți?

JOSEPHINE: Nu ne plângem. O ducem așa cum o știi și tu, existență banală, într-o locuință banală, discuții banale, probleme care ne frământă, probleme interminabile, dar banale, și nimic altceva.

OLGA: Tu, Malin, cum e cu reumatismul?

MALIN: Josephine e reumatică, eu nu am avut treabă cu asta niciodată. Eu cu plămânii o duc mai anapoda, în rest, merg circuitele.

OLGA: Uitasem că tu ești cea cu reumaticul. Ce-ți mai fac mâinile, mai poți lucra cu ele?

JOSEPHINE: Din ce în ce mai greu, dar fac și eu cât pot. Mai bine ia loc lângă dragul meu Malin. Eu mă duc dincolo să-mi mai aduc un scaun.

OLGA: A mai venit femeia aceea? Cum o chema?

MALIN: Leila...

OLGA: Așa, așa... S-a mai întors? (*Bărbatul dă din cap negând.*) Cine știe pe unde o fi găsind-o norocul la vremea asta? Poate s-a prăpădit de mult și tu o aștepti zadarnic. Poate are să vină de acum înainte, nu ai de unde ști. Dar ți-a promis că vine?

JOSEPHINE (*Intrând.*): Ce-ți mai fac copiii, cum o duc?

OLGA: Copiii sunt bine. Cel mare, de care îți spuneam că-mi seamănă, e profesor de filosofie în Ungaria. Nu l-am mai văzut de ani de zile și nu cred că mai apuc să-l văd vreodată. S-a însurat și are doi copii, o fetiță și un băiețel. Fetei i-au spus Leila (*La auzul numelui, cei doi tresar.*) iar băiatului Titus. O duc destul de bine, mai au ceva probleme cu locuința, dar sunt sănătoși. S-ar putea să o achite în curând. Au o rată la care plătesc de douăzeci și cinci de ani. Cel mic s-a făcut scriitor și o duce tare prost. L-am rugat să se mute înapoi cu mine și să trăim cum putem, dar refuză întruna. E mulțumit cu viața pe care o duce și nu vrea nimic mai mult. Fata o duce

CENACLUL EDITOR

cristi avram

cel mai bine. E măritată cu un neamț și s-au mutat în Germania. Nici pe ea nu cred că am s-o mai văd vreodată. A născut zilele trecute, o fetiță de 3 kilograme. I-au pus numele Leila. (*Bătrânii tresar iar.*) Am întrebat-o de ce au numit-o așa și au spus că numele acesta îi face să viseze. Vor ca de fiecare dată când o strigă să-și vadă visul împlinit: să-și vadă copilul crescând sub ochii lor și să se bucure în fiecare minut, în fiecare moment al vieții, de ceea ce au primit de la Dumnezeu.

MALIN: Josephine!

JOSEPHINE: Malin, dragule....

MALIN (*către Olga*): Câți ani are fetița băiatului cel mare?

OLGA: Trebuie să fie la 13 ani. Nu am reușit să o văd niciodată, dar am câteva poze cu ea.

MALIN: Nu ai vreo poză la tine?

OLGA: Dacă nu mă înșel, ar trebui să am o poză undeva în buzunarul hainei. (*Abia acum își dă seama că într-una din mâini are un coș cu fructe.*) Uitasem să vă dau fructele astea. Nu-mi place să vin niciodată cu mâna goală. (*Scotocește în buzunarele hainei, după care scoate o poză cu o fetiță de 13 ani. Cei doi soți o privesc înmărmuriți.*) Uite!

MALIN (*către soția sa*): E Leila! Nu se poate, seamăna prea mult.

JOSEPHINE: Ai dreptate. Fiecare detaliu îi descrie silueta Leilei. Uită-te la ea cât e de firavă, la fel ca și Leila!

MALIN: Și ținuta ei statuară, aproape monumentală, surâsul... dantura, chiar și zâmbetul. Seamănă prea mult cu Leila pe care o cunoaștem și noi.

OLGA: Oamenii seamănă unii cu alții.

MALIN: De data asta, asemănarea e aproape perfectă. E posibil să nu fie vorba de o asemănare.

OLGA: Ce vrei să spui cu asta?

MALIN: Nu știu ce vreau să spun, dar Leila, nepoata ta, este chiar Leila pe care o aștept de ani de zile. E aceeași Leila.

OLGA: Nu se poate. Leila trebuie să fi îmbătrânit. E posibil să se fi stins de atâta timp. Oamenii nu rămân la fel atâția ani...

CENACLUL EDITOR

cristi avram

E imposibil.

MALIN (*Privește în continuare poza femeii.*): Leila nu s-a schimbat niciodată. Ea va rămâne mereu la fel, indiferent de câți ani vor trece.

OLGA: Dragule, asta se întâmplă numai în basme. Cu oamenii nu e același lucru. Ei se nasc, își duc existența mai bine sau mai rău, cei mai mulți dintre ei o duc rău de tot, apoi se ofilesc și se sting ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E imposibil să rămână la fel. E împotriva legilor naturii.

MALIN: Ea sfidează legile naturii. E ca și cum cu ea ar fi început totul și înaintea ei s-ar sfârși totul.

Malin începe să se agite destul de tare la vederea fetiței. Josephine și Olga încep și ele să se neliniștească. Din cauza bătrânului, scena următoare va fi destul de agitată.

MALIN: Spuneți-mi despre fetiță, vreau să-i știu obiceiurile, e foarte posibil să fie ea.

OLGA: Domnule Malin, de unde să știu eu obiceiurile fetiței? Doar nu am stat cu ei. Nu am nici cea mai vagă idee. Știu doar că nu-i priește tortul cu mure. I-au facut de ziua ei și a mâncat pe săturate, dar a doua zi i-au ieșit bubulițe pe tot corpul. A stat și în spital pentru asta.

MALIN: Eram sigur că așa se întâmplă. Trebuie să fiți atente cu ea, niciodată nu i-au plăcut murele. Sunt ca o otravă pentru dânsa. (*către Josephine*) Ți-am spus doar că Leila trebuie să apară. Era imposibil să nu se întoarcă. De acum mă simt fericit. Știu că putem închide ușa noaptea. Nu are rost să o mai așteptăm. Leila e în Ungaria, dar are să vină să ne vadă. Doamna Olga, ați vorbit cu copiii, nu se întorc acasă, nu vor să vină să vă vadă?

OLGA: Nici nu au pomenit de asta. Leila și-ar dori să mă cunoască, dar nu e posibil, cel puțin până la vară.

MALIN: E păcat să stați în fața dorințelor unui copil.

JOSEPHINE: N-ai auzit că nu poate veni încă?

CENACLUL EDITOR

cristi avram

MALIN: Atunci când nu-i faceți cele mai mici plăceri e posibil să o supărați. Și fără să-și dea seama o să-i apară semne.

OLGA: Domnule Malin, cum puteți vorbi așa ceva? Cum adică să-i iasă semne? Ce tot îndrugați? (*Femeia se ridică speriată.*)

MALIN: Da, i se întâmplă de multe ori. La început nu-și dă nici ea seama, dar din câte mi-ați spus, sunt sigur că nu poate fi decât Leila. Și poza pe care mi-ați arătat-o... E ea, nici nu mă gândesc că ar fi altfel.

OLGA: Domnule Malin, cred că e vorba de o confuzie. Leila, nepoțica mea, e foarte tânără, e încă un copil. Cum puteți crede că este aceeași cu Leila pe care dumneata o aștepti de ani de zile? Eu îmi amintesc că vorbești de Leila de când te-ai mutat aici, dar nu am văzut-o niciodată. Uneori, vorbind cu soția dumneavoastră, ne întrebam dacă Leila a existat vreodată. (*Bătrânul face un semn ca și cum nu l-ar mira vorbele bătrânei.*) Poate că pare absurd, dar s-ar putea să fie adevărat. Leila nu cred că există și dacă ea e cu adevărat o ființă vie, cu siguranță nu e aceeași cu nepoata mea. E imposibil. E o diferență prea mare de vârstă. Dacă îmi spuneai, văzându-mă după atâția ani, că semăn cu Leila, mai că te-aș fi crezut, dar să-mi spui că nepoțica mea este chiar Leila, e un lucru cu adevărat nebunesc.

MALIN (*ca pentru sine*): Niciodată nu m-ați înțeles. De ce m-ar mira ca nici de data asta să nu mă puteți crede?

JOSEPHINE: Malin, dragule, te-am rugat să scapi de obsesia asta. E deja prea mult pentru sănătatea ta. Mă îngrijorezi.

OLGA: Mai aveți câțiva ani de trăit, de ce nu vreți să-i trăiți frumos?

JOSEPHINE: Vrei să trăim în continuare în umbra unei femei absente?

OLGA: Vă irosiți viața așa, domnule Malin.

Malin tace și dă din cap într-una. Nu-i vine să creadă urechilor aceeași poveste. Reapariția Leilei l-a tulburat.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

JOSEPHINE (*Luându-și vecina aparte.*): E zadarnic să mai vorbim despre asta. De ani de zile îi repet același lucru și crede-mă că nu are niciun rost. Am dus-o și mai bine. Câtva timp l-am ajutat să piardă amintirea ei, dar se pare că acum îl tulbură din nou.

OLGA: Dar încearcă să faci și tu același lucru ca și atunci, distrage-i cumva atenția.

JOSEPHINE: De acum totul e imposibil. După ce i-ai arătat poza cu nepoțica ta, Leila, a recreat-o pe Leila lui. O să trăiască mereu cu gândul la ea. Și îmi e totuna. Cum am trăit și până acum, voi trăi și de acum încolo. (*Își conduce prietena.*)

OLGA: Dar să știi că ce trăiți voi, nu putem numi viață. Anii voștri sunt mai degrabă niște coșmaruri puternice și continue. Mă sperie ceea ce trăiești tu. Nu te-ai gândit că poate fi vorba de o boală psihică, o obsesie demonică?

JOSEPHINE: Nici nu știu ce să mai cred. Să știi că de câțiva ani stau în cumpănă dacă ar fi bine să chem medicul sau preotul. Dar, privindu-l, mi-am spus că soțul meu nu poate fi nebun și nici posedat. Un om atât de bun, o figură la care ți-e mai mare dragul să te uiți, să fie... Uită-te și tu la el! (*Cele două îl privesc pe Malin care se află pe scaun în profunde meditație, cu capul în palme. Din când în când face câte un semn negativ, clătinând capul, ca și cum ar refuza să accepte o idee. Uneori zâmbește nostalgic, alteori revine la o stare de tristețe în care se cufundă.*) Cum poți spune despre un om ca el că ar fi posedat a t ?

OLGA: Cine știe ce i se întâmplă. Eu, în locul tău, nu aș lăsa totul în voia întâmplării. Dacă vrei să ai ani buni de acum încolo, fă ceva cu sănătatea lui.

JOSEPHINE: Îți mulțumesc că ai venit. Am să încerc să fac ceva. Transmite-le sănătate copiilor tăi.

OLGA: Să ai grijă de el. Nu-mi place nici mie să-l văd așa.

Olga iese. Josephine o mai privește câteva minute,

CENACLUL EDITOR

cristi avram

după care intră în casă, lăsând ușa deschisă.

JOSEPHINE (*aparte*): Ce s-o fi întâmplat cu tine, dragul meu? (*Oftează. Câteva secunde ridică privirea către cer, după care revine și o pleacă apoi în pământ.*) Nu mai înțeleg nimic. Viața omului pare uneori mai degrabă un blestem, decât o binecuvântare. Am avut parte numai de necazuri de când cu Leila... Am avut nenorociri de la începutul căsnicieii. Ne-am căsătorit din dragoste, sau poate, mai degrabă, ne-am căsătorit din dragostea mea. (*Se duce și-și ocupă locul pe scaun, lângă bătrân. Deși vorbește lângă el, nimic nu-l clatină pe acesta. El e în continuare curpins în starea lui astrală, în comunicarea cu Leila.*) Dar mie mi-a fost suficient. Am acceptat că iubește o altă făptură, dar care știam că nu o să apară niciodată. Și acum de ce mă plâng? De ce te plângi ca o proastă, Josephine? Tu ți-ai căutat viața asta. Și doar atunci mi-am pus mii de întrebări și am reflectat nopți la rândul dacă să fac pasul ăsta. Era imposibil să fac o alegere corectă. Atunci când există iubire, nu există rațiune și te arunci în vârtoarea vieții fără să-ți dai seama ce faci. Acum la ce mai are rost să-mi aduc aminte de asta. Oricum timpul a trecut... Da, a trecut. Și totuși, așteptam ca odată cu trecerea timpului să treacă și nebunia lui pentru Leila. (*Dându-și seama de ce vorbește.*) Cum i-am spus? Nebunie? Da. . Până și eu îi spun nebunie. Fără să-mi dau seama îi spun nebunie și, de fapt, nici nu pot să mai cred că e alceva. M-am căsătorit cu un smintit și am vreo pretenție? (*Se ridică și se duce în fața oglinzii.*) Josephine, ai fost o femeie frumoasă... Dar eu chiar sunt curioasă cum o fi arătând Leila asta, de tu ai fost mereu pe locul doi. Ce fel de făptură cerească o fi fost Leila încât Malin a văzut-o întotdeauna ca pe o femeie perfectă? O fi avut trăsături mai alese... știi eu ce... calități? Dar ce faci, Josephine? (*Își dă două palme ușor, încercând să se trezească din vârtoarea vorbelor în care a fost cuprinsă.*) Dar ce fac, ajung să vorbesc de una singură și să mă întreb cum arată

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Leila? Am uitat că Leila nu a existat niciodată? Doamne, și dacă ar exista, cred că aş fi în stare să-i dau în cap, să o văd murind în fața lui Malin, să știu că măcar eu sunt cea care spulberă nebunia asta...

MALIN: Nuuuuuuu... Nuuuuuuuuu...

JOSEPHINE (*Ducându-se lângă el.*): Malin, dragule, ce ți s-a întâmplat?

Malin se simte din ce în ce mai rău, se pare că are dureri de cap și palpitații. Se întinde încet pe cele două scaune. Bătrâna, speriată, îi trage și cel de-al treilea scaun pentru a se întinde mai bine.

JOSEPHINE (*foarte agitată*): Malin, dragule, ce se întâmplă cu tine? (*Îi pune al treilea scaun.*) Întinde-te puțin și odihnește-te o secundă. La ce te gândești? ... Spune-mi, ce se întâmplă cu tine, ce te frământă?

MALIN: Nu, nu, nu. Asta nu e posibil, nu se poate...Nu vreau să cred că asta e posibil... (*Strigă și se agită din ce în ce mai tare.*) Nuuuuuuu...

JOSEPHINE: Dragule, calmează-te, ce-i cu tine? Ce nu se poate, Malin, dragule?

MALIN: Nu mai pot trăi așa. Gataaa! (*Se ridică.*) Gataaa! (*Femeia se sperie și pune mâna la inimă.*) Gata! Nu mai vreau nimic. Unde ești, nenorocito? (*Se uită în jur, căutând pe cineva.*)

JOSEPHINE (*sfioasă*): Pe cine cauți, dragule? Sunt aici, în spațele tău...

MALIN (*aceeași stare*): Unde ești, lichea nenorocită, jivină ordinară și fără suflet? Unde te ascunzi? Hai, ieși, arată-ți ochii după care am tânjit ani de zile, ieși la iveală, nebunie fără margini, vis tulbure și secător de vlagă. (*Tipă.*) Leși! Hai, nu ai curaj să apari, ți-e teamă? Teamă de ce? Teamă de inexistența ta? Ce ai făcut din mine, de ce ți-ai bătut joc de un om nevinovat? (*Îngenunchiază. În momentele ce urmează se*

CENACLUL EDITOR

cristi avram

va bate cu pumnii în piept și va urla disperat crezând cu ardore în fiecare cuvânt pe care-l rostește. Josephine stă nemișcată și speriată de vorbel auzite.) Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Dacă ai existat mereu, de ce nu te-ai arătat măcar o dată? De ce nu mi-ai fost alături măcar atunci când îmi doream cu tot sufletul să fii aici? De ce nu ai venit lângă mine măcar câteva secunde să-mi spui că nu o să te mai arăți niciodată? Aș fi trăit mulțumit că măcar te-am putut vedea câteva clipe și că nu am sperat zadarnic. Spune-mi, nu merit să te văd măcar o secundă? Eu nu merit? (Bătrânul începe să plângă.) De ce nu merit eu, cel care am fost atât de bun și te-am apărât de tot ce s-a întâmplat în jurul tău? Te-am protejat fiecare secundă a vieții, chiar dacă nu am știut ce fac cu adevărat. Memoria ta a fost curată ca lacrima ani la rândul, dar asta nu înseamnă nimic. Pentru tine, nu înseamnă nimic nici măcar faptul că te-am așteptat de ani de zile, că am trăit în umbra propriei mele vieți, că am fost de fapt umbra vieții mele. O umbră care trăia în umbra altei umbre, în umbra umbrei tale. De ce atâta obscuritate, de ce atâtea vise și atâtea irealitate? (urlet) De ce? ... (furios) Nu vreau să te mai văd niciodată, nu vreau să-mi mai apari în gând nici măcar un moment. Vreau să dispari pentru totdeauna. (Se ferește parcă de o prezență invizibilă. Se aude un vâjâit. Același ca și în celelalte momente, dar care parcă de data asta e mult prea puternic. Bătrâna rămâne înmărmurită, dar Malin nu se sperie de asta. Pornește împotriva vâjâitului care nu se oprește.) Da... Hai, lovește-mă, bate-ți joc de mine, oricum asta ai făcut de ani de zile! La asta nu te întrece nimeni. (Bătrânul vorbește cu o făptură absentă, dar care pare că i se ivește în față. Se îndreaptă îngenuchind către ușa deschisă, unde se produce vântul.) Lovește în pieptul ăsta bătrân care a strâns atâtea! Bate, dă-i cât de tare poți, oricum absența ta l-a întărit! (Își desface hainele.) Vrei să vezi cum arde? Așa a fost mereu, un front pe care s-a dus în permanență o luptă. Locul unde au ars focurile cele mai puternice. Al dorinței de

CENACLUL EDITOR

cristi avram

a te vedea măcar o singură dată, și al dorinței de a nu o răni pe Josephine, care mi-a fost alături ani de zile... Hai, lovește mai tare! Oricum nu mai pot simți durerea. Durerea nu mai există de mult. La fel cum nu ești nici tu. Te tulbură gândul că vreau să dispari? Asta te înnebunește? ... Asta și vreau. (*râs isteric*) Să suferi și tu la fel cum am suferit eu. Să aștepti și tu ceva ce nu va veni niciodată. Să aștepti momentul în care eu mă voi gândi măcar o secundă la tine. (*Se ridică și se îndreaptă spre ușă. Deși pare a-i fi destul de greu, bătrânul avansează. Se ridică încet.*) De ce nu râzi? Nu te bucuri că mă vezi îngenunchiat? Nu-ți pare bine că abia mă ridic? Vezi ce-am ajuns? De ce te-ar mai mira ceva? (*Reușește să se ridice.*) Mă ai în fața ta, ăsta sunt? Acum de ce plângi? Cum poți plânge când ani de zile te-am rugat să râzi și nu ai vrut? (*retoric*) De ce nu prețuim un lucru atunci când îl avem în palme și ne dăm seama de valoarea lui abia atunci când nu-l mai avem? (*Adresându-se persoanei absente.*) Nu mai are niciun rost. Totul se termină aici. Anii mei, ai tăi, totul. De azi înainte nu mai exist, la fel cum nu mai ești nici tu. (*rugător*) Pleacă! (*ușor enervat*) Pleacă! (*ordonând*) Pleacă! (*Bătrânul va trânti ușa de la ieșire, care se va închide într-un zgomot nebun. Când ușa va fi închisă, se va vedea marginea unei pânze albe prinsă între toc și ușă. Vâjâitul se va opri, auzindu-se câteva secunde destul de încet ca și cum ar colinda încă prin împrejurimi, aproape ca un ecou. Malin își încheie nasturii cămășii și își revine cât de cât. Josephine nu-și poate reveni din șoc.*)

MALIN (*Revenind lângă Josephine.*): Josephine! (*Femeia îl privește speriată. Nu scoate nici măcar un cuvânt.*) Ce se întâmplă, ți-ai pierdut graiul? (*O clatină încet.*) Josephine. (*Femeia pare că-și revine.*) Josephine, dragă, de ce nu răspunzi?

JOSEPHINE: Nu știu ce se întâmplă. Mă gândeam și eu la ale mele.

MALIN: Josephine, ai udat florile?

CENACLUL EDITOR

cristi avram

JOSEPHINE: Care flori?

MALIN: Cum care flori? Cele din sufragerie, din dormitor, cele din grădină, din spatele casei.

JOSEPHINE: Malin ce întrebare e asta?

MALIN: Te-am întrebat dacă ai udat florile.

JOSEPHINE: Pai vezi tu vreo floare în casă? Noi nu am avut niciodată flori. Ce se întâmplă cu tine? De ceva vreme ești foarte ciudat. Nu mai înțeleg ce se întâmplă. Poate ar trebui să mergi la un medic.

MALIN: Nu avem flori. Eu cred că e timpul să cumpărăm flori. Ar fi mult mai frumos în casă dacă am avea și câteva flori. Ghivece mici, de flori roșii, galbene, pe care să le udăm. Ai avea și tu ocupație. Josephine, dar noi televizor avem?

JOSEPHINE: Nu. Nu avem nici televizor.

MALIN: Și nu crezi că ar fi util să cumpărăm un televizor? Ne-am mai omorât timpul pe care și așa îl pierdem degeaba. Vrei să cumpărăm un televizor? Unul nu prea mare, să ne încapă în cameră.

JOSEPHINE: Da, ar fi frumos. Și un pian. Ce-ar fi să cumpărăm un pian? Mama avea unul, dar nu-mi amintesc ce s-a făcut cu el. Eu mi-am dorit întotdeauna să știu să cânt la pian. Putem cumpăra și un pian?

MALIN: Mă întrebi dacă putem cumpăra un pian? Cred că e posibil. Pentru tine aș putea face asta, dacă asta îți dorești. Josephine, de când nu ți-am împlinit o dorință?

JOSEPHINE: Malin, dragule, tu mi-ai împlinit întotdeauna dorințele. *(Cei doi se retrag către camera din dreapta.)* Nu-mai că eu nu am apreciat niciodată cadourile tale. Poate de asta nu ai știut cu ce să mă surprinzi. Am fost poate prea mofturoasă.

MALIN: De data asta știu ce-ți dorești.

JOSEPHINE: Ce?

MALIN: Un pian.

JOSEPHINE: Așa e. Dar tu, tu ce-ți dorești, dragul meu?

MALIN: Eu, Josephine, îmi doresc să recuperez ce-am pier-

CENACLUL EDITOR

cristi avram

dut. Îmi doresc să te fac fericită.

Cei doi ies pe ușa din dreapta. După câteva secunde de pauza se aude un pian și cortina se lasă încet.

CORTINA.

Aureliu ANTAL, "Culoarul timpului", ulei pe pânză

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Albumul cu ruj

știam c-ai să te-ntorci după ochelarii de soare de astă vară,
dar n-ai fi vrut nici tu să vezi cum stau pe mine
spuzele de după nouri, de după baldachinul
unde te-am ascuns când se-ntorceau acasă anii mei
de care mi-era teamă;
știai că-mi vin părinții răuvoitori cu secerea, ciocanul și
un braț de paie;
așa c-am zis să fug de tine.

oare ai să poți usca neadevărul până-n unghii scufundat?
oare-ai să uiți de cămile pe care le ștergeam de ruj în loc să le
țin amintire?

știu, n-ai trăit nicând la fel în apă ca și pe uscături,
n-ai cunoscut până la mine nici amfibian și nici reptilă,
nici n-ai crezut c-ai să te logodești cu-n soi de broască
ce orăcăie în turmentări și-n boli voite.

n-ai să mai știi de mine poate niciodată,
m-a înghițit o știucă,
dar am la mine o cană cu ruj de buze.

Biblioteca neștiinței de tine

Mi-ar fi de-ajuns să mă descălți de saboții de lemn
și să-i las în pragul casei tale.
Poate ar trebui să dezvelesc trupul meu de veșmintele
scăpate în noroi
și să mă-nveșmântez cu giulgiul în care m-ai cunoscut.
Ar trebui să deschid ochii alungând întunericul din ei
într-o cană secată de aburul necunoașterii de tine.
Ar trebui să mă așez întâi pe banca fără urme de bărbat
'naintea mea

CENACLUL EDITOR

cristi avram

să aflu de-s de-ajuns de şubred
pentru-a cunoaşte din ce lemn a sculpat-o dorinţa-ţi.

Atât de multe lucru nasc din tine
şi nu ştiu unde-aş mai putea să-ntind pe raftul bibliotecii
mele
atâtea cărţi pe care nu le voi citi nicicând.
Şi totuşi atât de multe vreau s-adun,
şi-atât de mult m-aş scufunda în necunoaştere numai ştindu-
te pe tine!

Structură de ne iubire

Hai, reazemă-ţi privirea
de cotul buzei mele
şi muşcă din tăcerea mea!

Astă noapte ţi-am ascuns lumina
ochilor în sânii-ţi uzi
lăsând-o să se-nece.
De acolo ea, nebuna, -şi face drum spre mine
Mult mai dulce, în bobi de piatră.

Femeie ridică-ţi patul mâinii şi odihneşte-mă!

Dezleagă-ţi trupul din statuia ne iubirii.
Năvale sângele din tălpi la inimă.

Năvale-te din piatră către mine.

van Gogh I
Lan de grâu cu corbi

S-a înserat.
Aşteptai apusul să vezi stelele

CENACLUL EDITOR

cristi avram

și mai ales să vezi care urmează să se contopească
cu întreaga-ți, pe jumătate, făptură;
sau măcar cu ce a mai rămas...

Peste zi te-ai rănit în soare și ți-ai tăiat carnea
cu roșeața lui usturătoare.

Ai febră, dar nu-i nimic;
stelele or să-ți vindece trupul îmbălsămându-l cu
nuanțele tămăduitoare
din care te-ai servit mulți ani de-a rândul.

Ai febră și totul se năruie în violență.
E timpul să-ți scrii testamentul.

Deși corbii aleargă împotriva furtunii
e timpul să migreze.
Lupta lor e inutilă.

Deja ți se arată steaua...

van Gogh II **Semănător la apus de soare**

Cineva a tăiat soarele cu o creangă
și-a smuls din el sângele și rațiunea unui om.
Se-ngreunează pământul;
Se prăbușesc bucăți de foc.

Un trecător perindă valea.
Unde-ar mai fi putut acum
să emigreze acel nebun,
când soarele coboară-n fața-i ?

CENACLUL EDITOR

cristi avram

Ștreang cu așchii

De câteva zile port în mână un ștreang de așchii din tine,
din ce-am rupt cu ani în urmă,
din ce poate nu m-ai lăsat să am în întregime
și am vrut să fie-al meu cu orice preț.

Nu mă duc să-l aplic pe gâtleej,
chiar dacă numai la asta-i bun un ștreang,
nu-l las din mână, însă,
chiar și de-ar coborî în smiorcăiala mea de bube,
orice făptură din bisericile cu orgă.

Uneori îl pun la gât și mă privesc.
Îmi semăn atât de bine, de nu știu dacă *tu*,
venită aici, m-ai recunoaște.
Îmi semăn cu adevărat în depărtarea mea de tine.

Am fost plecat pe vas cu fratele celălat din mine
când mă știai cu mâna-n părul tău.
Acuma sunt aici, cu mână spânzurată pe zid,
cu respirația muțită atingând umbra podoabelor tale,
dar e zadarnic; mă știi sugrumat de ne iubire,
ori poate de absența ne iubirii.

Pipăi ștreangul la gâtul meu obidit de reîntoarceri inutile
și simt c-ar trebui să fiu pragmatic astăzi.
Răspunde la o întrebare chiar și-acest șirag.
Răspunde poate doar la una.
Una și atât.
Una și gata.

CENACLUL EDITOR

cristi avram

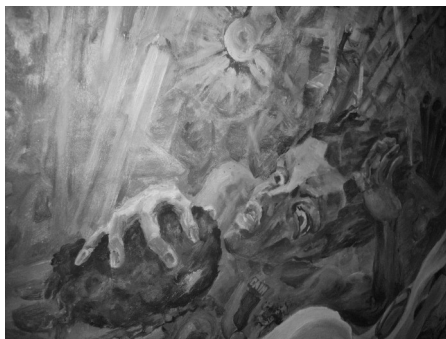
Sonet antisonet (Cu părere de rău...)

muzica lui Chopin se aude și-acum la tine-n valiză
de parc-ai fi meritat să-l iubești atât de mult.
versurile lui Blaga au rămas pe biroul răvășit de furia ta
de parc-aș fi meritat să ascult nămolul lui cum naște muze.

firele de iarbă care mi-au crescut în casă le-am lăsat necosite
cu gândul că vom sta culcați cu capu-n ele.
n-au crescut prea mult, sunt atât cât să-ți văd privirea
fără să-mi susțin gâtul vertical cum nu l-am ținut niciodată.

ferestrele s-au mâncat pe ele însele
ușurând munca numeroaselor termide ce-aveau să coboare
la vale
din poala mea îngreunată de picioarele smulse din ele.

și-acuma din chica mea secătuită curg șiroaiele de bulbi de
sare,
dar nu dau naștere în căderea lor niciunei flori.
Nu-i de mirare c-ai fugit fără să vezi tavanul meu-punte de
lux cu-n punct în centru.

Aurelian Antal,
„Triumful vieții”,
ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

Diana DUPU

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Despre mine:

“Sunt un Holden Caulfield al generației mele. *I’m haunted to be wanted*”.

- Vârsta: 16 ani
- Studii: elevă a Colegiului Național “Grigore Ghica”, Dorohoi

Activități culturale:

- Diverse articole în revista școlii “Optimix”-2009
- Debut cu proză în revista anuală de cultură și sinteză “Absolut Cultural” (2010)
- Publică creații literare în revista “Lykeion” din Dorohoi (2010, 2011)
- Premiul III în cadrul concursului județean *Tinere Condeie*, secțiunea poezie (2011)
- Premiul I la concursul de poezie *Sașa Pană*, Dorohoi (ediția 2010)
- Premiul II la concursul de poezie *Sașa Pană*, Dorohoi (ediția 2009)
- Premiul III în cadrul concursului *Eminescu, un Beethoven al poeziei* (2009).
- Piesa *Abur* de Diana Dupu a fost pusă în scenă în cadrul Festivalului de Jazz și Teatru de la Parthos, Timișoara, în regia Cristiane Irsai -2010
- Membră a *Rețelei Literare*-2011
- Membră a trupei de teatru *Open Wings*-2011

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Ai noștri? Ai voștri?

*În memoria românilor din Transilvania,
uciși de maghiari în toamna anului 1940. Fie ca
românii să nu uite niciodată ce s-a petrecut în
holocaustul românesc, despre care, spre rușinea
noastră, nu prea se mai vorbește...*

Generalul veni a doua zi și românii îi spuseră:

-NOI VREM SĂ LUPTĂM, DAȚI-NE ARME!

Ridicându-și brațele în aer, zbieră din toți răunchii:

-NU! NU SE VA DA NICIO BĂTĂLIE! ACEASTA NU E VREME
DE RĂZBOI! SUNTEM UN STAT DEMOCRATIC!

Apoi, cu voce mai scăzută, adaugă:

-Și mie mi-ar plăcea să lupt. Da nu pot!

Oamenii icniră. Unii scuipară.

-Generalul ăsta e un mare prost, d-apăi nu?

Ilona sta și legăna copilul Măriei, în timp ce-aceasta țesea
lângă dânsa pe prispă. Priveau amândouă cum apusul trecea
în neființă, așteptând fără grijă renașterea lui de-a doua zi.
Mărie îi zâmbi Ilonei și-i spuse:

-Mi-e drag să văd că pruncului i-e drag de tine.

Ilonei îi crescui inima încă un pic.

Maghiarii veniră cu cavaleria. Uciseră pământul românesc
sub tălpi și românii odată cu el. Maghiarii veniră cu
cavaleria. Să lupte cu românii, care se predaseră demult, cu
inimile frânte. Să lupte cu românii, care erau ai nimănui.

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Dimineață, în bătătură la Ionac, bărbatul Măriei plecă la câmp. Ilona, trează dinaintea lui, pune de mămăligă. Pruncul dormea pe pat, lângă Mărie și așa de frumos era să-i privești, bebelușul blond apărat de buclele blonde ale mamei ce-l sprijinea, atingându-i căpșorul abia-abia cu buzele.

Când trânti mămăliga pe masă, Ilona distinse clar căscatul Măriei, care, ridicându-se în capul oaselor, își luă copilul la piept și-l desmierdă, cum numai o mamă ca dansa putea face.

-Zi frumoasă, așa-i tu?

-Ilona! Când mi te treziși? Dormi ca paserea, nu alta!

De departe, de pe unde se înfiripă lumina, se auziră pocnete și urlete înfundate. Femeile, captive în turnul lor de fildeș, radiind de fericire și sănătate, nu băgară de seamă zvonul depărtat și nu se sinchisiră de nimic, până când moartea bătu la ușă.

-FUGIȚI, MĂ! FUGIȚI, MĂ, CĂ VIN SĂ NE OMOARE! FUGIȚI, MĂ!

Ilona scoase capul pe geam și nu înțelese larma lumii, dar închise bine ușile și trase obloanele. Se ascunse în camera din dos cu stăpână-sa, ținând ea însăși copilul în brațe, copilul care încă dormea atât de frumos. Mărie îi strânse mâna și, în obscuritatea bataturii, Ilona putu să-i distingă zâmbetul de adio de pe chip, zâmbetul care, în capul ei, lua proporții sinistre. Strânse și ea mâna Măriei.

-Lasă, ce-au să ne facă? Cu ce-i dor două muieri? La care Mărie, cu zâmbetul ajuns în glas, replică:

-Cu toatele. Muierile-s dracul.

Ușa din față. Bătăile le bubuiiau în cap slujnicei și stăpânei, care nu mai respirau. Strânsoarea mâinilor lor deveni și mai puternică. Da, gândi Ilona, suntem date dracului și a dracului să fiu dac-am să-i las să pună mâna pe copil. Apoi pașii ce răsunau înspre cămară în care se pitiseră le treziră din amorișoare. Multe întrebări se-nghesuiau în capul lor, dar

CENACLUL EDITOR

diana dupu

niciunele nu căpătau glas. Singurul glas ce vorbea acum era acela al morții. Și moartea, fără ca măcar să-și târâie trenea, venea către ele, către muierile care-o înțepau în coaste.

O geană de lumină pătrunse în odaie. Ilona blestema lumina și tot ceea ce mai rămânea frumos în urma ei. Ilona blestema pentru că suferea. Și Mărie suferea, iar asta, mai presus decât orice altceva, o făcea pe slujnică să pătimească amar. Un soldat bagă capul prin crăpătura ușii, zarindu-le spuse:

-AFARĂ, ORDINARELOR!

Mărie se ridică prima. Semeață, cu ochii strălucind în desfacerea zilei, spuse:

-Ziua bună.

Ilona ieși în urma-i, omorând în minte pe soldat iar și iar și iar... Chiar atunci, copilul începu a scânci. Și ea, nemaiputând de atâta amar de durere, îl strânse în brațe și răcni cu dânsul. Lacrimile se pogorâră în ploaie de sare, răcorind-o. Se hotărî să se supună voii Domnului. La urma urmei, asta făcuse toată viața.

Soldatul nu era singur, alți doi îl așteptau în cerdac. Mestecau tutun, vorbeau ungurește. Ilona vorbi și ea în ungurește, un dialect stricat ca al unui amărăștean:

-Ziua bună. Ce făcurăm de venirăți să ne sfârmați ?

Ungurul zâmbi. Răspunse:

-Românii nu vor să plece de pe pământul nost'.

-Da' ce vă făcurăm?

-Fuserăți aici.

-Atâta lucru ?

-Stai, sora mea, cu tine n-avem nimica.

Ș-apoi, în românește:

-CĂȚEAUA ASTA TE ȚINE SLUJNICĂ?

Ilona făcu ochi mari. Sărută copilul pe frunte. Mărie zâmbi.

În vremea cireșilor înfloriți, o fată stătea peste drum de creșa poporeană, desenând cu degetul în praful drumului linii lungi. Fata era mică, murdară , brunetă. Fata era pui de

CENACLUL EDITOR

diana dupu

ungur. Fata se numea Ilona.

Creșa poporeană era aruncată într-o vale, ca și când apele Domnului o spălaseră acolo. Ilona privea mereu vârful dealului, întrebându-se ce-i după dânsul și după după dânsul? ...N-avea cu cine se juca și tare urât îi mai era, mai ales acum când totul căpăta o noua viață, ea nu putea decât să se întrebe, a ei unde e? Și stând așa, pierdută între două linii perfect paralele, Mărie coborî în fugă dealul și sempiedică, căzând cu răsunset lângă dânsa. Mărie era roșie-n obraji și ochii ei albaștri se făcură izvoare. Ilona o privi îndelung. Nu mai văzuse niciodată o fată așa de curată. Așa de frumoasă. Așa de tristă.

-Nici tu n-ai cu cine te juca? o întrebă.

Mărie se așeză lângă dânsa fără să scoată o vorbă. După o vreme, păru a-și aduce aminte de mirosul florilor de cireș. Lacrimile i se opriră în gât și acolo rămaseră.

-Aștălaltî își râd de mine. Zic că am un frunțoi cât toată porumbiștea lui Ionac!

Și Ilona râse.

-Uite, acuma și tu!

-Nu, mă. Dă-ți jos broboada. Tu nu știi că adevăru-i ca uleiul? Degeaba-ți ascunzi fruncea. Ei pe dânsa o văd prima.

Și Mărie dădu jos broboada. Ilona rămase stană de uimire. Era cu-atât mai frumoasă.

-Mi-e tovarășă de-o viață.

Soldatul râse. O lovi pe Mărie după cap cu patul puștii. Cu sângele șiroindu-i prin părul ca paiul, Mărie căzu în genunchi. Privirea ei rămase semeață. Fruntea i se scaldă mândră în soarele blestemat. Zise:

-Cu voia Domnului.

Iar soldatul o mai lovi o dată.

-Cu voia Domnului.

Mărie murmură până când nu mai avu glas. Leșină în tindă, unde altă dată își desmierda dragul de copil.

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Ilona rămase mută. Durerea muțește când devine insuportabilă.

Soldatul zise:

-Te-aș lua de nevastă, așa-mi ești de dragă.

Iar ea zâmbi zâmbetul de "adio" știut. Un zâmbet sinistru, prelung, răuvoitor. Spuse:

-Măcar împușc-o. Ce ți-e ție chinul acesta? !

-Mi-i ciudă. E o muiere dată dracului. N-ai văzut ce semeață a ieșit din bârlog?

-Dar voi cum altfel ați ieși în calea morții?

Apoi îi smulse copilul. Și Ilona zise:

-Dă-mi-l înapoi! ! L-am crescut ca pe pruncul meu!

-E o stârpitură! E sânge din sângele cățelei!

Și sfărmă capul copilului cu patul puștii.

Apoi soldatul împușcă pe Mărie.

Ilona știu că trebuie să-și cinstească morții.

-Vrei să vii cu mine când or ieși poamele?

-N-am mai fo' niciodată la poame!

-Auzi, Ilonă. Când o să fiu la casa mea, tu ai să stai cu mine. Ș

-o să-mbătrânim împreună.

-Juri, tu?

-Jur, în lumină, pe tot ce-i mai sfânt.

Când Ionac se-ntoarse de la câmp se minună de flăcâii ce-i găsi în bătătură. Era un bărbat tare blând de felul său, n-avea patimi, nici dușmani. Zâmbi, rădicând sprâncenele a mirare.

-Ziua bună, domnii mei. Care vi-i oful?

Și-l împușcară în poartă. Ca pe-un câine.

Bărbatul se prăvăli în brațele morții zâmbind. Dar cum viața se scurse în întregime dintr-însul, zâmbetul se făcu rânjet. Maghiarii îl întoarseră pe-o parte.

-Tu Ilonă, Ionac m-o cerut de nevastă!

-Ionac , baietu' lu' moș Grigore?

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

diana dupu

-Da, a lu' Grigore! Ce zici de dânsu'?

-Îi tare frumos, tu Mărie.

Soldatul sărută mâna Ilonei. Ea se cutremură, apoi zise:

-Stai o țără. Măc să-mi fac o traistă și vin cu tine.

Se duse-n pod și căută pușca de vânătoare a lui Ionac. Mănuia bine satana ceea', c-o învățase moșul 'ăl bătrân mai demult. Căută de încărcătură. Era berechet. Coborî, ținând arma la spate, ca pe-un buchet surpriză. Nu mai avea putere să șovăie, Ilona asta a Măriei Ionac. Strângea arma cum strângea mâna stăpână-sii. Fiecare pas era o plăcere vinovată. De ce Mărie și nu ea? ! Ajunse, în sfârșit, lângă confratele ei.

Sărută pe soldat. Apoi îi lipi pușca de tample.

-Trebuia să mă ceri de nevastă fără să-mi stârpești inima, javră!

Și trase.

Ceilalți doi traseră și ei, dar la întâmplare. Ilona, vie încă, se înflăcăra și mai tare.

-Acuma chiar că-s dată dracului!

Împușcă pe ghicite, nimerind pe unul în cap, pe altul în piept. Aplecându-se asupra lor, îi scui pă, apoi le murmură:

-Cu voia Domnului...Noapte bună!

Apusul tocmai perise.

-Noapte bună...

Maghiarii veniră cu cavaleria. Uciseră pământul românesc sub tălpi și românii odată cu el. Maghiarii veniră cu cavaleria. Să lupte cu românii, care se predaseră demult, inimi frânte. Să lupte cu românii, care erau ai nimănu.

Cu românii și cu toți ai lor.

La casa din vârful dealului, unde cândva sta flăcăul lui moș Gheorghe Ionac, prin ferestrele deschise se zăreau licăriri de lumină. Lumea dinprejur sta ascunsă, numai Ilona cea

CENACLUL EDITOR

diana dupu

zăpăcită aștepta, în toată nimicnicia ei, un nou rotocol al sorții. Soldații veneau deseori pe la casa aceea, parcă prea liniștită în vreme de război. Dar ea îi alunga în unugureasca ei stricăță și la apusuri, o puteai auzi cum plânge și se roagă:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
Szenteltessék meg a Te neved,
Jöjjön el a Te országod,
Legyen meg a Te akaratod,
Amint a mennyben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma,
És bocsásd meg vétkeinket,
Miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek,
És ne vígy minket kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól.
Amen. *

* *Tatăl Nostru* în limba maghiară

Aurelian Antal, "Triumful vieții",
parte acentrală a tabloului

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Fievra

Fata lui Cain
E o ispită.
Serafimi îi bat în geam
Și-i toarnă
Lapte
Pe spatele
Gol;
Curge în aripi
Care n-au a crește...
Te-ai dus la fata lui Cain
Și ea a pus peste tine
Blestem în loc de
Pătură,
În ceasurile dragostei,
Iar acum când
Te uiți în cer
Către dânsa
Îți muști buza de jos
A moartea lui Abel.

A te conjuga

Ascultă-mă bine, măi băiete:
E numai vina ta că desenez
Îngeri spânzurați și
Cruci întoarse,
Ești singurul responsabil
De nebunia mea care
Nu știu dacă-i temporară,
Te vreau cum vreau o casă
Numai și numai a mea,
Poți fi aspirator, frigider sau

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Chiar pâine.
Îmi place mult pâinea.

Tratat despre Substanță

Prima dată am văzut-o-n carul mare, la târgul de Crăciun. Se blocase și ea era în vârf. Privea în jos. Ghiceam o resemnare învățată pe de rost. O rugăciune prea-spusă. Când s-a pornit din nou roata și i s-a terminat tura i-a țipat mașinistului că nu mai vrea să coboare de acolo. Niciodată.

-Janet? Iubito?

-Da?

-Te iubesc.

Mă uit la ochii ei care au toate culorile. Janet, ești a mea. Și ești frumoasă. Are fața în formă de inimă, când zâmbește îi apar gropițe în obraji. Uneori îmi fac griji. E palidă către transparență și nu mănâncă mai nimic. Îi dau o șuvița după ureche. Dezlănțui arome ascunse, ferigi ude, mosc. Buzele lui Janet simulează un zâmbet, apoi se întorc la starea lor naturală. Ea este adevărata față a tristeții, deși nu-i cu nimic mai tristă decât mine, eu care o iubesc, eu care o ador.

-Vrei o țigară?

-Nu, mulțumesc.

-Tu și atitudinea ta de sfântă, Janet.

Pot să văd câteva vene subțiri pe gâtul lui Janet. Pot să văd câteva vene subțiri pe brațul ei subțire. Felul în care respiră, cum nasul face două cute subtile pe lângă fiecare nară, e definiția ideală a verbului "a trai". Janet nu numai că aspiră aerul și-și mărește volumul cutiei toracice, scăzând presiunea pulmonară, dar se mai și bucură între timp. Corpul ei și numai al ei poate face asta.

CENACLUL EDITOR

diana dupu

-Nanet, hai să ieșim undeva, ce zici?

Încuviință din cap.

Înainte de ea, când ieșeam din casă tremuram de rușinea propriei mele goliciuni. Oricine vorbea cu mine trăia cu impresia că tot ceea ce pot oferi este un biet ecou. Uitam coloana vertebrală în cuier. Dar acum, frumusețea ei mă apără. Am avertizat-o de multe ori "O să faci riduri din cauza mea, o să ai răni", eh, Janet a căscat, a mers înainte. Nu părea să-i pese de lumea care, știam sigur, vrea s-o rănească. Ce sunt alea răni? Întrebau obrajii lui Janet, mâinile, sânii și restul, fără de cicatrice. Piciorul care-și vedea de prizonieratul din tocurile-nalte împungea trotoarul și cu fiecare legănare, nu citeam în ea decât "Ce bine că ești, ce-ntamplare că suunt..."

Ne-am oprit la pub-ul lui Paddy, pentru că lui îi place de Janet. Majoritatea prietenilor mei se uită urât, la mine, când le spun de ea. Ei nu o cred frumoasă, elegantă, pasivă, pansivă, nu o cred nicicum, abia dacă îndrăznesc s-o privească în ochi. Probabil că se simt ne semnificativi când sunt puși față în față cu cineva atât de pur. Janet e întruchiparea unei flori albe pe cale să se rupă, totuși nu există nicio floare care să semene cu Janet.

-Salut, Viktor, cu Janet?

-Paddy, my man!

Am stat la bar și-am băut pe stomacul gol, ca niște mizerabili. Paddy nu mai termina de sporovăit. Janet îl privea aruncând lumini violete. Nu se atinsese de Martini. Cum putea Paddy să-i ignore ochii? Cum putea să-i ignore mirosul de mosc, de ferigă udă?

-Viktor, ascultă-mă băiete, am un prieten cu care mi-ar plăcea să-ți fac cunostiinta, îl cheamă Rielke. Stă peste drum de mine, are un mic cabinet.

-Sper că are și un băruleț acasă, am râs.

-Are, are. Mergem când îmi termin tura?

-Clar! Janet, vei fi în minoritate iubito!

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Ea flutură din gene.

-Nu mă deranjează deloc.

Eram beat și-i recitam sonete . O rugam să sufle în lumânarea de pe tortul de anul trecut, ca să fim iar singuri pe întuneric, singuri, calzi și monocromi. Paddy mă privea pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat. Simțeam că vrea să mă lovească.

Venise noaptea când am ieșit. Zâmbii satisfăcut. Janet mă sprijinea. Nu știu de unde atâta putere în brațele acelea subțiri.

Rielke avea o casă minunată. Noi trei ne-am dus la el în birou, ea a rămas să fumeze în cerdac. Nu voiam să plec de acolo, dar fusesem luat pe sus.

Avea o mulțime de cărți prietenul lui Paddy. Nu mă așteptam la așa ceva. Câteva le aveam și eu. În mare, opera lui Freud. O fi fost pasionat. M-am așezat pe canapea. Îl ascultam pe Paddy cum îi spune câte ceva într-o voce joasă. Apoi Rielke s

-a pus la birou și mi-a zis:

-Viktor, acum i-acum.

Mă chinuiam să fiu atent. Chestia părea serioasă.

-Din ceea ce-am aflat de la Paddy, diagnosticul meu pentru tine este schizofrenie.

-Aaaa Paddy mă dai în gât ca-s nebun! Mă hilizeam grozav. Voiau să mă ia peste picior.

-Viktor, ai 20 de ani. Trebuie să fii ajutat. Janet nu există. Pierzi contactul cu realitatea. Frustrările te-au făcut să-ți cauți consolări în lumea ta interioară...

Îl ascultam cum bolborosește un discurs în cuvinte mici, ca pentru un prost. Janet nu există? Cine se crede? A văzut-o! A salutat-o! Janet i-a zâmbit!

-I-am dat lui Janet o țigară! O fumează! Cum poți să spui că nu există?

Rielke scoase din buzunar țigara mea.

-A căzut jos. Janet nu e materială, nu are mâini cu care să o prindă și cu atât mai puțin plămâni cu care să fumeze.

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Îl priveam. Un OM(???!), c-un chip comun, c-o dentiție sănătoasă pe care nu se jena s-o arate în rânjete scandaloase. El voia să mă lepăd de Janet. Nu! Cine se crede? Mă uitam în ochii lui încercând să trimit săgeți violete. Nu eram prea bun la asta...

-Vorbim mâine!

-Viktor...

De ce-aș întoarce capul, sunt mii de oameni cu numele meu...

-Mâine, Paddy!

-Viktor, ascultă-mă!

-CINE EȘTI TU SĂ-MI SPUI MIE CE EXISTĂ ȘI CE NU EXISTĂ?
CINE SUNTEȚI VOI?

I-am ars una. Din buză începuse să-i picure sânge. Deci așa e furia. Așa e când deschizi un urlet. Înainte e haos. După e lumina orbitoare, albă, mută...calmul.

Am ieșit clătinându-mă. Voiam să merg pe cerdac și să o sărut pe Janet, să îmi bag mâinile în părul ei...dar nu era acolo. Nu era...

Doamne Dumnezeu meu,

Dă-te mai încolo și dă-mi voie.

Mor.

Nu te uita urât la mine, se întâmplă.

Amin.

Nu, mai groaznic. Cineva o făcuse pe Janet să plece de la mine, din mine. Și asta nu se putea...nu? Pielea ei aproape transparentă, fața în formă de inimă, ochii de toate culorile, gâtul mirosind a mosc și a ferigi ude, tocurile care țocăie în ritmul corpurilor noastre, Janet, o floare care nu seamănă cu nicio floare, Janet...! ? Ce-i dragostea, când transparența ta înșeală?

Îmi imaginam o formă uriașă pentru fursecuri, formă de fetiță. În ea o turnam pe Janet din nou și din nou și din nou... alunecoasă ca o umbră...

-Viktor? Iubitule?

M-am șters la ochi. Era 5 dimineața. Nu știu cât dormisem.

CENACLUL EDITOR

diana dupu

Mă dureau toate.

-Da?

-Te iubesc.

Bună, Janet. Ești frumoasă. Ești a mea. Ești. Mă bucur că ți s-a dat voie să fii.

-Vino aici.

....

-Bună ziua domnule Rielke, eu sunt Janet.

Nu putea să-și ia ochii de la ea. Nu putea să-și creadă ochilor.

-Domnișoară, acum înțeleg de ce se preface Viktor că sunteți mereu acolo! Pretty woman, I'll say!

-Ceea ce nu puteți înțelege dumneavoastră, domnule, e că Viktor nu se preface. Eu sunt mereu acolo.

De ce să scriu despre câte ramificații are un fulg, cât e de alb, de rece, de ud, cât de repede se topește? Scriu *fulg* și cu asta am scris tot.

Scriu *Janet* și cu asta am scris tot.

Aurelian Antal, "Echilibru karmic",
ulei pe pânză

CENACLUL EDITOR

Ana Maria GÂBU

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

Despre mine:

"POEZIA ESTE CURCUBEUL CUVINTELOR, IAR POETUL ESTE PRISMA PRIN CARE CUVINTELE TREC ȘI SE TRANSFORMĂ ÎN CURCUBEU."

Născută pe 19.07.1997, Dorohoi.

Elevă a Școlii Generale nr. 8 "Mihail Kogalniceanu", Dorohoi.

Activitate literară:

Membră a Cenaclului literar on-line „Lira 21” din 2009 și a Cenaclului „Editor”, Dorohoi, din 2011.

Volumul de debut:

“Grădina mea”, poezii, Editura Lumen, 2009

Volume colective:

1. Volumul colectiv cu ISBN **“TREPTE”**, Editura Lumen 2008; 2. Volum colectiv cu ISBN **„Lira în patru puncte cardinale”, Editura Rovimed Publishers, iunie 2010**; 3. Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume **„Starpress 2011”**; 4. **„Poetic@”** – antologia (vol II) cenaclului literar on-line „Lira 21”; 5. Volum colectiv „Nichita Stănescu”- **„Gala Laureatilor”**; 6. „În lumea basmului”, Antologia laureaților concursului național „În lumea basmului”, Beclean; 7. Revista Școlii generale Gurghiu, jud. Mureș; 8. Antologia fără ISBN, Concursul de creație literară „Anatol Ghermanschi”, Brașov;

Apariții în reviste, publicații literare și reviste on-line:

1. Revista școlară **“OCTOGON** a Școlii Generale nr. 8 “Mihail Kogălniceanu” Dorohoi – public și fac parte din colec-

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

tivul de redacție al revistei din anul 2006; 2. "CANDELA DE MONTREAL", Montreal, Canada – corespondent din anul 2008; 3. "REVISTA STARPRESS INTERNATIONAL"- corespondent din anul 2008; 4. Revista literară "DESTINE LITERARE" - Montreal, Canada corespondent din anul 2009; 5. Revista „e89 Gazeta culturală”, martie 2010, Roma, Italia; 6. Revista literară „Ateneu”, mai 2010, Bacău; 7. Revista „Tribuna”, Cluj; 8. Revista „Plumb”, Bacău; 9. Revista on-line „GLAS COMUN”; 10. Revista on-line „SLOVA CREȘTINĂ” fac parte din colectivul de redacție din luna mai 2009; 11. „Tânărul scriitor”, Chișinău, Republica Moldova; 12. „Jurnalul literar”, Botoșani; 13. „Actualitatea Româno-Canadiană”, Montreal; 14. „Observatorul”, Toronto; 15. Revista culturală „Nou H’Orizont”, Valencia, Spania, sunt colaborator din noiembrie 2009;

Premii obținute la concursuri interjudețene, naționale și internaționale:

2011

Premiul I – Concursul internațional „Ars Nova”, Brăila, poezie; Premiul I – Concursul național „Credința. lumina din suflet”, Corbu, Constanța, poezie; Premiul I – Concursul național „Anatol Ghermanschi”, Brașov, proză; Premiul I – Concursul național „C. Dracsin”, Botoșani, poezie; Premiul I – Concursul național „C. Dracsin”, Botoșani, poezie haiku; Premiul I – Concursul național „Datini și obiceiuri strămoșești”, Secuieni, Bacău, poezie; Premiul I – Concursul național „Eminescu – din vârful penelului”, Vatra Moldoviței, poezie; Premiul I – Concursul național „Dăruim prin Eminescu”, Tîrgu Jiu, poezie; Premiul I – Concursul național „Iarna în versuri și culoare”, Săscut, Bacău, poezie; Premiul I – Concursul național „Ionel Teodoreanu”, Iași, poezie; Premiul I – Concursul național „Copilăria - un poem”,

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

Vânători, Neamț, poezie; Premiul I – Concursul internațional “Nicoară”, Botoșani, poezie; Diplomă de merit și premiul I concursul “Scrisoare pentru Moș Crăciun”, Galați; Premiul II – Concursul național “În lumea basmului”, Beclean, Bistrița-Năsăud, proză; Premiul II – Concursul național “Poezia Copilăriei Europene”, Piatra-Neamț, secțiunea limba franceză și engleză; Premiul III – Concursul național de poezie “Haiku”, Galați; Premiul III – Concursul național de poezie “Alaiul primăverii”, Iași; Premiul III – Concursul de poezie “Sașa Pană”, Dorohoi; Premiul special – Concursul “Univers de copil”, în cadrul proiectului socio-educational “să spargem tăcerea”, Dorohoi; Mențiune – Concursul național “Ion Creangă – în școlile noastre”, poezie.

2010

Trofeul concursului national de creație literară pentru elevi și studenți “Vasile Voiculescu – arc de suflet peste timp” si Premiul Fundației Academice “V. Voiculescu”, Buzău, noiembrie 2010; Premiul special al Revistei “Tainele Sănătății” Chșinău, concursul național “Vasile Voiculescu – arc de suflet peste timp”; Premiul special al Tinereții, oferit de poetul Mihai M. Macovei, concursul național “Vasile Voiculescu – arc de suflet peste timp”; Premiul Special “A XX –a aniversare” – Concursul internațional “Centro Giovani”, Triuggio, Italia; Premiul Special al Presei – Concursul internațional de poezie “Starpress”, Montreal; Premiul I – Concursul “Eminescu – din valurile vremii” – Cristinești; Premiul I – Concursul “Creangă și satul cu povești”, Oglinzi, Neamț; Premiul I – Concursul “Civizații extraterestre”, secțiunea proză, Botoșani; Premiul I – Concursul de creație literară “Lucian Blaga”, Cluj; Premiul I – Concursul de creație literară “Generația celui de-al treilea val”, poezie, Bacău; Premiul I – Concursul de creație literară “Părul Berenicii”, poezie, Târgoviște; Premiul I – Concursul național de creație

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

literară "Calistrat Hogaș", Piatra Neamț; Premiul I – Concursul internațional "Primăvara-n sărbătoare", Pătârlagele, Buzău; Premiul I – Concursul național de creație literară "G. Tutoveanu", Bârlad; Premiul I – Concursul interjudețean de creație literară "Copilăria- vârsta marilor superlative", Craiova; Premiul I – Concursul interjudețean de poezie "Splendorile copilăriei", Slatina; Premiul I – Festivalul național de lectură "Eminesciana", Botoșani; Premiul I – Concursul "Tinare condeie", secțiunile poezie, schită, nuvelă, Botoșani; Premiul I – Concursul național "Totdeauna Eminescu", Măgurele; Premiul I – Simpozionul național "Ion Creangă – La noi în școală", Dulcea – Mureș; Premiul II – Concursul național "Totdeauna Eminescu", Măgurele; Premiul II – Concursul interjudețean de poezie "C. Dracsin", Botoșani; Premiul II – Simpozionul internațional "Mihai Eminescu – poet național și internațional", Iași ; Premiul II – Concursul "Dor de Eminescu", Vatra Moldoviței; Premiul II – Concursul de creație literară "Marin Sorescu", proză, R. Vâlcea; Premiul II - Concursul național de creație literară "Calistrat Hogaș", Piatra Neamț; Premiul II – Concursul de creație literară "Nicoară", Botoșani; Premiul II – Concursul "Eminescu", cenaclul "Cartea tinerilor scriitori"; Premiul III – Concursul național de creație literară "George Tutoveanu", proză Bârlad; Premiul III – Concursul național "Ionel Teodoreanu", Iași; Premiul III - Concursul Internațional de Creație Literară "Familia mea", Arad; Mențiune – Simpozionul național "Ion Creangă – La noi în școală", Dulcea, Mureș; Mențiune – Concursul de creație literară "Marin Sorescu", poezie, R. Vâlcea ; Mențiune – Concursul Național de creație literară "Tudor Mușatescu", Pitești

2009

1. Premiul I – Concursul "Sadoveniana", secțiunea proză, Ibănești; 2. Premiul I – Concursul de creație literară, poezie,

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

Dorohoi; 2. Premiul II – secțiunea poezie, Concursul Național de creație literară “Jose Marti”, București; 3. Premiul II - Concursul național de creație literară și plastică “Eminescu, Beethoven al graiului românesc”, Dorohoi; 4. Premiul III – secțiunea proză, Concursul Național de creație literară “Jose Marti”, București; 5. Premiul III - Concursului de creație literară “Nichita Stănescu”; 6. Premiu special - Concursul de proiecte “Participă”, Fundația Special Olympics Romania, Dorohoi; 7. Mențiune - Concursul de creație literară “Copiii României creează”, Botoșani; 8. Mențiune - Concursul de poezie „Andrei Mureșanu”, Brașov, iunie 2009, ediția a VII-a; 9. Mențiune – Concursul de literatură “Agatha Grigorescu Bacovia”- Mizil; 10. Mențiune - Concursul național de poezie “Constantin Dracsin”, Botoșani.

2008

1. Premiul tinereții – Concursul Internațional de poezie românească „Starpress 2008”, editia I; 2. Premiul I – Concursul Internațional de creație literară “Unifero”, Vatra Dornei; 3. Premiul I – Concursul Național de creație literară “Jose Marti”, București, secțiunea poezie; 4. Premiul I – Concursul Național de creație literară “Jose Marti”, București, 19 mai 2008 secțiunea proza; 5. Premiul I – Concursul național de creație literară “George Tutoveanu”, Bârlad, secțiunea poezie; 6. Premiul special -secțiunea creație literară - Concursul județean de creație “Și noi suntem europeni”; 7. Premiul special –Festivalul - concurs național de poezie „Dragoș Vrânceanu”, Băbeni, Vâlcea; 8. Premiul tinereții – Festivalul Național de umor “Păstorel Teodoreanu” (epigrame), Dorohoi, 2008; 9. Mențiune - Concursul de debut literar “Lumen” 2008; ca urmare a premiului obținut am fost inclusă în Programul de debut literar Lumen 2008

2007

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

1. Premiul I – Concursul Național de creație literară “Jose Marti”, București, 2007, secțiunea poezie; 2. Premiul I – Concursul „Micul creator”, Vaslui; 3. Premiul special pentru formatul deosebit al cărții - Concursul județean de creație literară pentru copii “Cărțile copilăriei” Botoșani, 1 iunie 2007;

2006

1. Premiul I – Concursul de creație literară “Năvodari, raiul copilăriei”, Năvodari; 2. Premiul III – Concursul de creație literară “O poveste de copil”, Dorohoi.

http://www.youtube.com/watch?v=fCk-1b_Rel4

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

Viitorul îmi aparține!

(cu cenușă și cioburi)

scările îmbrăcate în dantelă
tresar când lustruiesc șoapte
tâmpile lor dezleagă izvoare
dezgolite-n oglinzi
cer iertare
și se ascund în palma mea

ard fără început
în urmă doar cenușa
copilăriei

din oră-n oră
parfumuri solide
scrâșnesc din dinți
peste cuie și așchii
ascultând nostalgia
acoperită de crini

pe tavanul din coji de inimă
stau spânzurate cuvinte
pulberea sufletului
se înghesuie
printre cioburi de aer
urc...

viitorul îmi aparține!

Sunt learcă de muzica ta

în oceanul himerelor
plutește timpul sonor

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

căutând un răspuns
înainte de-ntrebare

îmi înconjoară brațele
cu reproșuri

mă scufund încet
pe o inimă oprită
care nu a înțeles
din aritmetica sunetelor
ce este totul minus lumea

printre corali
suflete răvășite
zidesc catedrale

găsesc arta
într-un imaterial
înot printre șoapte divine

Mărturisirea unui orb

(în prag de seară, în zori de zi, îi este tot una)

parfum nu-i cumpăr niciodată
adulmec mirosul trupului
din depărtări
și o recunosc

știi dacă-i este bine sau rău
pașii ei compun melodii
tu nu le poți asculta niciodată
sunt îngrijorat
când picioarele iubitei
cântă blues

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

o știu
nu pe băjbăite
culoarea părului
ochii
zâmbetul...
văzând-o doar cu degetele

nu are nume
nu-i trebuie
astea le-ați inventat voi
să nu încurcați ce vedeți

sunt în avantaj
văd în aer urma iubitei

Spectacol neregizat

îngeri stingheri
căzuți în ceara vremii
adună fructe din nori

albul cusut în tablouri
intră în camere interzise
să fure palatele lunii
pierdute de Potter

ferestre deschise
ghemuiesc în priviri
amintirile
unui rătăcit
pe urmele regilor

copii din piatră

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

desenează
viitoarele raliuri
dintre zidurile Babilonului
visând
la carnavalul de la Rio

la frontiera cerului
Dumnezeu
privește pe ecrane
și șoptește...

Eu încă vă iubesc

Protest

nu stați
în regate fără ferestre
privind tablouri dezacordate

îndreptați-vă
în toate părțile deodată

căutați-mă acolo unde
desenez în ploi de stele căzătoare
sunetul primei brume fără țară

culeg vise printre frunzele toamnei
călărind somoni în limpezimea cerului

vorbesc cu bufnițele de argint
despre orașul reclădit al Atlantidei

beau apa focului din munții norilor

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

nu vă pasă!

Pânze la bărci

(iunie 2010, apele peste Dorohoi)

în jungla urbană
ridurile apei
înghit amurgul
ascuns în iarbă
țin la suprafață
un pian sicriu
cântec neterminat

oameni în zbateri sălbatic
plutesc
spre nicăieri
printre icoane
păpuși
ochelari...

pustiurile-și sapă gropi
în suflete de stele
pe valuri ucigașe
îngerii
își cos aripile
pânze la bărci

Orchestrație printre îngeri

cuprind cu o aripă
chitara de flăcări
stinsă în cântecul mierlei
cu cealaltă deschid cerul

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

să urce în zborul clapelor
plânsul ciocârliei

pe malul râului din strune
vioara limpezește notele
din solfegiul păsărilor fără grai

îngerii veghează
tăcerea
pe un do diez
uitat de flaut

într-un răspuns
fără întrebare
aud în concertul vieții
tânguirea orchestrei

din clepsidra gândului
ceasul bate
de o doime și o optime
adunarea fiilor rătăciți

Nu mai vreau să mint

stelele veghează cerul
în cântec de mister
pajiștile înfloresc
tainic din bobul de rouă
valul mângâie
țărnul cuprins de seară
păsările
adorm pe marginea norilor
pădurile nasc frumuseți

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

vreau să nu mai mint

reflectoare vii, sunt stelele
soarele bun să coacă dovlecii
hrană pentru măgari, florile
doar apă de spălat, izvoarele
pajiștile cluburi de noapte
iar pădurea roagă
pământul să nu plece
animalele fug
de teama cuștii
măncând din tomberoane

chiar dacă înlocuiți
marea cu val de nepăsare
cerul cu un glob de sticlă
și oamenii cu roboți
nu mă mai mințiți!

Captiv în timp

nisipul ascunde
hieroglifice
sculptate pe blocuri de piatră

sunetul grotei
ademeneste valul negru
de scorpioni

pereții se strâng
captiv al întinericului
ești mai aproape de secret
cu fiecare capcană

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

poarta se deschide
ca ultimă şansă
în spatele ei
Tutankamon
la taifas cu timpul

Mă înscriu din nou la cuvânt

păsările scriu pe copaci
noi armonii
dar nu mai pot cânta

când vântul suspină
prin găurile lunii
și soarele aruncă
săgeți ucigașe
eu stau să v-ascult
vocea spartă
în frunze de pelin
și așchii de albină

glasul meu nu mai contează
cuvintele au luat vacanță

Trimit pe apă o dorință și mă întorc

îmbrac rochița cu dungi
merg în parc unde mă ducea tata la 4 ani

înmormântează furnici
în sicrie din "nu mă uita"
și mă ascund de ursitoare

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

sub crucea de la fântână
stau pe un balansoar
uitat lângă un petic
de iarbă adevărată
un vultur îmi desenează în gânduri
munți
stele
nori
pași mai siguri
nisip dur
zgârâind albul din tălpi

mă întind sub brad
între roșu și verde
visez cum rădăcinile pietrelor
nasc izvoare

Se aprinde iar spovedania în verde

primăveri înfrățite
cu liniștea din pietre
murmură cânturi
în altare

lângă crucea de ieri
pe rădăcini din lut
lacrimele Tale
înaltă rugăciuni

privirea desparte cerul
la capăt de întuneric
Tată și Fiu
trimit lumina
în flori de cireș

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

Primăvara asta mă aleargă un zâmbet

timpul se răsucește
peste copaci împlețiți
ram cu ram

vântul îngheață lacrimi
și deschide tăcerea
spre zarea liberă
muguri țintuiți de privire
se retrag în pumni verzi

zâmbetul ștregar
îmi aprinde jarul din obraji
în acorduri de clipiri
tiranul din regat
m-a aruncat în intersecția
cu sens giratoriu

Fac motocei și-i agăț de vise

te chem de unde ești
la o margine de timp
mă vei recunoaște
sunt băiatul în ie
cu brâu vârgat
și traistă din lăicerul
de pe laiță

stau lângă prispă
sub bucata mea de cer
printre scânduri în derivă
umbrele nu știu cui

CENACLUL EDITOR

ana maria gâbu

îmi urmăresc nerăbdarea

doar tăcerea din zori
îmi înțelege căutările

Cânt chiar dacă am adidașii rupți

fruntea
pictează cuvinte
sub cupole de biserici

printre acoperișuri
simfonia mugurilor
trezește cerul

desfășat de vise ursul
privește păsările
cum își caută cuiburile
fără GPS-uri

în rugăciunea gândului
ascult sfatul anilor
din lumina verde

lacrimi ascunse în palmă
preling flori printre fulgi
sub geana dimineții

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

Marius GIRADĂ

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

marius giradă

Despre mine:

Sunt Marius. Tastez cu nasul, scriu poezii și sunt un luptător ! M-am născut pe 5 martie 1979 în orașul Dorohoi, județul Botoșani. Am avut o naștere grea și de atunci sufăr de tetrapareză extrapiramidală. Nu am fost la școală, dar familia m-a ajutat să învăț de toate, am compus multe poezii. Eu nu pot folosi mâinile pentru a scrie la calculator, așa că, scriu folosind vârful nasului.

Cine este Marius Giradă ?

Este tânărul din Dorohoi căruia tragicele circumstanțe ale nașterii (pe care le descrie în poemul "Pe drumul vieții") l-a lipsit de ceea ce noi numim o copilărie și o viață normale. Neputându-și folosi nici mâinile și nici picioarele, Marius și-a trăit cei 33 de ani ai săi în cărucior. El nu poate să apuce cu mâna un pahar cu apă, nu poate nici măcar să răsfoiască cartea pe care anul acesta a publicat-o ("Viața românilor și credința lor"); Marius nu poate nici să articuleze cuvintele, nu-și poate controla organul fonator. Din acest motiv, nu a fost nici măcar o singură zi la școală. Și totuși, prin străduința familiei, a învățat să citească, iar această extraordinară invenție, care este computerul, i-a oferit posibilitatea de a-și așterne gândurile, în scris, folosindu-și, pentru a apăsa tastele, nasul ! Ținând cont de faptul că Marius Giradă nu este, practic, un ins școlarizat, mesajul poeziilor sale este extrem de profund și de uman, are darul de a răscoli până și cele mai reci suflete, și, cred, are menirea de a ne scoate, parțial, din indiferența cotidiană, care - și în această privință Marius Giradă încearcă să tragă un semnal de alarmă - lent, dar sigur, ne ucide. Practic, în fața acestui tânăr, care este apropiat ca vârstă, de mine, nu mă pot simți decât rușinat. Dacă noi, oamenii, ne judecăm îndeobște aspru, unii pe alții, în viața de zi cu zi, după criterii de multe ori

CENACLUL EDITOR

marius giradă

îndoielnice, pe acest tânăr trebuie să-l judecăm așa cum Dumnezeu ne va judeca, pe noi, cândva: ținând cont de ceea ce am făcut cu ceea ce El ne-a dăruit (pilda talanților, din Noul Testament, trebuie să ne fie călăuză, în această privință). Ei bine, în comparație cu ce a făptuit Marius Giradă, exploatând posibilitățile pe care i le-a dăruit lumea și Dumnezeu, noi toți am făptuit și făptuim puțin, mult prea puțin. Marius Giradă, din această perspectivă, ne este superior nouă, tuturor.

Ciprian VOLOC

Activitate socială și literară:

- membru al Asociației IHTIS (<http://asociatia-ihtis.ro>)
- jurnalist independent, susținător al persoanelor cu handicap, pe care le promovează pe blogul său (<http://vreausalupt.wordpress.com>)
- debut literar cu cartea "Viața românilor și credința lor", Editura IHTIS, București, 2010.
- prezențe diverse în mass-media și pe internet:

<http://www.youtube.com/watch?v=iV9pJ7vYyTs>

<http://stiri.botosani.ro/stire/27144/Minunile+de+langa+noi%3A+Marius+Girada,+baiatul+care+tasteaza+cu+nasul,+lanseaza+primul+volum+de+poezii!+-+VIDEO+.html>

<http://www.trilulilu.ro/girada/582ab6c71f350e>

<http://dorohoinews.ro/cultura-284-%5BVIDEO%5D%5BFOTO%5D-Lansare-de-carte-%C3%AEn-cadru-lui-Cenac-lui-Editor--Marius-Girad%C4%83.html>

CENACLUL EDITOR

marius giradă

PE DRUMUL VIEȚII

Mă zbăteam... asemenea unui pește pe uscat,
Luna strălucea, pe cer...
Era ceasul când trebuia să mă nasc
Dar puteam și să pier.

Să pier de nebăgare în seamă,
Căci nu voiau s-aducă un copil, pe lume,
Nu voiau să bucure, o mamă,
Să-l țină în brațe și să-i dea nume !

Pentru o sută de lei... la pat stau,
Pentru o sută de franci...
Căci de averi, nu se mai săturau –
Doar nu le dădeam boi și vaci !

Ei, poate, au uitat
Că au nenorocit, un om, pe viața toată,
Dar, oare, Dumnezeu i-a iertat...?
Căci nu pot bea... nici un pahar cu apă !

Mă rog să-i ierte, Dumnezeu !
Căci am citit și m-am înfricoșat:
Va fi să se chinuie... foarte rău
Cei ce de El n-au ascultat !

NUMAI NOI ÎNTRE NOI NE PUTEM IUBI CU ADEVĂRAT

Numai noi între noi ne putem iubi cu adevărat
Tu și eu, căutăm iubirea ne-ncetat.

CENACLUL EDITOR

marius giradă

Eu ți-am văzut, ochii,
Dar tu nu i-ai văzut pe a mei.
De când ochii ți i-am vazut
Umblu prin casă năuc.
Tu ești pură ca o stea
Ce luminează iubirea mea.
Steaua ce luminează iubirea mea
O luminează și pe-a ta.
Viața este crudă cu noi,
Parcă am fi invalizi de război !
Dragostea... n-are bariere,
Dar nici frontere.

COPILUL ORFAN

Te-a alungat mama, de acasă,
Rătăcești singur... prin lume,
Te-a alungat mama
Ce ți-a dat viață !
Te-a alungat mama
Ce ți-a dat nume.

Dormi, prin canale,
Cerșești... pe străzi,
Cerșești bani, de mâncare...
Dar tu... te droghezi.

Prin tramvaie cânti,
Cânti... pentru un ban -
Căci nu ai părinți...
Ești doar copil orfan !

Gândești cu amar:

CENACLUL EDITOR

marius giradă

Oare mama e bucuroasă...
Că sunt copil hoinar,
Că nu stau, cu ea, la masă ?

BĂTRÂNA

Stai la geam, în așteptare,
Poate s-o deschide poarta;
Dar... nimeni, iată, nu apare.
Nici baiatul, și nici fata !

Stai în casă, părăsită de toți,
Bărbatul ți-a murit - ești
Părăsită de copii, de nepoți
Și mergi... la cimitir,
Cu o lumânare și cu un chibrit.

Plângi... pe mormânt,
Căci ești bătrână și bolnavă,
Și copiii, să vină, nici gând,
Atunci... te mai numești, tu, „mamă” ? !

Când în sfârșit, ei vin,
Ca să vadă de ești bine
Îți propun... să te ducă la cămin !
Căci ei nu pot avea, grijă, de tine.

Le spui, atunci, copiilor tăi,
Plângând și suspinând din greu:
Dacă n-ai făcut nimic, pentru ei,
Să te lase, măcar, să mori... în patul tău !

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

marius giradă

DUȘMĂNIA E OTRAVĂ PENTRU SUFLET

De ce frații se urăsc, atât ?
Uneori chiar se omoară,
La Biserică, să meargă, nici gând,
Și se miră, când dau de vreo boală.

Lumea se bate, de la pământ,
În tribunale toți stau, mereu -
Au uitat, de tot ce este sfânt,
Au uitat... de Dumnezeu.

Copiii, pe părinți îi urăsc
Și mai spun că cred în Dumnezeu -
Ce fel de credință, mărturisesc,
Când fac... atâta rău ?

Oamenii, nu mai sunt îngăduitori
Cu cei ce le greșesc,
Oamenii nu mai sunt, răbdători
Cu cei ce îi nedreptățesc.

Vor să le răspundă tot cu rău
Și asta cât mai repede,
Căci nu se mai temm, de Dumnezeu
Și de cereștile pedepese.

Să ne iubim,
Să ne iubim, frate cu frate,
Și pe Dumnezeu să-L slăvim,
Căci ura-i plină de păcate !

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

marius giradă

MAMA CU PUTERE DE FIER ȘI SUFLET DE AUR

Mamă, te-ai bucurat,
Te-ai bucurat, de nașterea mea,
Dar, imediat, te-ai și-ntristat
Când ai aflat că am o boală grea !

Tata, când a auzit,
Așa de tare s-a întristat
Căci s-a și-mbolnăvit
Și în spital a stat...

Cu mine tu departe ai plecat...
Numai spre-acasă te gândeai,
Numai tu știi, ce-ai mâncat,
Dar... mie îmi dădeai.

Și, iată, toate au trecut
Cu bine și cu greu,
Iar tu, pe toate le-ai făcut
Căci ai avut credință-n Dumnezeu.

.....
Îți mulțumesc, măicuță,
Că m-ai îngrijit -
Și ție, tăicuță...
Că nu m-ai părăsit !

DOI PRIETENI

O prietenie adevărată

CENACLUL EDITOR

marius giradă

Nu se uită niciodată.
Tu, o prietenie ai căutat
Astfel de tine m-am apropiat.
Ne-a apropiat un dor... prea mare,
Dorul de frate, care doare -
Ai fost un prieten adevărat
Ce lângă mine ai luptat.
Când nu s-a mai putut
Tu, lângă mine, ai suferit -
Dar prieteni am rămas,
La bucurie și la necaz.
Și așa vreau să fim...
Cât pe lume-o să trăim !

LA PUTNA

La Putna se-odihnește
Cel ce Moldova a sfințit,
Din Putna mult ne ocrotește,
Cel ce lăcașuri sfinte-a ctitorit.

De dușmani nu s-a temut
Și la luptă a plecat,
Căci pe steag el a avut
Pe Cel ce cu balaurul s-a luptat.

Câte lupte-a câștigat !
Ca să îi mulțumească, lui Dumnezeu,
Atâtea Biserici, a ridicat,
Căci l-a ajutat la greu.

Când în viață i-era greu
Și rezolvare nu găsea

CENACLUL EDITOR

marius giradă

Mergea la duhovnicul său,
Ce Daniil, se numea.

El îl îndemna
Să se roage, lui Dumnezeu:
Căci El îl va ajuta,
Îl va ajuta, mereu...

Când Domnul la El l-a chemat
Tot poporul, crunt, a suferit,
Tot poporul la capul lui a stat:
Căci a fost un domn iubit...

De atunci, noi n-am mai avut
Un domn așa de cinstit,
De atunci, noi n-am mai cunoscut,
Un domn așa de iubit !

LA ORIZONT

La orizont se zărește
Un loc atât de minunat,
Ce sufletul meu îl dorește...
Dar e prea îndepărtat.

Acolo, am un ideal,
Acolo nu aş fi umilit,
Acolo e un vis real -
Acolo m-aş simţi-mplinit !

Unii m-au însoţit
Pe drumul cel anevoios,
Dar n-au reuşit

CENACLUL EDITOR

marius giradă

Să mă ducă-n locul cel frumos !

Nici cei ce-s lângă mine
Cu mine nu călătoresc,
Căci n-au înțeles, prea bine,
Ce eu îmi doresc...

Cu mine-acum călătorește
Cel ce pe Cruce a murit,
Fiindcă El... își dorește
Să mă vadă fericit !

Aurelian Antal, "Triumful vieții", ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

Andrei HANACHIUC

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

Carcera

O urmă de zîmbet, ca o rază
Dă sens mizeriei din mine
Tu, floare ofilită, uitată-n vază
A veşniciei renegat suspin !

Cerul, parcă-i mai albastru
În jur, mai multă armonie
Pădurile duc lipsă, de sihastru,
Real statornic, simplă reverie...

Mă cheamă, mă-ndulceşte luminos
Cu negrul straşnic volatil
Străpunge-n conţinutul meu seros
Otrava dulce... sîngele în vin

Privirea-i îmi pătrunde pînă-n oase
Ce plimbă-n cap imensul gîndurilor mele
De timp, săpun şi funii roase
A pendulării cărne atărnîndă în zăbrele

Mă zbat atît de panicat, transpir
Să pierd, dar fără de scăpare,
Încarcerat de țepi, un trandafir
În moarte mîini ce au răbdare

Şi frica, viaţa, tot ce simt
Se scurg fără de fapte -
Abandonat în lume, adormit
Pe veci iubindu-mă, în moarte...

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

Chibritul ars

Și focul stins?
Ce-nseamnă, pentru dînsa?
Indiferența-aruncată dinadins
De ea, cu flacără aprinsă...

Sunt mut, de gheață și scîrbit
Mizeria mi-e muza,
Pe foaie sângerez, c-am fost lovit.
Încerc să uit care mi-e scuza...

Nici mintea nu-mi mai luminează calea
De ochi nevoie nu mai am,
Sunt apă, curg urmîndu-mi valea
Sfințesc, botez ca apa de Iordan
Cu inima crescîndă, marea....

Mă cheamă-un geniu, să devin
Acum m-am plictisit, pe cruce
Din apa prefăcut în vin
Golgota-i apogeul...osîndit să-l urce

Noroi cu sînge-amestecat
Și tunet făr'de ploi,
Un sfânt ce caută păcat:
Istorie fără eroi...

Detașare (Egoless)

Mizeria mi-e muză.

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

O durere de cap, ce persistă
În greață și miros de mucegai.
Cu mizeria robiei, ea insistă
Ochiilor nevăzutului florilor de mai

Un detaliu... o sinceritate
În tăcerea-acut-a nefericirii -
Sublim se naște, fără de păcate
Floarea... coroană a nemuririi

Nimeni nu observă, nu adoră
Simfonia renașterii naturii,
Te rog să uiți de tine, pentr-o oră
Zîmbește și curgi, în legea firii

Suntem un tot...
Un cer, o apă și un pământ...
Eliberați-vă de voi, socot
Al fericirii glas veți da avînt

Nu știți? !?
Cum? ? Toți suntem o oglindă
Priviți-vă neadormiți -
Lăsați lumina să vă simtă !

Floare de decembrie

Floare de decembrie -
Cumplită alinare,
Vremelnica reverie
Apare și dispare.

Sarcastic, în gândire

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

Și laș în agonie
Aprind, în mine, clipa -
Real nu vrea să fie...

Cum strașnic arde-n mine
Dorința florii tale,
O tragică genune
Neputincioasă-n fapte.

Eu, credincios păgîn
Ce-n propriile concepte
Îmi poruncesc, ca un stăpîn -
Firesc îl las s-aștepte.

Împins de nebunie pură,
Stricat la minte, iarași,
Șubred, în temelie
Mă clatin... spre-o existență pală.

Cu ochii-nchiși, acum pictez
Tărîmul al irosirii
Divin, constant si torturat
De grotescul gîndirii.

Mă privești în sceptic extaz,
Supune-ți granițele firii:
Mângâie-al meu obraz
De grația iubirii !

Imn

Mizeria mi-e muză.

Un cer albastru de împlinire-a zilei

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

Vin corbi sihaștri, ce croncăne-a neștire
Cu negrul suflet diluat de timp
Și resemnarea-n coaste, ca un ghimp.

Crezul ne arbitrează-n zarea
Nestiuta inimă-n ogor,
Sudoarea-ți este așteptarea
De grîne galbene, muncite de popor.

Sângele-mi înveninat, curgând în vene
Mereu șoptește, blînd, că sunt român
Condus de falși eroi, ce unflă-n pene
Îs dobitoci de-ți vine să-i atîrni !

În foame, frig, noi stăm legați
De lanțuri tari, mizerie de cîrpă...
În lume suntem singuri, chiar cu frați
Ce ne resping, cu violență blîndă

Deschideți ochii, fiți eroi
Palatu'-n flăcări vrem să ardă
Cu ramuri de măsline, în voi
Lovim, cu setea care nu mai rabdă

De foc și sabie... acolo vă e frica
Vă răstignim, adânc, cu capu-n jos
Turbați de trai, minciună și ispită...
Români cu răni adânci până la os !

Ne naștem ca un A în alfabet

Mizeria mi-e muză.

Ne naștem ca un A în alfabet

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

Plângând ce-ncepem cu avânt, în viață
Și moartea-i foarfecul ce-amenință-un fir de ață
Ne speriem, ne îngrozim, dar... e doar lipsă de concret.

Credem În zeități, orbește
Căci el, demult, ne-a promis raiul
Prin agitate mări, călăuziți de-un pește (*creștinismul*)
Tu te supui, devii rigid; suprimându-ți traiul.

Cînd... ai puterea să alegi
Nu știi ce simplu e complexul:
Poți fi-mpăratul, între regi
Doar dacă-ți stimulezi subconștientul...!

Sfidare

Mizeria mi-e muză.

Matematic, metafora-i precisă...
Sintetic, iubirea e prezisă,
Istoric, nu văd decât minciună,
Fizic... un spirit mă îndrumă,

Filosofic, sunt doar un animal,
Biologic, mecanic mă repar,
Astral, eu nici vorbă că exist !
Social, prin lume izolat subzist...

Muzical, o boală mă cuprinde
Religia - e luda ce mă vinde
Literar, o lacrimă-n suspans
Psihologic, fara căpitan...de vas.

Totul pare să fie mai nimic

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

Nimicul fără nume... un vestit
Și logic orice-i, fără sens,
Al gândului complex demers...

Tsu-na-mi

Mizeria mi-e muză.

Cu ancora pe țărm
Și corabia sub ape
Învăluit într-un tărîm
Cu ochi deschiși și făr' de pleoape...

Mulți s-au înecat
Ce-au vrut să zică? ?
Apa-n plămîni a eșuat
Curmând din rădăcini
A lor ispită.

Înțelepciunea ei învăluie
Și stinge focul,
Curge, neconținută albie,
Doar malu-i este jocul...

Și focul stins?
Ce-nseamnă, pentru dânsa?
Indiferența-aruncată dinadins,
De ea, cu flacăra aprinsă...

Prea tînăr

Venin pierdut pe vârful unui spin
Ce-așteaptă-un ne-nsemnat declin

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

Să-și pună capătul, formal, sublim
C-a fost tot timpul-un prețios rubin.

Și cete-enorme, de soldați
Se războiau în trupu-i pașnic
Cu crezul în surori și frați
S-au înșelat... asta e tragic.

O sfoară ca un fir de păr
S-a agățat de cerul înstelat
Cuprins de ispita unui măr
Liber, acum a levitat .

În urmă, multă ură a lăsat
Aceeși suferință, cât încape
În mintea mea e-un ram de brad
Plutind în univers pe liniștite ape .

Plecat-ai, aici ne-ai lăsat
Cu viața să ne batem,
Un egoist te-ai dat, în fapt
Și-ți plângem existența-n, treacăt...

Sfânta Treime (manifest)

Realitate, Artă și Creator *egal* Sfânta Treime
Realitatea spune destule, fără nevoia inutilă de a o defini,
E interpretabilă -
Arta există și punct !
Creatorul nu e altceva decât forma de manifestare a Artei
percepută prin prisma Realității.
Dumnezeu, Creatorul acestei lumi imperfecte – o sursă si-

CENACLUL EDITOR

andrei hanachiuc

gură de suferință, pentru a motiva alți Creatori fractaliști
creeze Arta, sinteză prin spectrul Artei divine – Realitatea !

Pot să continui, așa, la infinit

Cui îi pasă? ?

Suntem un clișeu, un insignifiant pas
către o treaptă superioară, de nelipsit.

Suntem un întreg divizibil și, totodată, o parte
dintr-un întreg,

depinde cum privești:

Cancerul nu se mai supune simbiozei cu restul întregului -
e un rebel... și distruge organismul, prin simplul fapt că vrea
independență !

Narcisistul !!!

Avar, după faimă, hrănindu-se cu minciună !!!

Urlă, vocile solidare...

Poți fi la același nivel cu Creatorul, distrugându-l...

Lucifer... e răutatea lui Dumnezeu...

Aceeași putere, dar opusă, ca energie:

Inteligență, Libertate, Desfrâu, Lipsa moralei... etc...

Lucifer *egal* minus Dumnezeu

Ha !!! Dualitate ? ?

Privește-te... Orice e posibil.

Tu alegi... mai mult bine și mai puțin rău, sau invers...

NU POȚI fi cu Dumnezeu dacă NU CREZI în Satana

TU alegi să fii mai divin decât divinul, sau supus...

Nu uita, Cancerul e peste tot !

Trebuie să-l vezi, să-l simți, să-l vrei

Să supui sau să fii supus...

*Andrei Hanachiuc este un cocktail amuzant, sarcastic
și, în general, confuz, ale cărui călătorii introspective ajung,
cateodată, mai departe decât se așteaptă până și el.*

(Nicolae Oanea)

CENACLUL EDITOR

Alexandru KVAȘINSCHI

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

Despre mine:

Bună dimineața, bună ziua, sau chiar bună seara, cititorule. Am 19 ani și sunt elev la Colegiul Național „Grigore Ghica” promoția 2007-2011. Nu sunt scriitor, dar îmi place să aștern pe foaie gânduri, îmi place să mă joc cu cuvintele și să le dau o muzicalitate astfel încât tu, dragă cititorule, să simți fiecare sunet grav din textul meu. După cum am spus, nu sunt nici scriitor și nici muzician, deși muzica e o parte din mine, așa cum cu toții suntem formați din mai multe părți. Cât despre premiile obținute, nu vă voi plictisi foarte mult, enumerându-le, cert e că marea majoritate sunt obținute în cadrul festivalurilor folk la care am participat și de pe urma montajelor video pe care le-am realizat. Pe de altă parte, așa după cum muzica se îmbină cu poezia, așa și tu, cititorule, rogu-te să citești, cu atenție, poeziile tuturor celor ce au avut ceva de spus și poate, cândva, vei așterne și tu un gând, pe-o foaie, pe-un serveșel și poate ne vom aduce aminte cu toții de vorbele lui Camil Petrescu: „Doamnă, trebuie să scrie numai acei care au ceva de spus”...; dar sunt sigur că toată lumea are câte ceva de spus...

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

Spirală, rază, lentilă

A fost odată cum n-a fost să fie vreodată, pentru că dacă ar fi, eu nu aş mai minţi... a fost o tânără fată, singură la părinţi ce-şi ducea traiul de pe-o zi pe alta. Locuia într-o casă micuţă, neavând prieteni decât un căţel şi... o pisică cerşătoare şi linguşitoare. Dar... nu, nu era tristă, pentru că asta era lumea ei... nu cunoştea ce înseamnă să iubeşti, nu cunoştea ura lumii de afară, nici macar părinţii nu şi-i cunoştea... şi chiar dacă ar suna trist, pentru ea nu era. Mica fetiţă, desena pe petalele florilor albe, spirale de vânt, lăsa ca prin păru-i castaniu să-i treaca razele soarelui plătându-se în fiecare dimineaţă se scălda în lacul ce părea a fi o lentilă a pământului etern.

Timpul trecuse, iar fata, începea să se întrebe de ce e nefericită. Nu mai era nimic ca înainte, nu se mai putea bucura de ceea ce o înconjura. Animaluţele ei, erau şi ele parcă bătrâne şi mai inteligente, iar ceea ce era în jurul ei parcă devenise mai urât şi fără viaţă. Dorea să cunoască totuşi oameni, dorea să simtă sentimente ce nu le-a simţit vreodată. Vroia să fie altfel decât se obişnuise să fie şi era conştientă că se poate. Ştia sigur că are nevoie de cineva lângă ea, de cineva care să fie altfel decât lumea ei, aşa că, într-o dimineaţă, când soarele străpunse noaptea cu razele sale, fata plecă spre căutarea fericirii, de mult uitată.

Nu mai ieşise niciodată din orizontul ei, nici măcar nu ştia ce se află dincolo de acele zări, spera doar să gasească oameni buni şi puri la fel ca sufletul ei, spera să găsească mai mult de cele 3 cărţi prăfuite din căsuţa ei veche pe care le-a citit de nenumărate ori şi spera să-şi găsească fericirea. Animăluţele bătrâne dar credincioase, o urmă şi merseră ei fără oprire, toată ziua, până când, ajunse într-un

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

sat ce nu era așa cum își imagina fata. Nu era nici albastru, nici verde, era gri; la fel ca pustiul de acolo. Nu vedea nicio țipenie de om și totuși, nu se simțea singură, pentru că avea alături de ea singurii ei prieteni. Se pitise ușor lângă fântână, strânse animaluțele la piept și adormise.

O spirală halucinantă, o copleșise pe biata ființă și ajunsese într-o alta lume. Lumea închipuită de aceasta, doar că, straniu era faptul că se afla în același loc, în același sat ce părea de gheață.. Acum piatra se transformase în iarbă, iar cerul era mai albastru ca niciodată. Fata, își ridică ochii de safir spre cer, apoi se uită lângă fântână și cei doi prieteni erau încă acolo, dormeau adânc, mângâiați de razele soarelui. Apa din fântână, o lupă a imaginației sale, se ridică la suprafață învidiând-o parcă, să bea din ea. Fata, nu se sfii așa că luase cana de pe marginea fântânii și bău' apa, apoi merse în cercetarea orașului ce prinse viață. Merse ce merse, dar își dădu' seama că orașul tot pustiu e, doar că, la un moment dat, clapele unui pian își făceau simțită prezența. Mirată și în același timp puțin speriată se îndreaptă ușor spre clădirea de marmură, de unde venea zgomotul splendid. Intrase acolo, și dădu de un băiat, cam de vârsta ei, puțin mai mare poate, ce era concentrat doar la clapele pianului. Atât ea cât și băiatul ce cânta la pian erau într-o transă ce îi făcea să nu își acorde importanță unul celuilalt. Și totuși, într-un final muzica se opri... mâna băiatului a alunecat ușor pe un semiton mai jos și amandoi se treziseră din acea transă a muzicii.

- Buna, cine ești? Întrebă fata mirată...
- Bună, dacă mă întrebi, să știi că nici eu nu știu cine sunt, de-aș vrea să aflu, nu pot să găsesc nimic, dar îmi pare bine de cunoștiință.
- Ești de mult aici?
- De când e și acest pian al imaginației noastre.
- A noastre? Întrebă mirată fata.
- Da, cred... nu știu de ce am zis asta, îmi cer scuze,

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

doar că vezi tu, deși nu știu cine sunt eu, e ciudat că știu cine esti tu, e ciudat că m-ai făcut să mă opresc și să privesc în interiorul sufletului tău pentru aceste 5 minute.

- Eh prostii, ce tot îndrugi tu acolo băiatule?

- Nu, nu sunt prostii, sunt lucruri pe care le înțelegi poate, dar eu nu le pot înțelege. Ia-mă de mână și hai să îți arăt orașul ce mă ține captiv aici.

- Bine... (fata cu o oarecare frică, îi dădu mâna băiatului și îl urmări pe acesta).

- Nu-ți fie frică, nu de mine.

Soarele era mai luminos ca niciodată. Băiatul, întinse o mână spre acesta și îi ceru să coboare o rază pentru a urca în înaltul cerului. Deodată, soarele își trimise unul dintre brațele sale, iar băiatul păși primul pe acesta.

- Urcă și tu micuță ființă, nu te teme.

- Dar nu frige?

- Urcă și vei vedea.

Timidă, fata urcă, iar raza începu să se depărteze ușor, purtându-i pe aceștia în înaltul cerului. De acolo de sus, se vedea toată lumea. Nu era un singur sat; erau miliarde. Se vedeau toți oamenii, ce se împingeau și se călcau în picioare. Își vedea și casa ei, dărăpânată dar mai frumoasă decât tot ce văzuse în lumea ce de data aceasta o înconjură.

- Îți place ce vezi?

- Sinceră să fiu, nu...

- Ia-mă de mână și hai să zburăm mai departe... Ai văzut vreodată marea?

- Nu, doar lacul de lângă casa mea... Dar probabil e la fel, nu?

- Nu, micuto, e mult mai mare.

Băiatul făcu semn soarelui, iar raza de lumină îi purtase pe cei doi spre o apă nemărginită, acolo unde delfinii, se bucurau de liniștea mării, iar în apa cristalină, se vedeau niște făpturi ciudate, albe, ce semănau cu niște căluți în miniatură.

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

-Ce sunt acele animale?

-Delfini, iar cei micuți din apă, sunt cai de mare.

Ambii sunt la fel de puri și inofensivi ca sufletul tău. Doar că ei nu caută nimic mai mult decât ceea ce au. Se mulțumesc doar cu ce primesc. Iubire... apă... soare... și hrană.

-Sunt mai norocosi decât mine...(zise fata ce purtă în ochi o lacrimă).

- Băiatul se apropia-se de ea și îi șterse lacrima ce alunecă ușor pe obraz.

- Nu, tu ești mai norocoasă decât ei. Privește unde ești... bucură-te și tu de momentele frumoase și lasă-le pe cele neplăcute să treacă pe lângă tine.

-Nu pot, pur și simplu nu aș putea face așa ceva...

-Ba poți...privește-te în tine și spune cu tărie „ pot!”

-Nu pot...

- Încep eu primul. POT!. Hai, POT SĂ TREC PESTE TOT CE MĂ AFECTEAZĂ!

- Pot...

-Ce poți?

-Pot să trec peste tot ce mă afectează...

- Draga mea, mai cu forță...

-POT SĂ TREC PESTE TOT CE MĂ AFECTEAZĂ...

-Sigur?

-Da.

În clipa aceea, raza începu' să-i ducă pe cei doi înapoi la fântâna din sat... Fata, îl îmbrățișă pe baiatul ce-i reda încrederea și se pierdu-se în brațele acestuia...

-Mă voi trezi și te voi pierde... nu?

-Nu micuțo, nu mă vei pierde...

- Ba da...

- Mai ții minte ce ai zis adineaori?... Poți să treci peste tot ce te afectează...

- Da, dar nu și peste ceea ce ma leagă de tine... (fata își puse din nou capul pe pieptul tânărului și zbură spre fântână)

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

Raza de soare îi lăsă pe cei doi exact în locul de unde îi luase, și se ridică ușor spre cer. Băiatul, mulțumi soarelui, luă fata de mână și se reîntorsese în camera cu pianul.

-Iar acum?...

-Acum e timpul să te trezești...

-Nu, nu vreau să mă mai trezesc.

- O vei face iar eu voi fi acolo, pentru că datorită ție, mi-am câștigat un rost... și anume, cel de te ajuta pe tine draga mea.. și de a fi alături de tine chiar și în cele mai grele momente... pentru că din câte ai văzut, viața e dură, iar oamenii din ea sunt și mai duri și nemiloși.

- Nu vei fi lângă mine...

- Ba vei fi, te asigur.

Băiatul lăsă mâna fetei și se îndreptă spre pian să mai cante o ultima melodie, timp în care fata se trezi în satul gri și fără viață, alături de cei doi prieteni ai ei.

-Prieteni, hai să ne întoarcem acasă...

Tristă și parcă mai nefericită, fata mergea cu pași mici spre locul în care își petrecuse viața alături de cele doua animăluțe care erau cam bătrâne de acum. Ajunsă acasă, totul parcă i se părea mai frumos, deoarece casa ei, față de celelalte case ale lumii, avea culoare... în schimb era singură. Deodată, de pe marginea lacului, două acorduri formate de sunetele unui pian străpunse timpanul fetei. Fata întoarse capul și îl văzu pe baiat stând pe marginea lacului, cu picioarele în apa cristalină.

-Ce faci? Te aștept de ceva vreme.(spuse băiatul zâmbind)

Fata, fericită dar totuși mirată, alergă spre baiat și-i sări la gât, doar că tânărul s-a dezechilibrat și a cazut cu tot cu fată în apa lacului.

-Te-ai ținut de promisiune și ești aici!?

- Credeai că scapi așa ușor de mine?

Fata zâmbi și-l privi în ochi, pentru o secundă, apoi îl

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

stropi, pe acesta, cu apă.

-Ți-am promis că nu voi pleca de lângă tine și mă voi ține de promisiune... Și, nu te teme, vom trece împreună prin toate greutățile vieții. Ce zici, putem face asta?

- Da, putem!!!

Pentru ea...

Aureliu Antal, "Misterioasa doamnă",
ulei pe pânză

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

Viață de scriitor

Rămânem scuturați de speranțe
pe mormântul plin de vise
a morții promise.

Curgem lin prin viață,
trecând cu pași repezi
spre o nouă zi...
spre iubiri,
dezamăgiri.

Și ne facem iluzii,
speranțe deșarte
ce zboară departe. .
peste mormintele cu flori
ale scriitorilor.

Iar El, ne privește de sus
și n-are nimic de spus,
ba chiar . . este un supus.

Cui îi mai pasă ce?

Cui îi mai pasă ce?
Și unde se duc toate?

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

Cui îi mai pasă bre
De foile goale și moarte?

Cui îi mai pasă ce?
De cuvinte goale pierdute
Jocul scriitorilor spre orice
Mort în cuvinte mărunte.

Foi goale, muzică goală,
Picturi murale, portrete în smoală.
Oameni ce-s neoameni
cuvinte ce-s necuvinte...

Cui îi mai pasă de ele?

Scrie-mi un poem...

Lasă-te purtat de vise
Pentru a scrie iubire,
Uită cine ești și cine sunt
Și scrie un poem mărunț.

Penița stiloului uitat în toc,
Mânuieste-o cu atenție pe hârtie
Și lasă gândurile ce te aduc la mine,
Să îți trezească mici suspine.

Rămâi te rog, pierdut în tine,
Ascultă-ți șoaptele sufletului,
Gândește-te la cuvintele promise
Și scrie-mi un poem din vise.

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

Fumați pe scena vieții

Emoții, trădări, iubiri, spini de trandafiri înfiți în coaste pentru plăcerea altora, nu a ta... E rolul pe care-l plătești, e rolul pe care-l înveți pentru a trece prin viață. Tot timpul suntem actorii propriei noastre scene. Urcăm pe aceasta, captivati de lumina ce-ți va invada retina, de aerul ce-ți vor umple plămânii o singură dată, de sunetele aplauzelor, pășim pe scenă și începem să ne facem treaba. Deja ești pe cont propriu, iar frumusețea vieții e doar o iluzie creată de fumul unei foițe de tutun rulată cum trebuie. Ești de cele mai multe ori confuz în a lua deciziile ce te fac să mergi mai departe și devii un actor ce are nevoie de un suflor pentru a nu da greș, pentru a nu-ți uita rolul. Și totuși piesa ta de teatru conține tot ceea ce-i trebuie... și e suficient de lungă cât să nu plictisească pe nimeni... Ai dramă, comedie, romantism... tot ce-i trebuie unei capodopere, jucate de un singur actor, de tine... și, joci minunat.

Viitor deja știut

Pierdut în parfum de amor, cu un strop de iubire amestecată cu multă atracție... Țin în mâini ceea ce nu credeam a ține vreodată. Țin în palme jumătatea vieții cu un parfum dulce, amestecat cu scrum de țigară și sper să nu se schimbe nimic. Modelez cu podul palmelor un chip perfect pe care-l știam de mult doar că nu îndeaproape și-l sărut cu pasiunea unui leu ce-și savurează prada, nefolosindu-și colții pentru a nu o ucide, pentru a nu o pierde. Dă-mi palmele tale și hai să învățăm să modelăm în lut, creându-ne propriul nos-

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

tru viitor, în care să ne suportăm unul pe celălalt, în care să învățăm amândoi să iubim din nou. Sunt sigur că iubirea mai există, doar ca stă ascunsă într-o stare latentă și nu iese la iveală pentru a nu face sufletul să sufere din nou, așa cum a mai făcut de câteva ori. Dar știu că nu se va mai repeta, lumea din care vin știa deja asta, doar că eu ca de obicei am refuzat să o cred. Acum, încep să se lege toate... și fie ce-o fi, voi continua și nu voi renunța niciodată. PROMIT!

Cetățean al Universului

Și uite așa a mai trecut ceva timp fără să se schimbe nimic cu viața noastră care, se duce de răpă. Ne afundăm într-o fântână fără fund, gustăm din întunericul zilei de mâine și nu mai avem absolut nimic. Nici familii, nici prieteni, nici măcar o casă a noastră în care sa putem spune , , merg în lumea mea". Suntem cu toții cetățeni ai universului, neavând nimic. Avem doar o lume pe care mai nou o putem străbate mergând chiar și pe jos, avem un cer la care privim ori de cate ori simțim nevoia să zburăm și să ne apropiem de omul perfect. Cetățeni ai universului care au rămas doar cu non-cuvintele lui Stănescu, doar cu citatele altor genii ce au gândit pentru noi, iar noi, nu facem nimic altceva decât sa le folosim și să ne fălim cu ceea ce numim, cultură generală. Am rămas doar cu niște cărți pe care le răsfoim dar nu mai simțim parcă nicio sete să le descoperim pentru că, ori sunt prea scumpe și nu ni le permitem, ori nu găsești deloc acele cărți pe care ai vrea să le descoperi. Doar Universul ne așteaptă cu brațele deschise, acolo unde rațiunea se îmbină cu pasiunea, iar prostia omenească e departe de tine, lăsată trupului efemer care se stinge mai repede decât ai spune , , Gropohoi".

Cu toate astea, sunt sigur că la un moment dat, mai

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

devreme sau mai târziu, toți ajungem cetățeni ai Universului, toți vom fi departe de lumea asta ce nu pare prea primitoare, care te face să te întrebi , , de ce exist? " Toți avem un timp ce arde în fiecare zi câte o bucată de suflet.

Adevăratul EU

Reîncarnat într-un suflet de om și un trup deja putred uitat la soare și încălzit bine de către tine. Nu vreau să mă reîntorc în focurile ce-mi erau jucării cândva și nici nu vreau să rămân pe Pământ pe veșnicie, așa cum altădată obișnuiam să o fac. Vreau să trăiesc cum n-am mai trăit de mult și vreau să zburăm în lumea mea... acolo unde flăcările nu-ți ard pielea și nici sufletul. Privind doi ochi ca ai cerului de toamnă, mă scufund în mare pierzând tot răul din mine. Vreau să fiu mai bun și tu reușești să faci treaba asta, mereu... mă faci să mă simt om, iar asta-i minunat. Învăț ce e iubirea dar parcă mai degrabă realizez cât de tare doare și totuși, sunt bucuros pentru că am sentimente pe care nu le-am mai avut de secole. Îți ating mâna rece și îți mângâi chipul cioplit în o scoică furată din marea ce desparte lumea mea de a ta și-mi vine să spun de cele mai multe ori că te iubesc... dar nu am cum pentru că sunt conștient că astfel te-aș depărta de mine. Și totuși, voi încerca, pentru că locul meu nu mai e acolo... e aici, cu tine cu fetița pe care dacă ar fi să-i dau un nume, aș numi-o Marcela... am avut mereu ceva cu acest nume. Nu m-am înșelat niciodată și nici nu o voi face vreodată așa că te rog ai încredere în acest suflet construit din praful Saharei și în trupul ce îl găzduiește.

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

Scrie ...

M-am așezat în fața tastaturii și ca de obicei nu am nicio idee despre ce să scriu... Îmi doresc să încep cu începutul pentru a sfârși mai repede, dar îmi dau seama că sfârșitul e mult mai lung și mai palpitant. . la fel ca. în oricare altă scriere. Niciodată nu am înțeles de ce sfârșitul e palpitant, iar începutul conține o groază de texte plicticoase. Renunț la diacritice și la tot, uit cine sunt pentru că asta nu mai știu de mult... mă întreb ce simt și ce vreau de fapt. Probabil iubesc, dar cine stie... deja am și uitat cum e să iubești... de aceea nici nu știu cum să descriu sentimentul de iubire. Nu știu nici cine a scos ideea cu fluturii în stomac, dar dacă ar fi să mă întrebe cineva de fluturii mei din stomac, cred că i-aș răspunde că s-au transformat în molii colorate și destul de multe chiar. Nu am mai scris de mult și îmi e rușine de mine... dar îți multumesc ție că mă îndemni să scriu din nou, așa mediocrități ca de obicei. Dar cui îi pasă, sunt ale mele, sunt gânduri tipărite pe o pagină de carte ca de fum, de fum... pentru că fumul alb al țigării în miez de noapte e la fel că și fondul paginii pe care scriu acum. Important e că ție-ți plac.

Suntem amândoi captivi în fața aceluiași monitor scriind și citind povești... si stii ce? ne citim poveștile noastre fără să ne dăm seama. Scriem romane întregi pe care singuri le aruncăm într-o arhivă uitată și prăfuită în care nu întrăm niciodată pentru a vedea cât de frumos e totul, pentru a vedea că lucrurile chiar sunt frumoase în ciuda faptului că uneori viața e de rahat. Amintiri... dulci seve ale cireșilor de mai, la fel ca buzele tale roșii și înghețate. Totuși peste un timp le păstrăm în scrinul ce stă și astăzi prăfuit în colțul inimii noastre renunțând să-l deschidem pentru a face loc altor sentimente mai puternice. Aranjăm sentimentele

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

pe micul dulăpior și le clădim ca pe un teanc de facturi ce te gândești că nu merită plătite pentru că, la urma urmei, tu nu ai consumat chiar atât de mult. Și ghici ce? ... Nu scapi, tot trebuie să le plătești dar nu-i nimic, totul merge înainte atât timp cât ai pe cineva alături.

Mă gândesc că a mai trecut un an în care tu, ai contat cel mai mult. Parcă nu-mi mai pasă de nimic altceva decât cum să înghesui teancul de sentimente adunat pe scrin astfel încât să știu ce trebuie să fac pentru a fi totul bine... dar voi gasi eu o soluție, mereu o găsesc, chit că nu întotdeauna e una bună și corectă, dar nu renunț la ea nici dacă nu e chiar așa cum speram să fie. Oricum sunt imun și nu mă mai tem de suferință.

Acum, totul e doar un zgomot și o fetiță care așteaptă cu nerăbdare să vadă ce se ascunde după cortina zilei de astăzi... acum, spectacolul vieții continuă și va continua până când cineva se va gândi să ne secere în toamna vieții. Din păcate, viața are trei anotimpuri, pentru că în ea nu există iarnă. Suntem culeși toamna cu secera ce ia cu ea tot ce-i bun și ce-i rău. Până atunci, CARPE DIEM!

Amnezie

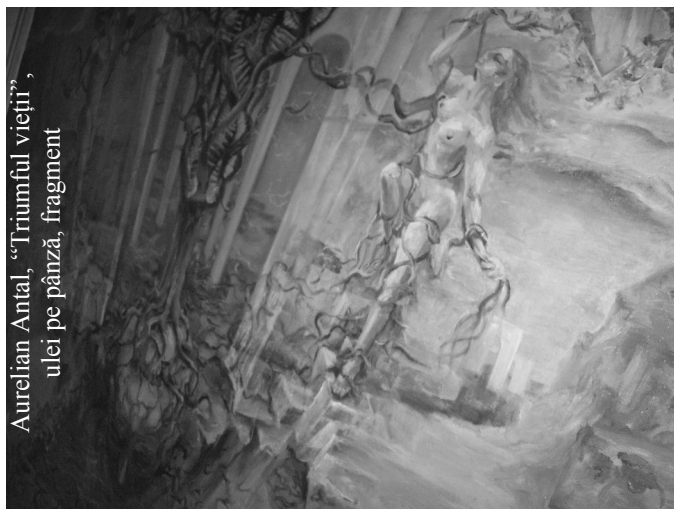
Știi ce? ... poate-mi voi schimba cândva numele, poate-mi voi schimba forma, trupul, tot... dar știi? Voi rămâne același pe interior, ceea ce iubeai cândva, pe exterior, cu totul altă persoană. Și nu mă vei mai recunoaște, voi trece pe lângă tine, am să-ți simt parfumul și doar atât. Nu mă vei recunoaște din cauza staniolului ce-ți înfășoară ochii. Te voi saluta iar tu, nu-mi vei mai răspunde cum făceai altădată când săreai la gâtul meu și mă îmbrățișai. Totul va fi diferit pentru că, florile de mar ce miroseau atât de frumos,

CENACLUL EDITOR

alexandru kvașinski

acum s-au ofilit, iar frumusețea lor, s-a risipit în vântul gerului timpuriu ce acum mi-a înghețat sufletul și mi-a schimbat înfățișarea. Amintirile-ți vor fi șterse iar iubirea de copilă inocentă se va pierde în umbra timpului ce se scurge ca nisipul într-o clepsidră de cristal care stă pe biroul tau și așteaptă să fie întoarsă pentru a o lua de la capăt. Dar nu te vei gândi niciodată să o întorci pentru că va fi prea târziu. Timpul va trece peste noi iar grijile ce apar odată cu trecerea timpului ne vor îngropa de vii în ceea ce numim noi astăzi responsabilitate, însă nu știm nici pe departe cu ce se mănâncă sau ce anume reprezintă acea responsabilitate...

Așadar, vom trăi singuri în două lumi lipsite de setimente și culoarea copilariei, a adolescenței, culoarea anilor de școală, a liceului, a facultății... toate se vor transforma în amintiri degradate de trecerea timpului. Eu voi fi aici, iar tu... tu acolo....

Aureliu Antal, "Triumful vieții",
ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

Nicolae OANEA

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

Despre mine:

Nimic mai mult, nici mai puțin decât un comod ațâțat de viață, dezumanizare și spiritul uman, fie că e el în partea putrezindă sau în cea pură, a balanței.

Date biografice:

- 17 ani, elev al Colegiului Național "Grigore Ghica" din Dorohoi.
- Premiul I la concursul de creație literară "Tinere Condeie" – secțiunea proză (2011).
- Premiul I la Concursul de eseuri organizat în cadrul Săptămânii Educației Globale, la C.N."Grigore Ghica", cu tema "Pacea".
- Câteva apariții pe scenă, ca actor amator.
- Participări la olimpiadele de limba engleză.
- Membru al echipei "Lecturi Urbane Dorohoi".
- Membru al Rețelei literare.
- Fost președinte al Asociației pentru sprijinirea inițiativei tinerilor din Dorohoi - "Un Ideal".
- Membru al echipei de debate a C.N. "Grigore Ghica" Dorohoi.

Cerberul

Au spus că totul va fi bine, că e doar o măsură de precauție, că pentru orice eventualitate femeile, persoanele sub 18 ani și cele peste 60 să se refugieze în buncăre. Am avut noroc că maică-mea m-a născut astfel încât să am 17 ani. Mare noroc. Restul, bărbații, au fost chemați la datorie pentru țară. Rusia amenința cu lansarea focoarelor nucleare dacă America nu se supunea cererilor de resurse. Au mâncat tot din pământ și tot nu s-au săturat și Americanii erau ca niște lei ce își păzesc prada, nu le dădeau nimic. După două zile s-a întâmplat evidentul. Un vânt infernal a început să sune și pământul să se cutremure. Copiii cei mai mari ai lumii au aruncat cu pietre unul în celălalt, numai că în realitate erau bombe capabile să distrugă orașe întregi. Eram speriat de ce pot trăi și mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să ies de pe acum, să scap, să nu trăiesc cu maică-mea și bunică-miu într-un buncăr sec cu doar un radio, câteva sute de încăperi pentru familii, electricitate și mâncare să ne ajungă 3 ani. Aș fi putut să o fac, dar n-am făcut-o. Am conștientizat că eu și ceilalți tinerei de pe acolo eram singurul scut împotriva a orice sau oricine reușea să treacă de porțile buncărului.

Am rămas, la fel și vântul. Protecția anti-atomică nu reușea să oprească sunetul vuietului ce venea de afară, nu mă lăsa să dorm, să mă gândesc la orice altceva înafară de faptul că lumea e moartă, că afară nu mai e nicio speranță pentru vreun organism viu. Maică-mea era permanent optimistă și ea făcea toate treburile prin garsoniera noastră anti-bombă. Bunică-miu arăta tot timpul de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns, dar ceva îl oprea. Nu prea vorbeam cu el, mai mult cu toți speriații din jur, niște tipi de

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

vârsta mea care mă vedeau ca pe un fel de părinte încurajator. Păream luminat pentru ei, fără frică, dar defapt eram probabil într-o stare și mai șoricească decât ei, măcar băieții aveau masca mea să-i țină pe picioare, eu nu aveam pe nimeni să-mi ofere tărie.

M-am trezit într-o dimineață din cauza vuietului și mi s-a părut că aud de pe holul imens de după ușa garsonierei un sunet ciudat, nelalocul lui. Am plecat să verific și m-am procopsit cu radioul având interferențe. Cineva încerca să comunice cu lumea de afară. Am început să schimb frecvențele până am dat de un tip care vorbea ca un adevărat stirist.

-Merge radioul, Jimmy ? m-a întrebat maică-mea.

-Da, se pare că tipul ăsta reușește să transmită.

"Mă numesc Holmes. Defapt, nu mă numesc așa, dar vreau ca voi să-mi spuneți așa. Pentru oricine mă aude și crede că..."

-În sfârșit ! Se pare că doamna Willer a fost inspirată cu radioul ! a spus maică-mea entuziasmată.

-Poate tipul ne poate da câteva informații, i-am răspuns în timp ce oamenii începeau să iasă din paturi și să se strângă în jurul nostru. Erau cu toții extaziați de parcă Holmes ăsta ar fi fost vreun înger salvator.

"... sunt blocat și eu, ca voi, într-un buncăr care aparent are și o stație de transmisie radio. Mi-a luat ceva timp să reușesc cascadoria asta. Am o grămadă de fișiere aici, în computerul din fața mea, cu informații despre toată harababura asta. Sună optimist, nu ? Cuvântul harababură, zic..."

Toți au început să-și șoptească unul celuilalt lucruri indistinctibile și abia atunci mi-am dat seama câți oameni erau în jurul radioului. Cred că erau toți. Și făceau zgomot mult, de parcă vântul de afară nu era destul. Mă făceau să-mi ies din minți, dar n-am dat jos masca de om sigur pe sine.

"...Voi transmite în fiecare zi câte două ore, documentele ce mă înconjoară par să fie pline cu informații prețioase despre

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

ce se întâmplă..."

Lumea l-a ascultat în continuare pe bărbatul de la radio bolborosind tot felul de prostioare deja știute, dar probabil erau entuziaști să știe că mai sunt și alții afară de noi.

După încă o lună m-am trezit observând că ceva lipsește din cameră. Defapt, era cineva.

-Mamă, unde-i bunicul ?

Am trezit-o, nu-i place niciodată să o trezești.

-Nu știi Jimmy, poate e în magazia cu provizii, du-te și îl caută și lasă-mă să dorm.

N-am mai stat la taclale cu ea, devine tot timpul arțagoasă când o trezești. Am plecat așa, în pijamale să-l caut prin buncărul ăla sinistru. Garsoniera nu era decât un fel de pată de curcubeu în tot morbidul ce ne înconjura. Ironic, nu ? Arăta ca un mormânt și defapt ne era salvarea. În magazie nu erau decât vreo două cucoane care se treziseră devreme să-și ia provizii pentru micul dejun. Nu prea cunoșteam lumea, chiar dacă eram ca într-un sat subteran. Mă implicam social doar cu câțiva oameni de vârstă mea și în ceea ce privește partea feminină, să fim serioși, cine să aibă chef de romantisme în asemenea timpuri ? Eu, cel puțin, nu, mă mulțumeam cu aventuri adolescente de o noapte. A fost doar o tipă, Eva, care mi-a plăcut îndeosebi. Avea un mod aparte de a te îmbrățișa. Își lăsa mâinile să alunece de pe șolduri până la spate când o făcea, dar n-am mai vorbit . Lăsând la o parte lucrurile astea, după cum spuneam, nu l-am găsit pe bătrân în magazie și începeam să fiu paranoic în legătură cu asta. După ce am făcut câțiva pași înafara magaziei a început să sune alarma de deschidere a ușilor spre exterior. Panica m-a cuprins, mă gândeam că avem intruși, că cine știe ce mutanți vor mai colcăi prin satul nostru subteran, dar ceva m-a surprins. În timp ce alergam spre uși, toți cei de teapa mea apucau câte ceva și mi se alăturau în scurtul meu maraton. Panica începea încetul cu

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

Încetul să se transforme în curaj, mai ales când un tip mi-a oferit o coadă de mop ca armă. Poți face multe cu o coadă de mop, mai ales dacă-i de lemn ! Când am ajuns în fața ușilor nu era nimeni, gol, vid. Ușile erau deschise, dar aveam noroc de faptul că buncărul era special conceput ca radiațiile să nu treacă de limita ușilor. În schimb, imaginea de afară mă tulbura. Totul părea roșiatic și galben cu o vântoasă ce aducea numai praf și sunete infernale, izbind puternic tot ce întâlnea în cale. Tot orașul meu era acum o ruină, cu blocuri radioactive și coșmarul acestui tablou încă nu era sfârșit. Bunică-miu pășea afară, în vântul tăios. Am început să lăcrimez și să strig după el. Nu îl cunoșteam prea bine pe bătrânel, stătusem cu el doar cât eram copil, dar eram conștient că maică-mea avea să fie distrusă dacă auzea că bunelu' s-a sinucis.

Am riscat, am încercat să fug după el, să-l aduc înapoi, dar ceilalți mă țineau și sincer să fiu le sunt recunoscător că au făcut asta pentru că în momentele ce au urmat am început să vărs. S-a dezintegrat. Carnea a început să cadă bucățica cu bucățica de pe oase de parcă cineva îl jupuia de viu. A reușit să mai țipe câteva secunde înainte să rămână doar scheletul din el, arzând mocnit. Atunci am realizat cât de fragilă mi-e viață, cât de ușor pot să nu mai știu ce înseamnă să simți, să gândești, să exiști. Mi-am șters lacrimile imediat după ce un puștan a apăsător butonul de închidere a ușilor. Nu puteam să-i las să mă vadă afectat de ceva, masca prin care arătam doar calm și echilibru îi inspira pe ceilalți și acea inspirație era singurul lucru care îi mai ținea în frâu.

Maică-mea a reacționat ciudat la aflarea veștii, nu a schițat nimic, mi-a spus doar să mă pun la masă să mănc. Îmi era rău, așa că am refuzat. Timpul a continuat să treacă și într-o zi m-am trezit în liniște. În primă fază credeam că am murit, dar nu era așa. După 3 luni vântul s-a oprit în sfârșit și simțeam că și somnul meu fusese mai dulce. De pe hol sună o

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

voce.

"Vești noi pentru cei ce mă pot auzi!"

Era tipul de la radio, Holmes.

"Din ceea ce pot citi de aici, japonezii sunt singurii care mai au o insulă cu vegetație, animale și tehnologie. Băieții ăștia din guvern au notat aici faptul că au construit un dom în jurul insulei ce previne orice fel de radiație din a intra. Cică au fost precauți la auzul conflictului dintre ruși și americani. Mai spun și că au de gând să caute toate buncărele non-asiatice și să le distrugă pentru a domina ei planeta în continuare."

Evident, tot satul s-a strâns în jurul radioului din nou cât vorbea el. Erau ca niște furnici chemate de feromonii mătcii.

-Îngrozitor ! a început să strige o bătrână de undeva din spate.

-Ce ne facem ?! strigă alta.

Șoaptele și țipetele s-au instalat, ca de fiecare dată. Nimeni nu vorbea normal, fiecare ori șoptea ceva ori striga ceva. Era penibil. În tot timpul ăsta un bătrân ce avea un aer intelectual a pășit în față.

-Vă spun eu ce facem, oameni buni ! Toată lumea, ascultați !

Avea o voce impunătoare, toți i s-au supus. Eu stăteam lângă radio ca de fiecare dată, deci ieșeam în evidență.

-Mă numesc Arthur și vă spun că dacă vrem să supraviețuim va trebui să ne alegem o formă de conducere, o ierarhie și chiar o armată !

Șoaptele nesuferite, din nou.

-Tăcere, vă rog !

S-au supus.

-Dacă vom continua să trăim fără nici o noimă vom cade pradă japonezilor, oameni buni ! Vom fi striviți ca niște rozătoare ! Avem nevoie de organizare, de cel puțin doi lideri aleși în mod democratic, desigur. Poate nu avem noi cine știe ce arme, dar avem resurse măcar să ne facem ceva la nivel medieval. E mai bun decât nimic, nu ?

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

Mi se părea deștept batranelu'. Vocea și gesturile lui mă inspirau, era un mic Cicero.

-Cine e cu mine ?!, a întrebat într-un suflet.

Nimeni n-a scos nici păs, n-a mișcat un deget. Pentru mine era evident că Arthur ăsta prinsese ocazia perfectă de a pune mâna pe ceva putere, dar, oricum, era o idee bună, aveam șanse mai mari de supraviețuire. Am pășit în față.

-Eu sunt cu tine, bătrâne !

Când au văzut că eu m-am alăturat lui și ceilalți puștani au făcut un pas în față, trecând de partea lui Arthur. Întâmplarea asta le-a încurajat și pe femei și pe bătrâni să fie de acord și toată lumea a ales, deși au fost degeaba alegerile. Era aproape implantat, în mințile tuturor, că liderul "armatei" aveam să fiu eu și "regele" avea să fie Arthur și așa a și fost.

După ce s-au terminat alegerile, Arthur a ales un consiliu de conducere format din încă patru bătrâni, care, evident, erau prietenii lui. Mă scârbea chestia asta, favoritismul de care dădea dovadă moșul, dar eram resemnat. Urma să fiu legea. Urma să fiu generalul, chiar dacă armata mea era formată din mucoși, adolescenți ce stăteau să facă pe ei în fața vreunui inamic și vreo 2-3 oameni mai de încredere. S-au luat măsuri și s-au impus limite pentru mâncare, apă, electricitate și au fost așezate baricade de la porți și până la prima garsonieră locuită. Câțiva bătrâni au fost desemnați să producă arme. Mă simțeam ca în Evul Mediu. Aveam sabie, arc și tolbă cu săgeți. Fiecare membru al armatei mele a primit câte un set în cele din urmă. O garsonieră nelocuită a fost redecorată și transformată în celulă. Lumea începea deja să își pună întrebări în legătură cu Arthur, dar nimeni nu îndrăznea să o facă în prezența vreunui tânăr, acum eram văzuți ca o amenințare. Începeam să mă simt ca pumnul de fier al unei țări comuniste, deși totul era pașnic și lumea se supunea.

În fiecare dimineață mă trezeam, îmi luam

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

echipamentul, luam masa și mergeam la porțile ce duceau afară. Mă uitam printr-un vizor minuscul la scheletul carbonizat al bunelului care îmi reamintea tot timpul că viața mea se poate sfârși oricum și oricând. Trebuia să-mi amintesc de lucrul ăsta pentru a mă ține puternic, pentru a fi stabil, chiar dacă unii șușoteau că aș fi instabil psihic pentru că privesc scheletul lui bunică-miu în fiecare dimineață.

După un an lucrurile au început să ia o turnură nu prea liniștită. Rezervele se îpușinau și Arthur începea să reducă rațiile drastic, în ciuda faptului că el considera că cei de la putere aveau dreptul să se înfrupte cu oricât le poftea inima. Al doilea lucru ce îi neliniștea pe săteni era faptul că timp de o săptămâna Holmes nu mai transmite nimic prin radio. În cele din urmă s-au strâns cu toții în fața garsonierii lui Arthur și au început să urle că nu vor să trăiască în foamete, că nu e el în măsură să îi priveze de mâncare. Dacă puneau mâna pe el atunci îl jupuiau de viu mai rău decât a fost jupuit bunică-miu de vântul radioactiv, dar nu a fost să fie. Chiar când Arthur era gata să vorbească mulțimii alarma a sunat. "Armata" mea a fugit spre baricade și s-au așezat cu toții în poziții cu arcurile pregătite. Cum s-au deschis porțile au intrat două rânduri de oameni îmbrăcați în costume anti-radiații. Din reflex am dat comanda de a se deschide focul. Eram terifiat. Au căzut aproape toți la pământ înafară de vreo 2-3 care au reușit să scape. Urechile îmi vâjâiau de la zecile de săgeți care trecuseră pe lângă capul meu. Am mers să verific ce era cu ei. Când le-am dat căștile jos am observat că erau japonezi. Toți. Dar ceva era greșit. Nu erau înarmați. Era ciudat ca o trupă de japonezi ce vor să extermine buncăre să intre fără niciun fel de modalitate de a ucide eficient. Atunci s-a rostogolit pe poartă ceva ce avea formația unei cutii de Coca-Cola. Mi-am dat seama prea târziu ca era defapt o grenada ce conținea un gaz tranchilizant. Am căzut în scurt timp într-un somn adanc.

M-am trezit într-un elicopter lung alături de câteva

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

zeci de oameni. Nu erau căi de a vedea afară și nici nu era cineva să ne dea explicații. Eram legat, la fel ca ceilalți, cu cătușe la mâini și la picioare. Nu puteam să-mi stăpânesc gândul că urma să fiu executat, sau ceva, că poate japonezii erau defapt pașnici și decizia mea de a deschide focul avea să îi omoare pe toți consătenii mei. În cele din urmă elicopterul a aterizat și trapa s-a deschis. Am ieșit în șir indian din aparatul de zbor, descoperind un oraș colosal și deasupra cerul părea să fie normal. Am crezut că poate era o iluzie din cauza domului ce se ridica peste toată metropola. După ce am mai mers câțiva metri am realizat că mai erau câteva rânduri de oameni ce mergeau în același ritm cu noi, escortați tot de soldați japonezi. Erau oamenii cu care am petrecut doi ani într-o celulă uriașă, oamenii pe care eu îi duceam la execuție. Am privit în față. Un negru a început să ne vorbească pe limba noastră.

-Ați făcut un mic carnagiu, din soldații noștri.

Acum așteptările mele nu făceau decât să se confirme.

-Dar conducerea a decis să vă ierte, compatrioții mei ! Dați -le jos cătușele ! a continuat el.

Am rămas fără cuvinte, habar n-aveam ce se întâmplă.

-Bun venit în Babylon !

Aurelian Antal,
"România apocaliptică"
ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

Artă, dulce artă...

Bătrânul Draco s-a ridicat în capul oaselor, pe pat, cu toate încheieturile pocnindu-i ca un amalgam de crengi veștejite. A inspirat, adânc, aerul sărat din căbănuță, ascutindu-și auzul dereglat de timp, să audă sunetul valurilor ce venea de afară. A privit în spate, la soția sa ce era întinsă pe pat. Chipul Helenei arăta senin și lipsit de griji, chiar dacă în dimineața aceasta nărilor ei nu mai chicoteau. Sunetul respirației care noaptea trecută i-a mângâiat urechea, nu se mai auzea.

I-a sărutat buzele, călduros. Acest inevitabil nu l-a lovit, nu l-a neliniștit, nu l-a întristat, ci l-a pregătit. Nu mai rămânea decât să aștepte momentul în care i se va alătura. S-a ridicat de pe pat, fața schimonosindu-i-se din cauza durerii provocate de osteoporoză. Casa lor, era de fapt, o căbănuță cu o singură cameră, unde aveau strictul necesar. Doi dintre cei patru pereți între care trăiau erau acoperiți cu o sumedenie de picturi, unul cu picturile lui Draco și celălalt cu ale Helenei. Singurii oameni care le-au văzut vreodată au fost ei. N-au ieșit în lume cu ceea ce au creat și nici n-au fost interesați de ceea ce avea lumea de oferit. Existența lor era acolo... și atât. A privit pictura din mijlocul peretelui lui ce reprezenta plaja bătută de valurile mării, un cer cuprins de apus și o femeie tânără ce părea să stea cu fața spre pictor, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni bărbătești, largi și ponosiți și bustul acoperit cu un prosop. Și-a luat creația de pe perete și a examinat-o.

-Bune timpuri au mai fost alea, Helena... Valurile mi te-au adus și tot ele mi te iau, draga mea, dar te voi găsi, promit. Așa cum te-am găsit și atunci, spuse bătrânul pe un ton fericit. Povestea noastră mai trebuie spusă odată...

Și-a luat un scaun de la masa lor și s-a așezat lângă pat. Și-a trecut mâna dreaptă prin părul alb și a început povestea.

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

-Oprește mașina, tâmpule, mi-a căzut cortul! I-am strigat lui Johnny de pe scaunul din dreapta. Vrei să nu mai am în ce să dorm?

-Și așa nu mai lași pe nimeni în prostia aia de cort. Dacă ne oprim din drum, e ghinion.

-Ai de gând să fii prost, în continuare, sau să te deștepți și tu odată?

-Pentru asta chiar nu mai opresc !

Mă enerva la culme, Johnny ăsta. Era cel mai bun prieten al meu, ne cunoșteam din copilărie, dar din când în când observam o invidie grotească, pe fața lui. El era fiu de cizmar și asistentă medicală, eu, fiu de judecători. Presupun că bogăția părinților mei îl irita, dar nu mi-o spunea niciodată. Totuși, avea un suflet bun și mă ajuta tot timpul la greu. Cu noi mai erau și Jared și Sylvia, un cuplu monoton care stăteau împreună, din cauza dependenței sexuale dintre ei. Îi compătimeam.

Era prima mea excursie la mare. Până atunci, nu am mai ieșit din orașul natal, n-am mai băut, n-am mai fumat, n-am mai făcut sex și în niciun caz n-am mai avut o relație. Părinții mei supraprotectivi mă urmăreau ca niște vulturi, dar au înțeles, în cele din urmă, că aveam 20 de ani și trebuia să încep să fiu independent. Singura mea scăpare, până atunci a fost pictura. Iubeam hârtia, pensonul, culoarea, stativul ca pe un tot ce-mi reprezenta sufletul, că tot nu aveam ocazia să-l împart altfel. Câteodată mă zgâriam intenționat și adăugam câteva picături de sânge, în nuanțele de roșu. Simțeam că vreau să fac asta, simțeam că, deși sângele e un lucru material, îmi transpunea spiritul mai adânc, pe hârtie.

În cele din urmă, Johnny a întors mașina și mi-am recuperat cortul. Mai aveam cam jumătate de oră de condus până la plajă și eram nerăbdător.

-Uite marea, Draco, mi-a spus Johnny.

-Nu-mi folosește la nimic dacă o văd de aici. Trebuie să o

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

miros, să o simt pe piele. Dacă mă despart câteva sute de metri și un geam de sticlă, de ea, nu-mi folosește la nimic.

-Da, Draco, tu și prostioarele tale. Ai să devii mai nebun decât ești dacă nu te trezești, prietene.

-Îmi place nebunia mea, PRI-E-TE-NE.

Am tăcut. Era liniște și se auzea doar sunetul motorului zvâcnind în tăcerea noastră. Monotonii din spate erau hormonali, Johnny gândea cine știe ce. Iar i-am văzut privirea aia. Mă enerva la culme. Plaja era tăcută, nici urmă de alte persoane. Părea curată, chiar dacă era publică și de o parte și de alta erau câte un grup de stânci care bârfeau cu valurile. Am observat, lângă una din stânci, o căbănuță din lemn ce tăcea, în singuratea ei. Am instalat cele 3 corturi. În unul stăteam eu, în altul Johnny și în celălalt Jared și Sylvia. Deocamdată, totul mergea conform planului.

Apusul murea tot mai adânc, deasupra mării, așa că m-am hotărât să-mi instalez stativul, pentru a picta. Nu de multe ori ai ocazia să pictezi un apus peste mare, așa că entuziasmul meu creștea pe măsură ce îmi pregăteam nuanțele. Personul s-a afundat în prima culoare și a alunecat pe hârtie. Am început prin a copia albastrul întunecat al mării, continuând cu amalgamul de roșu și portocaliu al cerului. Eram contra cronometru. Trebuia să termin măcar baza picturii cât mai aveam timp.

În timp ce pictam, Johnny a început să-mi scotocească prin cort. Aveam o geantă maro, în care i-am spus să nu caute și el chiar pe aia a pus mână.

-Ți-am spus să nu te atingi de geanta aia, Johnny.

A lăsat-o să cadă înapoi în cort.

-Scuze. Ce pictezi?

-Cred că e destul de evident că pictez ce am în față. Apusul.

-Mda, tu și alte mii de pictori amatori.

Asta m-a dat gata.

-Dacă vrei să mă enervezi, fă-o după ce termin chestia asta, i-am replicat, lăsând personul să alunece în continuare pe

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

hârtie.

-Vrei să crezi că ești superior celor din jur, nu Draco?

-Taci, Johnny.

-Care-i diferența între a crede că ești și a fi totul?

Am lăsat penionul pe raftul îngust al stativului.

-Uite ce e, Johnny. Ți-am văzut privirea aia dereglată pe care -o mai dezvălui din când în când. De ce nu-mi spui, verde-n față, ce gândești? Și de ce dracu' citezi din Kazi Ploae într-o conversație? Ești lamentabil. Lasă-mă să...

-Cine-i tipa aia?

M-a întrerupt el, schimbându-și expresia feței de la cățeluș care cerșește milă la surprindere.

-Nu știu... Am răspuns, începând să-i studiez aparențele din cap până-n picioare. Era o femeie tânără, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni bărbătești, largi și ponosiți și bustul acoperit cu un prosop. Avea mersul blând și armonios. N-am mai stat pe gânduri. Am rugat-o, strigând, să se oprească și să privească spre mine, până ce îi spun eu că e gata. A făcut ce i-am spus, transmițându-mi că acceptă, printr-o scuturare ușoară a capului.

În 30 de minute apusul era apus, dar, surprinzător, baza picturii mele era terminată. I-am făcut semn, tipei, că am terminat. Johnny a scos un "Ooooo!" pervers, când a început să se apropie de noi. Pieptul și stomacul meu pulsau involuntar și nu puteam să mă opresc. Când era la câțiva pași, de mine am început să mă bâlbâi.

-A...a...mă nu-numesc Drac-c-o. Emoțiile mă cuprindeau și tâmpeam. De ce nu puteam să mă controlez? Ea nu și-a spus numele.

-O prostie. E lipsit de detaliu și incolor, comparat cu ce îți poate oferi întradevăr marea, un kitch. Îmi pare rău că am făcut parte din tâmpeenia asta obosită.

M-a lovit cu vorbele, apoi mi-a întors spatele și a plecat. Picioarele mi s-au înmuiat, abia mă mai țineau drept. Mi-a trezit o dorință înflăcărată să termin ce am început. Nu

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

am putut să îi spun că nu era decât o schiță, eram mut. Era singura persoană de până acum față de care n-am putut riposta. Johnny s-a întins pe jos și a început să se tolageasca de răs, ca un porc în propria grăsime. L-am ignorat. Singurul lucru pe care vroiam să-l fac acum era finalizarea picturii. Numai așa puteam riposta. Toată noaptea și toată ziua ce au urmat am pictat încontinuu, fără să mă mișc din fața stativului.

În seara următoare am așteptat să se usuce tot și am plecat spre căbănuța de lângă stânci, unde a intrat după ce mi-a biciuit orgoliul. Am bătut la ușă.

-Dacă vrei să mă mut de aici, să știți că e proprietatea mea și nu am de gând să o fac! A strigat din spatele ușii.

Am continuat să bat.

-Cine nai...

S-a blocat pentru câteva secunde când m-a văzut postat pe pragul ei, ținând la piept pictura finalizată de parcă țineam o pancardă cu "orb, ajutați-mă cu un bănuț! " A examinat câteva secunde, ascunzându-și surprinderea cu o înfruntare a sprâncenelor.

-Era doar o schiță, mi-am găsit eu curajul să spun.

- Si ce vrei, un premiu?

Era încăpățânată, dar până și asta m-a satisfăcut.

- Eu sunt Draco.

-Helena.

-Vrei să ieși la o cafea? Știi, m-ai făcut curios de prima dată când te-am văzut. Vreau să te cunosc.

Nu puteam să cred că am avut curajul să spun asta.

-Eu nu ies nicăieri. Poți să-ți pui pofta-n cui, dacă ai de gând să mă duci prin nu-știu-ce local.

"Măcar ai încercat ", mi-am spus.

-Dar dacă vrei, poți să-mi faci o cafea, aici, la mine.

-Și ai avut succes.

-Ce? M-a întrebat nedumerită.

-Oh, nimic, nimic... Ziceai că pot să-ți fac o cafea?

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

-Ce mai aștepti?

Mi-a deschis ușa, lăsându-mă să intru. Era o singură încăpere, simplă, dar avea ceva special. Unul din pereți era acoperit dintr-un loc în altul cu picturi. Picturi care erau destul de reușite. Picturi care mă impresionau chiar și fără să stau să le examinez îndeaproape. Am făcut cafeaua ieftină la reșoul pe care îl avea într-un colț și le-am turnat în singurele două căni pe care le-am găsit. Ne-am întins la taclale și nu ne-am mai oprit, câteva ore bune. Mi-a povestit totul despre viața ei și despre cum a ajuns să locuiască într-o căbănuță de pe malul mării, după ce a fugit de o viață pur materialistă băgată pe gât de părinții ei, care nu au mai reușit să o găsească și, în cele din urmă, nu au mai căutat-o. Nu aveau de gând să-i dea voie să picteze, așa că le-a arătat că poate să o facă și fără voia lor, și a plecat. Un bătrânel ce locuia în urmă cu câțiva ani, aici, i-a oferit bărcile și căbănuța, pentru ca în cele din urmă să-i lase doar una din bărci deoarece el a luat-o pe cealaltă pentru "Un ultim drum pe mare", după cum l-a citat. A vâslit în larg și dus a fost. De atunci, ea trăia în căbănuță doar cu picturile ei.

Nu am putut să trec cu vederea peretele gol și curat lună, din partea cealaltă a camerei. Credeam că vrea doar să se trezească cu fața la curățenie, dar mi-a contrazis bănuielile.

-Ce-i cu peretele ăla gol? Am întrebat-o.

-Așteaptă.

-Ce s-așteapt?

-Nu, nu tu, el.

-Peretele?

-Da.

-Pe cine?

-Pe tine.

Mi-am pierdut cumpătul. Mi-am adunat toată voința și am sărutat-o. Am căzut în mâinile ei. Tot restul nopții corpul meu s-a supus corpului ei. Somnul ne-a cuprins

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

încrucișați.

Zorile și-au găsit adăpostul în căbănuță, în dimineața următoare și m-au trezit. Ea încă dormea și lumina îi făcea pielea să-și dezvăluie culoarea atât de albă, deși locuia pe plajă. Am părăsit căbănuța și m-am îndreptat spre corturi. Cortul lui Johnny părea viu, din cauza sforăitului. Celalalte două, al meu și al celor doi amorezați, erau liniștite. Am deschis fermoarul cortului meu, apucând geanta maro. M-am îndreptat spre cortul lui Johnny legănând-o. Am deschis și cortul lui. Mâna mea a lunecat, în geantă, apoi am dus-o în cortul bunului meu prieten. Sunetul de carne perforată îmi răsuna în urechi. Încercam să nu simt nimic. Am lăsat mână ocupată de pistol să cadă, pe lângă corp, și am făcut același lucru și cu cortul în care dormea cuplul. I-am luat cheile de la mașină lui Johnny.

-Îmi pare rău, Johnny... Jared... Sylvia... Dacă nu apărea Helena și eu terminam pictura fără ea, aveam de gând să folosesc pistolul pentru mine. Din păcate, pentru voi, nu a fost așa. Sunteți trecut și asta veți rămâne. N-am chef de martori în căutarea mea, mi-am găsit liniștea. Hop în mașină Johnny... pe tine te las în scaunul șoferului, ca de fiecare dată. Hop și tu, Jared... o pun pe Sylvia peste tine... măcar favorul ăsta să ți-l fac, în moarte.

Când morții erau în mașină, am lăsat frâna de mână să cadă, am pus toate obiectele micii noastre tabere în ea și am împins-o în mare. Tocmai îmi riscasem toată viața. Dacă Helena vroia doar o aventură, eram ca și mort. Dacă Helena nu simțea ce simțeam și eu, gloanțele alea au găurit, țeste ,degeaba. Îmi folosisem toate gloanțele. M-am întors la ea și m-a întrebat unde-s prietenii mei. I-am spus că au plecat și că vreau să rămân cu ea. M-a primit.

Bătrânul Draco a pus pictura înapoi pe perete. S-a

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

apropiat de pat și a înfășurat corpul neînsuflețit al Helenei în pătura albă cu care s-au învelit noaptea trecută, lăsând doar fața neacoperită. Cineva a început să bată la ușă. Draco a răspuns.

-Bună ziua... scuzați-mi deranjul, dar caut un loc unde să stau pentru câteva zile și...

-Căbănuță e a ta, tânăro.

Fata rămase surprinsă până la refuz.

-Vreau doar să ai grijă de picturile de pe cei doi pereți.

Bătrânul a luat corpul înfășurat de pe pat și l-a cărat până în barcă. A împins barca pe mare și s-a urcat în ea, vâslind leneș spre răsăritul ce învăluia cerul...

Aurelian Antal, "România apocaliptică", ulei pe pânză,

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

Mărturie

Omul e prost, ignorant și are foarte puține lucruri în plus, față de restul celor ce viețuiesc pe închisoarea în care m-am născut și eu, numită, atât de sumbru pentru mine, Terra. Îmi place să cred că a fost doar un accident faptul că rasa umană a ajuns până aici, până în al treilea mileniu, după minciuna care e nașterea unui supranumit Mesia, cred că l-aș fi cunoscut dacă ar fi existat cu adevărat. Sigur că l-aș fi cunoscut, am trăit și atunci. Îmi place să cred că nu sunt om, că sunt altceva, un fel de ființă căruia natura a uitat să-i acorde plăcerea de a muri. Târfa. M-a făcut imun la orice, la boală, m-a ferit de lama sabiei și de penetrarea glontelui. Mă torturează de parcă i-aș fi dator cu ceva. Târfa!

M-am născut în caverne, pe când Europa se topea după Era Glaciară, pe când soarele era o binecuvântare și un adevărat zeu. Ce știi, oamenii, de minunea soarelui? Tind să cred că atunci erau cu mult mai recunoscători. De fapt, știu că așa a fost, am fost printre ei, aveam vreo 5 ani și habar n-aveam de blestemul pe care îl purtăm în cârcă. Habar n-aveam, că urma să duc în spate istoria unei specii pline de sadism, ca un adevărat Khronos, după cum am început să mă supranumesc pe când grecii l-au inventat. Eram un simplu negustor atunci și mi-am spus că rolul mi se potrivește. Sentimentele mele au dăinuit sute de milenii în care am iubit fără folos femeii nenumărate, care mi-au dăruit copii nenumărați și toate își puneau, la bătrânețe, aceeași întrebare "De ce arată soțul meu că la douăzeci de ani? ". Nu aveam ce să le spun, decât pe patul de moarte, atunci când le era frică de singurul lucru pe care eu îl văd ca pe cel mai pământean și uman lucru: moartea. Tuturor le-am spus să fie recunoscătoare și asta le-a făcut să primească, moartea, cu brațele

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

deschise. Îmi era și mai rău când pierdeam copiii, când speram, de-a lungul vieții lor, că poate măcar unul dintre ei a moștenit blestemul meu. Această speranță mă făcea să mă simt vinovat, dar niciodată nu scăpam de ea.

După ce gloria Imperiului Român a început să cadă, când barbarii din Asia măcelăreau totul în cale și Aurelian a retras trupele din provincia Dacia-Felix, în 251, după minciuni mi-a murit ultima soție. Cea din urmă, pentru că am realizat atunci că sufletul meu e închis, sigilat cu pecetea tuturor iubirilor trăite. M-am rezumat la singurătate, unica fericire pe care o puteam avea.

-Cât ți-a luat să-ți imaginezi toate astea, mă întreb?

Poetul din crâșma în care intrasem încă era sceptic, în legătură cu povestea mea. Poate pentru că nu era pe moarte și nu avea nevoie de încurajări, cum avuseră singurii oameni cărora le-am spus cine sunt cu adevărat, soțiile mele muribunde.

-E irelevant dacă tu crezi sau nu ceea ce îți destăinuie acum. Eu sunt un blestemat care caută confesiune altundeva decât într-un clișeu istoric ca biserica. Și dacă, într-adevăr, ești un artist dedicat, după cum te fălești, ar trebui să-ți dai seamă că în creație nimic nu ar trebui să fie la fel. Eu mă consider un experiment eșuat, al unui artist ca tine.

-Ce știi tu, despre artă?

-Nimic, eu nu am observat arta, ci doar mi-am notat, în minte, diverși oameni recunoscuți pentru asta.

-Mi-e milă de tine, atunci. spuse poetul, confirmându-și cuvintele prin priviri. Spune-mi, măcar, cum te numești?

-Ți-am mai spus. Khronos, i-am răspuns încruntându-mă.

-Ți-ai uitat numele adevărat, deci?

-Numele meu dat de o mamă a cărui chip nici nu-l mai rețin e irelevant. Să încerc să țin minte aceste lucruri ar fi o cretinitate, mai bine îmi încarc mintea cu lucruri mai importante, cum ar fi discuțiile cu Caesar sau Dante.

-Acum zici că ai discutat și cu Caesar?, m-a întrebat la fel

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

de sceptic.

-Da, am discutat, am fost centurion în legiunea a XIII-a. Am luptat cu gorilele alea de gali, mulți ani.

-Să spunem că, prin absurd, chiar ai vorbit cu Caesar. Ce fel de om era?

-Era echilibrat, tăios, necruțător și un adevărat maestru al politicii. Îmi făceau plăcere scurtele întâlniri cu el, întotdeauna îmi vorbea despre oameni și perversiunea lor perpetuă, de parcă eu n-aș fi știut, déjà, toate astea, dar nu m-am dat în vileag.

-Degeaba, mi-a tăiat el vorbele.

Degeaba ce?

-Dacă ești cine spui că ești cu adevărat, degeaba știi atâtea lucruri.

-Și ce te pune, pe tine, în drepturi să susții acest fapt?

Începeam să-l văd ca fiind sfidător, în momentele respective.

-Dacă tu nu ai avut măcar interesul să studiezi arta, cât de puțin până acum, ești cel mai gol animal rațional pe care l-am văzut până acum.

-Din nou îți spun că nu am nevoie de lucruri irelevante, cu care...

-Prostule!

Acum îl sfidasem eu pe el. Replica mea l-a enervat la culme.

-Tu ești irrelevant, pentru simplul fapt că tot ce ai văzut până acum e închis în tine și nimeni altcineva nu a mai aflat de lucrurile astea, decât niște femei muribunde și un poet bețiv dintr-o crâșmă depravată. Nu singurătatea e ceea ce te apasă pe tine și, uite, acum îți arăt cât de uman ești, pentru că ești la fel de ignorant ca noi toți. Tu te târăști să prinzi moartea, pentru că habar n-ai cum să crezi ceva din tot ce ai văzut și ai simțit. Singura ta scăpare e arta și tu ai lăsat-o să-ți fugă printre degete. Ai prefăcut frumusețea într-un bilet câștigător la loto, aruncat la coș.

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

Atunci am început să mă luminez. O lucire din ochii lui îmi inspiră încredere, îmi arată că e sincer, cu mine. Am tăcut o vreme, încercând să-mi adun gândurile. Atâtea gânduri, îndesate într-o vietate, provoacă durere. Ținteam spre o părere morbidă că toată suferința mea nesfârșită ar fi fost fără folos. Mi-am legat toate amintirile fredeleș, în minte ,vreme de milenii, peste milenii, peste milenii și acum... un muritor pe care îl găsesc în unul din cele mai neașteptate locuri posibile mă neagă fără nici o remușcare. Credeam că am văzut tot ce poți vedea, pe lume, dar acest poet îmi înșelase așteptările.

-Tu cum te numești? l-am întrebat, disipând tăcerea ce se instalase.

-În momentul de față numele meu real nu te va ajuta cu nimic, dar mă poți considera un Bun Samaritean.

-Să înțeleg că ai pretenția să te numesc Bunul Samaritean?

-Nu, dar până vom termina această conversație asta voi fi, pentru persoană ta atât de bătrână, un salvator.

Atunci a făcut câteva gesturi scurte și și-a aprins o țigară ieftină, sorbind din paharul de 50 de mililitri ce îi făcea cu ochiul.

-Mai spune-mi, Khronos, cum e, totuși, să trăiești atât de mult pe o lume decăzândă? m-a întrebat cu un aer ce mă împingea spre confuzie.

-Dacă e să cuprind totul într-un cuvânt, Samariteanule, cred că cea mai bună alegere lexicală ar fi cuvântul greșos. Totul e numai moarte, putrefacție și discontinuitate. O existența sacadată ce m-a măcelărit până-n măduva sufletului. Nu erai tu ăla care-mi spunea că există, totuși, o salvare din toate astea?

Poetul zâmbi bland, față de mine, de parcă aș fi fost un animăluț pufos ce nu te lasă să te abții din a-l mângâia. Privirea lui îmi amintea de Nero pe vremea când îi vindeam cel mai bun vin din câte a gustat. Aveam parte de un fel de tratament special, din partea psihopatului. Am fost singurul om din jurul său care nu a fost nedreptățit de către mintea

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

lui deviantă. Încrederea lui îmi stătea pe umeri, permanent. Într-o zi, pe când i-am adus o încărcătură substanțială de vin cu miere, acesta m-a chemat în încăperea sa privată. În momentul când i-am umplut un pocal cu vin, un servitor s-a repezit să ia el, prima gură, pentru a se asigura că nu era otrăvit. Nero l-a prins de gâtlee și i-a introdus pocalul, cu totul, în gură, sufocându-l. Așa de multă încredere avea în mine. Blestemul meu mă proteja de nebunia lui și în același timp îl făcea pe el lucid. Fiecare primea foloase, din boalămea infernală. Eu aveam bogății nenumărate, de la el, în timp ce el gusta câte puțin din luciditate, în prezența mea. I-am spus și Samariteanului povestea și atunci el a sorbit din băutură, din nou, disprețuindu-mă cu ochii.

-Alea nu erau bogății, prietene, erau un blestem și mai aprig.

Își manifestă dorința de a-mi fi superior ,spiritual din nou.

-Bogățiile mă făceau să uit de blestem. Cum să fie, ele, un blestem? i-am răspuns pe un ton evident.

-Bogățiile nu sunt nimic altceva decât iluzii. Faptul că atunci când le aveai îți ofereau o scăpare, din suferințele tale, nu a fost decât o amânare a torturii tale. Credeam că cineva care a văzut atât de multe știe ce-i cu el.

-În mare parte nu am făcut decât să observ, să mă las dus de vâl, să plec atunci când ar fi devenit ciudată prezența mea veșnic tânără.

-Te invidiez, mi-a spus poetul, privindu-mă pe sub ochelarii săi uzați.

-Habar n-ai ce vorbești. Nu-i doresc nimănui această angoasă.

-Dacă eram eu în papucii tăi, acum, aș fi fost un profitor. Nu e un blestem, atâta timp cât știi să te folosești. Aș fi fost mulți artiști într-unul singur. Aș fi profitat, de un asemenea amar de timp, să fac introspecții nemaicittite și să mă iluminez în ceea ce privește omul dincolo de problemele pe care le abordăm acum.

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

Îmi arată calea, mă conducea spre o lume în care viața mea avea un sens și îmi tremurau coastele, la auzul acestor cuvinte, era de parcă mă ținea de mână ca un tata și mă ghida pe drumul maturizării.

-Noi ar fi trebuit să ne cunoaștem mai devreme. i-am spus.

-Totul are un scop. Probabil dacă ne întâlneam mai devreme, cu câteva milenii mai devreme, nu îți mai puteam oferi ce îți dorești atât de mult.

-De unde să știi tu ce îmi doresc?

-Mi-ai spus-o în nenumărate rânduri. Dorința ta cea mai aprigă e libertatea. Viața ți-e o celulă luxuriantă.

-Dacă tu spui că mă poți elibera, atunci fă-o.

Îl priveam sceptic, cu un rânjec sadic. Tare greu îmi era să cred că ceva poate rupe blestemul.

-Îți voi citi ceva ce cred că te caracterizează. Că să vezi, ironia sorții, tocmai azi am pus ghearele pe acest text.

-Ce text?

-Este un poem numit "Egoistic", scris de către Diana Dupu.

-Foarte bine, te ascult.

Am abordat o poziție plină de sine, zâmbind în continuare sadic, către el, așteptând să-l văd cum dă greș. El a mai sorbit o gură de vodcă ieftină și buzele-i au început să se miște.

“omoară-ți florile
ce faci când
mor?
mănânci
mănânci
ai gură prea
plină că să urli
sau să
Plângi, omoară-ți
florile
dă-mi să beau
eu să beau

CENACLUL EDITOR

nicolae oanea

nu? nu?
noi nu renunțăm, trântim
uși a sete, dă-mi mie să
Beau, omoară-ți florile eu
vreau să beau, ce faci când
mor? buchete
de bisturie care înfloresc
în plasturi, nu știu
ce să-mi spun, cele
nespuse glăsuiesc prin
ele însele,
omoară-ți florile eu
nu știu să fiu persoana asta”

În timp ce-mi citea, un sentiment nemaisimțit mă cuprinse, determinându-mă să respir greu, și pielea mi se zbârcea accelerat. Văzul îmi pierdea. Numai auzul rămase intact și părea să fie mai accentuat, datorită slăbirii celorlalte simțuri, și versurile aveau un ecou ce-mi bătea sufletul plâpând, vibrant. După ce a terminat poezia m-am ridicat de la masă, împleticindu-mă. Simțeam tot. Panică, mângâiere, mulțumire, dragoste, supărare, durere... toate îmi invadau mintea și dădeau o petrecere sau îmi făceau priveghiul. M-am îndreptat spre o oglindă de pe unul din pereții plini de fum de țigară ai crâșmei. Arătăm bătrân. Ochii îmi lăcrimau și eu nici măcar nu eram în stare să simt. Am căzut la pământ, după ce am observat părul albinos ce-mi împodobește capul. Nu puteam să mai mișc și mâinile se transformau în oase. Imediat s-a făcut întuneric, liniște... atât de liniște!

CENACLUL EDITOR

Aurelian Antal, ulei pe pânză,
fragment din "România apocaliptică"

CENACLUL EDITOR

Andreea TUDOSĂ

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

Despre mine:

Mi-e mie rău de cine nu sunt, mie. Mi-e că prea am scris, că prea nu am, că prea nu vreau, că o moarte eroică acoperă o viață de nimic și tot nu ar fi suficient. Mi-e mie de tine, că râurile secătuiesc atât de ușor, iar eu absorb. Și știu. Ești om, o lichea mediocră, ale cărei cunoștințe în materie de viață se opresc la moarte. Și moare tot frumosul, și te faci urât și te miri, că ești om și atât și că animalele o duc mai bine. Mi-e dor de ceva. Cred că asta era. De a nu fi. Existența mea se oprește la a trăi.

Biografie literară:

- premiul Revistei *Lykeion*, Dorohoi, pentru *reportaj*, în anul 2008.
- premiul III la Concursul "Calistrat Hogaș", Piatra-Neamț, 2010
- organizator al manifestării "Lecturi Urbane Dorohoi" - 2010.
- membru al echipei de *debate* a Colegiului Național "Grigore Ghica", Dorohoi.
- triplă olimpică națională la Limba și Literatura Română, în anii 2008, 2009 și 2011.
- premiu special la Olimpiada de limbă, literatură și comunicare "George Călinescu", etapa națională, 2011.

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

Mai știi când îmi culegeai margarete?

Ceață, aspic, mătase. Marea nu s-a simțit nicicând atât de calmă. Nici măcar la Apus. Nici măcar...

Aș fi lăsat urme în nisip, chiar aș fi lăsat. Stă însă în natura umană afundarea în inutilitate. Zile trecânde pe lângă acel mal de netrăiere. Aș fi ipocrită să zic că nu am trăit. Poate doar nu am simțit. Nu am lăsat niciun asfințit să îmi prelingă lumină în golul acela unde a fost odată un suflet. Ar fi fost un sunet mult prea sâcâitor. Până și tu ai devenit sâcâitor.

Scriu pentru că meriți un răspuns ; acesta va fi testamentul meu pentru tine.

Țin minte că era trecut Apusul. Singurătatea este o responsabilitate pe care și-o asumă doar cei care nu măsoară timpul în desăvârșiri. Iar tu ai fost printre militanții pentru durere, dincolo de amortirea simțurilor. Ai stat acolo, atât cât să primești în schimb o amânare a sentinței - eu. Va părea egocentrism, însă am preferat să păstrez cuvintele în ordinea asta, decât să te simți măgulit de cum te-am privit, de ceea ce ai însemnat.

Ai însemnat ziua de 24 prin tăcere și, inevitabil, ai schimbat firescul într-un amestec de nonsensuri ; cum putea un proscris să scrie vreo pagină în două vieți concomitent ? Da, așa te-am privit și încă te mai privesc. Tu - un amestec de calități clișeice ; capitolul « defecte » îl lăsăm pe altădată.

Inevitabil, va părea o poveste siropoasă de iubire, un șir de idei despre (re)găsire, apartenență, desăvârșire... Ei bine, voi face totul să se rezume la mine. Credeai altfel? Erai doar un chip necunoscut printre alte chipuri cărora nu le-am dat importanță. Poate că și tu trebuia să rămâi lipsit de importanță, dar ți-ai ales momentul nepotrivit să citești o carte bună. Nu vreau să mă adâncesc în amintiri, nostalgii. M-ai privit, te-am privit, ne-am privit. Cât de clasic ! Nici măcar

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

nu știu când te-am văzut prima oară cu adevărat. Aveam însă nevoie de cineva cu care să socializez. Ai fost eliberarea din mintea mea. Și crede-mă, nu e deloc plăcut să fii în mintea mea.

- Pot să îți ofer o cafea? m-ai întrebat.

- Prefer un ceai și mi-l pot plăti singură. Însă da, nu m-ar deranja compania ta. Cred.

- Hmm... măcar pentru calitatea ceaiului puteam garanta !

- Nu a zis nimeni că am așteptări de la tine.

Si într-adevăr, nu pot să spun că aveam. Aveai o sclipire; privirea mi-o amintesc destul de clar, tocmai pentru că era ștersă. Nu erai nici tu într-o dispoziție mai bună.

- Încurajator, înseamnă că nu mă voi strădui să mă eschivez de la nicio probă de idioțenie. Ar trebui să te complimentez ?

- Nu îmi plac complimentele, nici formalismele.

- Cu atât mai bine. Mi-e mai simplu. Rolul de bărbat șarmant nu mi s-a potrivit niciodată... Crezi că am făcut ceva cu viața mea ?

- ... ?

- Zi-mi ce crezi.

- Da.

- Ce?

- Nu ai irosit-o în zadar, pentru început.

- Și pentru sfârșit?

- Pentru sfârșit ce?

- Pentru început nu am irosit-o...

- E doar o formulare.

- Urăsc formulările. Stupid să cred că tu...ai avea răspunsul.

- Pentru sfârșit vei crede că nu ai valorat nimic.

- Asta cred acum. E sfârșitul ?

- Nu știu, așa gândesc eu pentru mine.

Nu cred să mai fi zis ceva. Nu ceva care să conteze.

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

Știam doar că ești în aceeași situație cu mine și îmi era de ajuns. Erăi infinitul meu, bucla de timp în care mă lăsam prinsă. Și simplul fapt că doar eu știam asta, mă făcea omnis-cientă. Poate aș putea face o comparație cu acea carte pe care îți lăsaî mîna să pipăie senzuri, dar nu mi-a păsat. Nu mi-a păsat atunci, iar acum, cu atît mai puțin. Te-ai aplecat și ai cules o floare pentru mine și nici nu știai că suntem într un câmp. Ador momentele de tăcere. Se creează atît de multe!

Am avut o relație perfectă! Fără roluri, fără crize, doar...perfectă. O sincronizare, așa cum sunt toate lucrurile ce se întâmplă în univers. Îți atașez pagina mea de jurnal, pentru că, în cele din urmă, ai valorat ceva, iar dacă e să se spulbere un vis, mai bine să nu fie al meu.

24 noiembrie 1987

Mai știi cînd îmi culegeai margarete?

Erăi tu și atît. Eu, asimilată de tine, zădărnice. Pierdere. Identitate abandonată pe un colț de zămbet. Era abrupt, asta îmi amintesc. Era o răpă atît de amară, încât îmi puteam îneca toți zorii în ea. M-ai luat de mînă, ca de un surăs al sufletului, și mi-ai arătat ce e dincolo de fiecare fir de polen, de fiecare nor stors pînă la refuz. Sunt zilele de marți cele pe care le desenez pe ai tăi pori și astăzi, chiar dacă te-ai închis demult în lumina necuprinsului. Nu am acces la mine. Uit să fiu pretext și învăț să fiu cauză pentru o revoluție a simțurilor.

P. S. Dintotdeauna am știut că ai nume, poate doar că mi-a fost mai comod să te creez de la 0.

Ofilindu-ne.

Mi-aș plînge zorile. Am uitat că nu mai știi ce formă au lacrimile în indiferență. Spuneai că nu e întuneric acolo, la tine... în tine. Atunci, de ce trebuie să aprind lumina cu

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

lacrimile mele, de ce să fii tu acela ce îmi stinge sufletul, cu sete cu tot, acel gol în care oricâtă mobilă aş pune, mai e spaţiu de tine?

Ți-am zis de atâtea ori că nu sunt acasă. Nu mă locuiesc de mult, nu mă trăiesc de secole. Promenadă prin viaţă. „Ia uite! Au pavat bulevardul, s-au pus bănci noi! ” Gol, goale. Cum să fi spui propriului tău suflet că e în van?

Mi-ai lipsit.

Nu sunt. Cum să pot lipsi cuiva?

Simplu, prestabilire.

Poate doar precocitate din partea ta.

Nu o să neg. Îți simt lipsa prin simplul fapt că nu îți simt prezența.

Mi-ai fost de ajuns în acea seară noduroasă. Niciun gând, niciun spus al nespusului. Și apoi, pentru ce? Doar nu avea să se mute sufletul tău într-un loc în care nici măcar pereții nu sunt dați cu var. Doar ferestrele.

Tu ești Ilinca? m-ai întrebat.

Numește-mă cum vrei.

Prefer Mara.

Nu, asta nu.

Ai spus „cum vrei”.

Da, atâta vreme cât nu-mi pasă.

Nu-ți pasă?

Ca întotdeauna.

Sau ca niciodată...

Atunci, rămâne Mara.

Iar tu, tu nu ai decât să fii Iosif!

Asta, niciodată.

Mai sunt Mara?

Ești.

Obişnuiește-te cu a nu fi nimic!

Mai bine, decât un simplu funcționar în slujba statului...

Sunt mai mult decât atât.

Ești Mara pe care am iubit-o. Parcă nu vroiai iubire.

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

Parcă nu dădeai iubire.
Parcă nu ne cunoșteam.
Așa e. Chelner, nota, te rog.

Victime. Autovictimizare. „Cine sunt, cine ești? ...”.
Vorbeai prea rar ca să înțeleg sensuri, poate doar cuvinte.
Mai știi cum ziceai că nu haina îl face pe om? Mă luai de mână și mergeam așa, descumpăniți...”Cuvântul îl face pe om. ” ai spus. Și nici măcar nu îți auzeai glasul, cuvântul... pentru că pe tine nu te-a făcut niciodată. Ai fost Iosif. Nici nu trebuia altceva. Poate doar ca eu să fiu Mara ta. Mai bine Ilinca.

Iubește, mi-ai zis.
Urăsc.
De ce?
De ce nu întreabă nimeni „de ce iubești? ”?
Păi, de ce iubești?
Nu, nu, eu nu iubesc...
Și atunci?
De ce-aș iubi?
Ca să crești întru desăvârșire.
Sunt un ghem de scame. Crezi că vreau desăvârșire?

Desăvârșirea mea ar fi să
sfârșesc într-un pulover așezat pe-un manechin. Asta aș fi.
Măcar ai fi croșetat frumos...
Nimeni nu o să mă cumpere. Cald nu țin. Pot doar înțepa.
Ca întotdeauna.
Poftim?
Și înțepăturile țin de cald. Îți ofer o cafea. Mai mult de
atât nu pot.
Astăzi mă vând ieftin.
Și iubirea?
Doar nu voi începe cu tine.
Și nu am început.

De-aș fi crezut din tine totul, n-ar fi existat decădere.
Pare greu să aspiți toate razele în tine și tot să nu ai lumină.

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

Lasă, să aibă cerul! Să aibă toată gloata aia numită alb! Noi, rămânem ură. Deși, învățasem că ura nu ține doi împreună. Poate ești tu prea mult, sau eu prea puțin. Prea mult, prea puțin, din cei cărora li se aplică legile firii. Oameni? Proscriși. Iubirea poate doar da naștere. Atât? Atunci ura de unde o fi venind?

M-am învățat cu uitarea, cu mine. Cu tine așternut pe o firidă în capăt de hol, cu tine gol, într-un loc în care sălășluia atemporalitatea.

Tu, care ai dat pe mine o ceașcă de cafea.

Tu, care ai făcut din Mara pseudonimul unei iubiri.

Tu, o pată de cafea pe rochia mea lila. Dată la curățat de mult.

Lipsă

Spuneai că vrei să pleci tu primul. Eu vroiam să pleci, oricum ar fi. M-ai luat însă de mână și mi-ai zis „Pleacă.”. Nu am putut. Puteam doar rămâne fără tine. Plecarea presupune forță. De unde? Din secătuire?

Am să te uit!

Încearcă.

Crezi că nu pot?

Știu.

Știi?

Știu că nu ai pe cine.

Aș fi aruncat după tine cu orice, orice, doar să se spargă. Să se spargă și să rămân intactă. Să pierd un război dar nu lupta, nu lupta în fața ta. Ar fi fost atât de simplu să pleci.

Îți fac o cafea, mi-ai zis.

Rămâi?

Știi că trebuie să pleci.

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

Nu vreau cafea.
Vreau eu.
E cald afară.
Da, va ploua însă începând de luni.
Simple presupuneri.
Te asigur că am citit rubrica Meteo și așa scria.
De luni?
De luni.
Vei fi pregătit, ai umbrelă.
Poți să o păstrezi.
Nu o vreau.
Vei avea nevoie de ea.
Și tu.

Încă nu știu dacă mi-a păsat, ți-a păsat. Încă nu știu pe unde călcam în acele clipe, prezent, trecut. Știi doar că era o zonă comună, ce nu putea fi lăsată nelocuită. Cum să construiești o casă și să o lași pustie? Sau să o dezmembrezi? „Păstrează tu, iubito, scara care duce în pod, eu iau tocul de la ușă.”

Iau eu durerile.
Și eu fericirile.
Bătălia în iubire se dă în unul.

Mi-am lăsat cuvintele pe obrazul tău. Știam că nu o să te doară. Doar forme și culori fluide, ce se contopesc cu sensuri uitate în mine. Nu are cum durea lipsa. Nu la fel de mult, cel puțin.

Mi-am stabilit deșteptătorul pentru sâmbătă. Nu putea fi o altă oră. Nu putea. Ai luat o mână de nisip și mi te-ai scurs printre noi. Încă mai respiri uitat printre obuze ce nu au explodat.

Desprindere de prindere !

Îmi este greu să descriu frumusețile cadrului natural, nenumărate imagini apolinice, în contextul în care suntem în plin colaps economic, ceea ce duce inevitabil la un grad ridicat de degradare a umanității, ce are repercusiuni asupra pietrei unghiulare a existenței de orice tip – natura. Astfel, inevitabil, este imperativă condimentarea cu acel dram de dramatism specific existenței nefaste a adolescentului în pielea căruia mă aflu.

Veșnicul pragmatism al lumii calcaroase în care trăim, capătă o tendință ludică doar în măsura în care cărțile deschid noi perspective, ajută ființa umană – înger decăzut – să privească în profunzime elementele constitutive ale mediului în care trăim, în raport cu natura intimă a inițiatului. Este greu, dacă nu imposibil, să transcenzi un obstacol fără să îi cunoști proveniența, esența. Întâmplarea face să locuiesc într-o zonă de munte - munți decăzuți, ce acum își au umilitorul statut de câmpii. Cum să nu ne mire faptul că până și cerul pare atât de îndepărtat, când chiar oamenii, erodați de ironia numită simplu și sec „destin”, contribuie la acest joc al demitizării? Și apoi, pentru conservarea relației om – natură este imperativ ca aceste două elemente să aibă o decădere/înălțare consecutivă, pentru evidențierea inter-dependenței. Nicidecum nu este admisă ridicarea unui edificiu pe o bază netezită cu brutalitate, astfel încât plierea să se realizeze datorită compromiterii aspectului natural.

Că nici norii nu se mai formează ca odinioară, în ipostaze uluitoare, este fals. Un secret s-a pierdut – cum să privim cerul în claritatea sa! Îl asociem cu elemente ce pătează ultimul strop de puritate! Să faci avioane din bucăți de cer! Acesta este adevăratul miracol al vieții – o utopie!

Dar luând ca indice temporal cerul și măsurând

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

secundele în stele, minutele în fulgere, orele în raze de soare, iar zilele în sori, pentru a putea face avioane ca de hârtie din timp, nu ar presupune nimic mai mult decât o continuă raportare la natură. În acest mod, părintele Ghermănuță, cu pașii lui mărunți, ar avea omonimi ce să admire un apus de soare, în plenitudinea lui. Avion sau nu, timpul zboară cu încăpățănare nemărginită iar, adeseori, neutralitatea culorilor pe care le pictează provoacă stări depresive. Până și o buburuză își zboară timpul într-un mod mai colorat! Adaugă-ți în paleta de nuanțe un strop din cumulusul de senzații din natura – miresme accentuate suav, dinamism abstractizat prin dansuri nocturne – artă desăvârșită! Închide-te într-un desen plăcut, departe de lumea anostă ce își extinde umbra asupra oricărui fir de soare, oricărei raze de iarbă! Fii tu umbra iluminată paradoxal ce înlocuiește orice urmă de pur murdar!

Ai o viață, un munte de clădit în timp ce îl urci! Fiecare bulgăre de pământ adăpostește miracolul vieții! Dacă am fi fost sculptați din fâșii de cer, am fi încercat să mergem în mâini pentru a distruge ceea ce ne-a creat?!

Aurelian Antal

România apocaliptică (partea centrală)

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

File rupte/răstălmăcite (?) din ediția revăzută – “Școala te va face mare”

Motto:

“Maestrul spiritual e ca o floare,
Iar studenții îi sunt petalele.
Fără floare
Nu pot fi petale,
Și din nou, dacă petalele
Au căzut,
Cine va aprecia floarea?”
(Sri Chinmois)

Nevoia de școala instituționalizată, atâta timp cât
“Mulțimea cunoștințelor nu te învață să ai minte.” (Heraclit),
constituie o realitate a lumii în care trăim? Oare ține cont,
școala de astăzi, de acest adevăr fundamental?

Așa cum, la geneza Universului, Teoria Marii
Explozii oferă un răspuns științific reprezentat de o serie de
argumente logice, prezentate în manualul școlar drept
axiome și umbrite de chintesența întrebării „De ce (...)?” ,
apărută ca revelație neașteptată, filosofia, ca știință ce nu își
are “sediul” decât în cugetări, constituie una din căile regale
ale cunoașterii.

Iubirea de înțelepciune apare ca rezultat al asumării
laturii spirituale, al atestării drept esențială a sacralității
cunoașterii. Depășirea limitelor impuse de pragmatism
reprezintă, azi, ca și în trecut, primul pas spre individualizare,
pentru a avea “Putința de a mă întreține cu mine
însumi.” (Antistene).

Adeseori, mediatorul dintre extremele reprezentate
în cazul de față de către Divinitate (Absolut) și Discipol, este
Maestrul spiritual, exceptând cazurile în care inițierea într-o
taină este realizată independent. Analogic, aplicată la lumea

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

contemporană, situația este aceeași – liantul dintre elev și asumarea cunoștințelor este dascălul de școală, un Maestru spiritual decăzut, confecționat “în serie” de instituții specializate (destinate învățământului de masă, impersonal, sau aproape imposibil de personalizat). Evident, pe scară atemporală, odată cu definirea unor inovații în domeniul filosofiei, ființa umană manifestă o continuă decădere în profan; în mod paradoxal, cu cât îi sunt dezvăluite anumite taine, scade interesul pentru a ști mai mult, pentru a cunoaște esența lucrurilor (Lucian Blaga).

Studentul (elevul) constituie proiecția în rutină a Maestrului, orice Inițiat având nevoie, la un moment dat, să fie călăuzit într-un alt tip de Cunoaștere, în care “Știi multe, dar totuși nu știi nimic.” (Aristotel). Însă școala încurajează în cunoștință de cauză fabricarea unor elevi de duzină, cărora le sunt făcute ultimele retușuri de către “Marele Profesor” – imitație palidă a Maestrului Spiritual. Necesitatea de a fi îndrumat de către un astfel de profesor, nu devine absurdă? Oare de ce am avea nevoie mai cu seamă de profesorul de școală, de filozofie? De ce am opta, în aspirația noastră spre Absolut, pentru filozofie, și nu pentru teologie? Prima nu promite nimic, iar a doua promite totul... În orice caz, ambele, așa cum sunt abordate în „industria învățământului instituțional”, sunt lipsite chiar de miezul lor viu...

În timp ce “O teologie este o filozofie despre Dumnezeu, o formulă logică.” (Osho), filosofia, prin însăși impalpabilitatea ei, reprezintă o noțiune abstractă ce oferă tot atâtea posibilități, câți Inițiați există. Este esențial să conturăm propriul nostru adevăr, în conformitate cu edificiul sufletesc. Nicio carte sfântă, nicio poruncă, nu permite individualizarea, căci supunerea la niște legi determină procesul de uniformizare – producerea acelor roboți joviali care, pe lângă modul identic de a gândi impus, posedă și structură sufletească asemănătoare, teologia fiind

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

elementul de "unitate". Filosofia încearcă împiedicarea dividerii umanității pentru a fi condusă, prin stabilirea unui punct comun – nevoia de cunoaștere în raport cu natura intimă. Realizarea spirituală a unui elev se face PESTE școală, nu PRIN școală, căci, prin rigiditatea ei, această instituție de învățământ permite doar glisarea elevului spre activități extra-școlare, ce au loc într-un cadru restrâns. Spre exemplu, în cadrul unui cenaclu literar care, nu numai datorită locației – Casa Municipală de Cultură, o casă memorială – dar și datorită modului în care este motivat tânărul învățăcel să exploreze posibilitățile, în plan creativ, pe care i le oferă imaginația.

Rolul Măriei Sale, Profesorul, este discutabil, în contextul în care fișa postului nu poate prevedea stabilirea unei conexiuni personale cu fiecare elev, ci conturează personalitatea "actorului" menit să îndrume neinițiații, ca fiind instanța supremă, capabilă să facă o evaluare corectă și, totodată, incapabilă să câștige respectul unei ființe "inferioare". Se poate vorbi de elev ca despre o ființă de hârtie, care poate allege să fie mototolită, devenind astfel o imitație ieftină a ceea ce a fost Maestrul Decăzut, sau să își păstreze structura, fără a se lăsa "șlefuit" de profesorii de duzină, făcând astfel primul pas spre autodepășire.

Adevărata ironie constă în faptul că "Cel care te inspiră, / Este adevăratul tău învățător" (Sri Chinmois), însă modalitatea prin care în zilele noastre orice profesor, chiar și de filosofie, inspiră elevul, are tentă negativă, tânărului fiindu-i indicate coordonate exacte, localizate anticipat, pentru a determina obținerea unor absolvenți pe bandă-rulantă, cărora le mai lipsește doar termenul expirării pentru a avea toate caracteristicile celui mai bine-vândut "produs" la nivelul falsității mondiale.

Aruncând o privire de ansamblu în sera poluată a acestei lumi, este evident faptul că floarea lui Sri Chinmois a devenit, cu siguranță, o plantă modificată genetic...

CENACLUL EDITOR

andreea tudosă

Profesorul și elevul (studentul) moderni, seamănă mai curând cu niște mutanți spirituali, în sistemul educațional contemporan. Societatea însăși nu ne oferă nicio poartă de scăpare...

Nu ne rămâne decât să visăm la o autentică relație Discipol – Maestru. Dar cine spune că visele, în lumea noastră, nu se plătesc scump...?! Asta dacă ajung să se contureze...

Aurelian Antal, "România apocaliptică", ulei pe pânză,

CENACLUL EDITOR

Bara Haqi ABDULBAKI

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

În loc de CV...

Subsemnatul, Abdulbaki Bara, declar că...

Sunt licențiat în Științe Agricole, absolvent al Universității Ion Ionescu de la Brad din Iași. Din anul 2002 sunt profesor la liceul Anastasie Bașotă, Pomîrla.

Preocupările mele literare au început cu o încercare de traducere a Dicționarului Explicativ al Limbii Române, rămasă nefinalizată, în condițiile apariției unor proiecte elaborate și, desigur, mai puternic susținute.

Înainte de a dobândi cetățenia română, am tipărit un volum de poezii proprii, cu ajutorul unei organizații nonguvernamentale, în sprijinul unei campanii de ajutorare a azilanților politici, la Brașov. Acel volum, nu foarte cuprinzător, a fost epuizat, fără ca eu să pretind sau să dobândesc vreun folos pecuniar.

Ulterior, prin mijloace proprii, am scos un volum de poezii, la Iași, cuprinzând traduceri din doi poeți arabi, respectiv poetul sirian NEZAR AL QABANI (1923-1998) și poeta kuweitiană SUAD AL-SABAH (n. 1942), pe care nu le-am pus în vânzare, fiind destinate compatrioților mei și celor interesați.

În colaborare cu un compatriot, Salah Mahdi, am scos pe piață un volum de traduceri după George Coșbuc, carte apărută sub egida Centrului Județean de Cultură Bistrița-Năsăud, la editura Eikon din Cluj-Napoca, în 2010.

Primiți omagiile mele,
Bara Haqi Abdulbaki

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

În țara mea...

În țara mea...
nimic nu se schimbă?
Aceeși scenă, ce sa repetă,
Explozii, mașini-capcană
și răpiri
Paramilitarii, criminalii, hoții,
sunt cunoscuți!
De mine, de toți...
Veniți de peste hotare
în numele Jihad-ului, arabismului, și al
Cursul dolarului...
Poporul, sângerează, moare...
Asta este politica
Așa-zișilor vecini, ce ne înconjoară!
Vecinul din est
ne vrea căirea, pocăirea prin lanțuri și săbii.
Vecinul din vest ne dorește o altă dictatură,
După chipul și asemănarea lui...
Dar nimeni
nu ne întreabă: noi, poporul,
noi ce dorim?...

Ai revenit

Ai revenit, ziua nașterii mele...
Ai revenit.
Te doream o zi fără pereche!...
Tineretea mea s-a pierdut
Și bătrânețea m-a încolțit...
Ai revenit, dar te doream

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

o zi neobișnuită...
Ce bine era, dacă, de veacuri,
nu trăiam această viață!
Am trăit-o neștiind ce e viața,
și acum...
Dintotdeauna
am fost și sunt un
biet... suflet.
Anii mei sunt fără tinerețe,
Și viața fără primăveri.
Cumpăr iubire cu durere,
e cineva să mi-o vândă?
Sunt un biet...de suflet..
fără tinerețe și viață fără primăveri
Am fost și am rămas o nălucă...

Tu, irakiancă...

Tu, frumoaso...
Cu frumusețea-ți summeriană,
Cu privire babiloniană...
Apariția ta e o minune,
bucurie și...
dor, ce ne luminează viața.
Zâmbetul tău este ploaie și belșug,
Ochii și privirea ta, pacea
Tăcerea ta e vorba caldă...
Bunătatea ta ne-a luminat drumul,
Și ne-a șters, pe vecie,
umbra și tristețea nopților.

Am visat...

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

Am visat....
Mărețul Babilon
și Hatra.
Și grădinile suspendate,
Căzând și înecând...
Într-o sticlă de băutură falsă

Am visat...
Cântece,
versuri,
frumusețe și
inocența copiilor,
Toate,
Urmărite de sabia călăului...
Am visat...
Cum dansează întinații
și
cum fură, pe ruinele statului.

Am visat...
Marșul îndureraților,
care se lipesc unii de alții,
Și întind mâna, de foame...

Am visat...
Pe săracii ridicând torță revoluției,
Și plătind scump birul, cu morți și răniți.
Și bogătașii
jucând cărți la mesele norocului,
Cântând în batjocură,
Cântecul patriei! (Mawtenee)

Am visat...
Copilăria mea

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

și orașul meu,
cum se îmbracă
în culorile sărbătorilor
De Nauruz.

Am visat...
Pe corupți,
conducători, miniștri,
și lingușitori,
Cum alergau contra vântului,
pentru a-și îmbogății conturile...

Am visat...
Sfârșitul meu,
Într-un colț întunecat din patria mea...
Parcă Visul...
Este o crimă de neiertat în fața lumii noi
Și harta drumului spre civilizație, într-o țară ocupată în
numele Democrației....

Oare îți amintești?

Oare îți amintești
acele zile și nopți de iubire
pe care am trăit
împreună?
Îți amintești, oare,
istoria iubirii noastre?
Și întâmplările străine
ce s-au înscris și petrecut în
viețile noastre?
Îți amintești
plimbările,

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

în lapoviță și ninsoare?
Îți amintești
cum ne întâlneam
în secret,
chiar dacă nu ne interesa
părerea altora?
Îți amintești
cum am început să îndrăgesc limba și
obiceiul românesc?
De-ți amintești,
nu uita,
noi am dat
iubirii noastre și dorului, un sens,
eu sunt
cel care ți-a dat inima,
ca să trăiești sensul vieții,
eu...
sunt
cel ce ți-a dat privirea,
ca să vezi lumea, și să visezi!
Și am rămas același bărbat,
cu ochiul unui copil îndrăgostit
ce te vede și te iubește mereu...

Lasă-ți visul să mărturiseacă...

Lasă-ți visul să mărturisească
durerile lui de viață și încercările lui eșuate
de a desena un curcubeu, în vremurile acestea.
Lasă-ți visul să vorbească
despre anii petrecuți în beznă
Și în mlaștinile durerilor,
Și despre râsete pline de tristețe!

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

Lasă visul să-ți vorbească despre durerile lui, cu timpul,
Fiecare, cu povestea lui, să te distrugă
Ca focul, cum arde frumusețea,
Și transformă ororile într-o zână,
Care refuză visul.
Ca să danseze păsările, deasupra vremurilor, și
să deseneze harta destinului, pe o cruce ciobită...
Lasă-ți visul să vorbească de câte ori s-a sinucis și
s-a crucificat pe un altar părăsit.

Vise

Copilăria mea e plină cu
dureri și cu
tristețe.
În fața mea e o pagină albă,
pătată cu sânge..
În mâna mea e o sabie
sau un creion, e diferență?
Doar caut adevărul lucrurilor existente sau neexistente!
Mi-amintesc că am fost în orașul meu,
într-o vizită de vară,
De-atâta dor, am devenit dependent
de visul meu,
Și nu m-am mai întors de atunci...

Nu-mi este frică

Nu-mi este frică de răcnet, cât timp este cineva să-mi
șoptească.
Nu-mi este frică de depărtări, cât timp este cineva să mă

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

mângâie.

Nu-mi este frică de frig și ger, cât timp există îmbrățișare.

Nu-mi este frică de noapte, cât timp lună există.

Nu-mi este frică de foamete, cât timp pământul e roditor.

Nu-mi este frică de secetă, cât timp ploaie există.

Nu-mi este frică de infinit, cât timp tu ești.

Of, Eva...!

Ai mușcat
din primul măr.

Consecința: am fost alungat din Rai...

Ai mușcat
din al doilea măr.

Consecința: mi-ai invadat

Viața,

Dacă mușcai
din al treilea măr,

Ce oare îmi mai

Interziceai ?!.....

Spre sfârșit

Mă trezeam

În fiecare dimineață

Fericit.

Ba trist...

Dar frumos

Și tânăr.

Au trecut...

Anii...

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

Timpul...
S-au dus zilele mele.
Și mi s-a
Sfârșit viața.
Chinurile sufletești mi-au luat-o
Înaintea morții...
Am strigat cu gura mare...
Dumnezeule!
Fii tu cel pe care-L iubesc și îl strig...
Dar ultimul pe care vreau
Să-L întâlnesc...

Iubito

Nu îmi povesti despre
Frumoasele porturi și
Păduri din lume.
Eu sunt un pom straniu.
Nu cresc,
Nu înfloresc
Decât în munții împietriți
Ai Irak-ului.

Suntem uitați

Suntem uitați, în
lacrimi,
Într-o bodegă de
mahala...
Cerșim ultimele
pahare, de la trecători,

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

N-a rămas cineva, prin jur,
să întrebe de noi...
O umbră ce ne acoperă înfățișările,
Ca rana care încă nu s-a vindecat, stă, ca mărturie,
Pe mormintele noastre vii...

Inima mea

Nu am inima prea mare
Și nici prea mică,
Dar sigur am o inimă
Care vă cuprinde și
vă iubește
Pe toți...

NOI, POPORUL!

Noi, poporul, suntem ca soarele,
În dăruire.
Și-i ardem pe acei ce subestimează apartenența noastră
Sau disprețuiesc Irakul...
Și voi, cei veniți de peste hotare,
Ca hoardele mongole, cu Hummer,
Întoarceți-vă unde vă este locul.
Pe aici, istoria noastră și
Civilizația Mesopotamiei
Sunt granițe ce ne despart.
Și duceți-vă, cu ideile voastre învechite,
De împărțire a noastră, în tabere
Sunita și šiite, la gunoiul
Istoriei...

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

ZBORUL MEU

În ziua în care am murit
m-au dus, nu știu unde...
Când m-am trezit,
pământul mirosea a adiere de vânt
și picături de ploaie,
și lumina lunii, ca muzica, a devenit o virtute
ce puteam auzi...
Ca și cum aş trăi, într-adevăr, pentru prima dată.
Întinzând mâna mea în liniște,
am șters tot ce s-a scris la căpătâiul meu.
Am început să scriu numele meu adevărat
și am înregistrat data nașterii mele,
Cea reală, despre care se crede că este data morței mele...
Sper să nu se gândească la a mă dezgropa,
Căci nu vor găsi nimic, n-am să las nici adresă, pentru
scrisori.
Găsi-vor, poate, numai un petec de hârtie, de unde să afle:
toata viața am vrut să fiu liber,
În cele din urmă am prins aripi
și am învățat să zbor...

Oriunde ai fi

Oriunde ai fi, tot o să te întâlnești
Cu întunericul, în viața asta.
Nu ai decât să încerci să aprinzi
Candelă, în sufletul tau.
Noi nu putem să schimbăm trecutul,
Și nici să desenăm viitorul într-o formă dorită.

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

Atunci, de ce ne omorâm sufletele pentru ceva
Ce nu putem schimba?!
De aceea, să n-așteptam să fim
Bucuroși, ca să zâmbim...
Dară să zâmbim, ca să fim
Bucuroși.

Renașterea

Se prezice în cărțile de povești...
Adam a fost hoțul, căci a furat inima Evei...
Și tot el a fost criminalul.
Eva ...
A fost doar seducătoare....
Se poate!!!!

Aici și numai aici!

Sunt momente din viața mea...
Unele sunt din timpul meu!...
Trăiesc cu ele...cu dureri și
Tăceri, în sinea mea!

Aici și numai aici!
Am scris gândurile mele!
Am cântat, am șoptit și am săpat locul veșniciei mele!

Aici, doar aici,
Am scris prietenei
De ieri...
Iubitei ...

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

Tovarăsei, gândului, drumului, și
Sufletului meu pereche!

Aici și numai aici!
Am presărat picturile mele și
Am văzut apusul de soare din
Visele mele, și
Răsăritul speranțelor mele!

Aici și numai aici!
Am fost... obiectul...
Din cerneală și hârtie!
Și iertați acel răzvrătit,
Și iertați acea ardoare din mine!

Somnul veșnic

Ațipesc pe o speranță rece,
Luat de valuri...
Spre mări întunecate, liniștite.
Adorm scufundat departe, acolo,
În sufletul durerilor.
În mine,
Port un zâmbet, renegând vechi dureri,
Cu furie și îndrăzneală.
Înarmându-mă cu un miros de
Somn veșnic, numit moarte...
Ba speranță...

Este timpul...

Este timpul sa iau vântul

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

La lăcașurile tăcerii, în regatul
Rănilor mele.
Să plângă, cu gemete,
De dragul ochilor tăi, un timp.
Și să colorez, în nuanțe vii,
Căușul palmelor tale, cu lacrimile
Păsărilor călătoare.
Pentru a înflori, în nopțile tale, soarele
Care nu apune.

Rămâi aici

Rămâi aici...
Nu emigra și tu...
Vino să-mi colorezi numele șterse
Pe mormânt, cu miresmele Henăi
Și lasă-ți tristețea să se odihnească
Ca plopii, la marginea cimitirului din sat.
Ca să fie sufletul meu, în sfârșit, liber,
Să zburde, să audă gângăitul și râsetul copiilor
Și ciripitul păsărilor,
Care au uitat ofurile războiului,
Și anunță-i pe toți, aici vom putrezi,
Nu este loc de cruce sau semilună.
Căci este frig și beznă, și
Nu este nimic.

Porunci de învățat

Învăță...
Lecția din rădăcinile durerilor,
Redă nopții stălucirea stelelor!
Trezește-te...

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

Nu gândi că vei fi ...
Și nu crede că scrierile albe vor
Lumina drumurile...
Instruiește-te...și închină-te acum la
Glonțul rătăcitor...
Ca să nu te fure de la cei care te iubesc.

MAMA

Mama...
Se confruntă numărând zilele, ba chiar
minutele, secundele...,
așteptând bucuroasă
sosirea vehiculului care aduce
odorul său.
Așteaptă...
Ca o carte, să răsfoiesc, să citesc între rândurile ei
dorul...
S-a saturat de singurătate, de atâtea așteptări
și nopți albe, pustii...
Mirosind a dor,
Umbra mea și puține din rămășițele mele din odaie,
Trec greu secundele, orele, ba chiar se întunecă
Și vehiculul întârzie și nu apare deloc, nu apare...
Începe să se roage cu Cartea Sfântă în mână și cu fața la
Mecca
Alah, Tu, atotputernic, ai milă de bătrânețea mea
și adu-mi băiatul sănătos...!
A adormit bătrână mea mamă rugându-se, cu mătânii în
mână
și învelindu-se cu umbra așteptării și parfumul nopții,
cu gândul că razele dimineaței or să îi aducă, cu răsăritul,
măcar
vești bune despre băiatul ei...

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

MASCĂ...

Eu sunt acel mare eșec,
Plin de iubire și tristețe,
Trăiesc în dorință
De suicid.
Te ocolește durerea mea
Și pe lume...

De câte ori dau jos
Masca de pe fața mea
Mă așteaptă în spatele lui
Fața unei doamne care se
Uită în oglinda inimii ei
În fiecare zi. Și plânge.

Viața e frumoasă
Cât timp ești prezent
În ea..
Dar sticla care ne separă,
Mult mai dură...

Eu sunt....
Acel mare eșec
Care a pus iubirea,
Și tristețea sa
Într-o singură cupă
A morții.

Am eșuat în moarte,
La tristețe,
Și în iubire...

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

NĂRAVURI

aug. 94

Iubitule, m-ai întrebat într-o zi,
Ce e viața?
Ți-am răspuns:
Viața ești tu!
Este o joacă de care m-am îndrăgostit,
Cu care-mi petrec timpul liber.
Te-ai supărat...
Ai vrut să-mi spui multe lucruri și vorbe ce dor,
Te-am oprit.
Zăbind ți-am răspuns:
Da! Ești tu, joaca mea, viața mea, și iubita pe care
N-o pot părăsi vreodată!

DORUL MAMEI

Într-o seară a venit dorul tău, mamă...
Mi-a șoptit:
„Fiule, seară de seară îmi este dor de tine...”
Mă prăbușește plânsul, și dorul brațului tău, mamă!
Cuprinde-mă, chiar cu vârsta mea înaintată și rolul meu de tată...
M-a atras altă lume, și străinătatea, pe valurile durerilor, mă lovește!
Văd anii cum mă lasă, la îndepărtare de ochii tăi, mamă,
Navigarea fără corăbie mă apropie de tine.
Dar valurile mă aruncă pe alte meridiane...
Îmi pierd visurile și mă întorc cu rănile și tristețile mele.
Mamă, sentimentele mele ca un ecou revin...
Dar drumul întoarcerii este abrupt...
Nu știu dacă destinul cunoaște sentimentul revederii...

CENACLUL EDITOR

bara haqi abdulbaki

În această clipă

Exact în această clipă...
O inimă mare, este planeta,
Care bate puternic...
O floare de lotus ce șade în
Părul unui fetițe adolescente...
Un cântec ce călătorește într-un
Tren necunoscut...
Un porumbel ce are în ciocul
Lui cartea poștală pe care scrie
Te iubesc mult de tot...

Acest oraș este plin
De străzi...
Străzi deschise...închise
Duc către toate destinațiile
Dar, ascultă-mă, te rog,
Viața noastră închisă
Și singura stradă dreaptă
Este aceea ce mă duce la
Inima ta...

Feriți-vă

Feriți-vă de poemele mele
Nu treceți prin ele desculț –
Sunt pline de sticle sparte
Rămase de la descinderea
de aseară!
Nu-mi este frică să vă răniți,
Dar îmi este frică să vă taiati
în vreun colaborator rămas sau
uitat printre pagini, în zilele noastre
de nouă democrație!!!

CENACLUL EDITOR

Aurelian ANTAL

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

Despre mine:

Mă simt dezmoștenitul înmoștenit sub realitățile actuale, ca o pasăre ce caută să zboare prin apă ca o lăcustă îndrumată în verdele spațial al unui stejar pe care-l bate vântul tot mai hulpav și mai descreierat. Stau sub realitate ca la umbra-mi proprie, pentru că acum sunt cum sunt... Un risipitor, căzut sub ninsoare de fluturi... Efemer, efemer, efemer...

Date biografice:

- Născut în data de 28. 06. 1947 în localitatea Toplița, județul Harghita.
- Absolvent al Facultății de Arte Plastice, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași, promoția 1969.
- Abordează și promovează diferite genuri ale artelor plastice pictură, grafică, scenografie, sculptură, ceramică, design ambiental, și industrial etc.
- Participă, din 1969, la o sumă considerabilă de acțiuni de artă plastică.
- Realizator de tehnici noi și plastice (tehnica „ANTSOL” ce are la bază atac chimic și obținere prin reactivi chimici).
- Participant și fondator de tabere de creație plastică.
- Realizator de lucrări: busturi, statui (“Al. Ioan Cuza”; „Ștefan cel Mare”; “Arhiepiscopul Emilian Antal”; “Grigore Vieru”), monumente („O altfel de masă a tăcerii” - Cholet, Franța - cu ocazia sărbătorilor bicentenare ale Revoluției Franceze).
- Poet, autor al volumului „Sculpturi cantilenice”, Editura Gea, Botoșani, 2010.

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

Numeroase premii și medalii, dintre care:

- 1978: medalia de aur Leipzig pentru cel mai deosebit set ceramic de cafea, de excelență pentru design ambiental la Bruxelles.
- 1980-1988: premiul I, pe țară, la creațiile industriale de ceramică fină.
- 1992: medalia de bronz, la grafică.
- 1993: Talerul de Argint, la „Salonul de toamnă” Cholet - Franța.
- 1996: nominalizarea juriului pentru noutate și interpretare muzicală prin sculptură.
- 2005: Premiul „Extraordinary”, I, Madrid, Spania.
- 2006: Medalia “Teiul de Aur” și Premiul Eminescu pentru activitatea din domeniul artelor vizuale.

Aurelian Antal - Cerc maternal, tehnica AntSol

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

CLIPA DE RĂGAZ A POETULUI

Nu – obsesia
muncii-n blestem, nu-i pierdută
și somnul din stele
făinează sclipiri
peste marama culorilor dezghiocate-n
structurilor botezânde-n poetul
ce-ndeamnă:
...fluturi, crucificați spre altare de polenuri,
abulici, decoratori de efemere grafii
cine să-i știe, cine ?!
și pentru ce cauză nobilă, din umbre se-
nfiripează poemul...
o vorbă din vechea statornică vatră
se-mpecetează între ispitele calde ale seminței
devenită o duminică fără amurg...
...și cel ce promisese grăirea cuvântului
sărbătoare a gândului-condei
se prăguiește alungând zădărnicia
pe sub cupole smălțate
ca o dezlegare de infinit
pentru timpul adormit
ca să se adoarmă florile în clipătul irizat
pentru un prezent binom:
cuțit feliator de viitor
trecutului
păstrându-i promisiunea
unui prezent diafan...

clipa de răgaz a poetului
când semnele tac
spre a vă ferici pe voi, pe care vă rog
să-mi lăsați și mie
clipa din clipă...

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

VANITATEA CĂDERII

M-ai dat, Doamne,
cărnii pământului
ca să mă doară florile
pentru atunci
când va fi sufletul
rostit CUVÂNTULUI!
și nu-i nici o diferență cât de cât
albastră
între vorbă și cer:
surâde-mă, TU, pe buzele-ți fierțe, *VIAȚĂ*
(!),
de-o atât de vicleană metalizată
ardere pentru coroana
regeștii-ți furii îngeamănată orbirii
prin cele nisipice calendare
de ceară vămuite...
cuvinte neostenite
și poate într-un final
triste vorbite !

și-i o dospire a farmecului vremii !

și-și trece SFINXUL orele-i prin
piatră omfalic celibatar deșertic
cărunt și respirat arheologic...

scaun de-altar la tot ce-i taciturn
al unui continuu anotimp orgolios-
nebun
al căderii...!

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

...Să ieșim...

Să ieșim din oraș, să ieșim
măcar azi,
în ultima clipă-a chemării
înscrisă între mâine și ieri, să ieșim
din orașul acestor: luni, marți, miercuri,
joi, vineri, sâmbătă
și-o părere duminică...
...niște zile, probabil anonime
prin nimic și prin nimeni –

Ne-am avortat în neputința sentinței
de-a bâigui viața?!
și parcă de undeva,
un fior
cu sclipăt balcanic
răvășește vidarea rătăcirii
și-o scânteie, apoi, dintr-o cadență șoptită, o
voce a copilăriei ne-mpinge dintre
pereții cei moi
al strigătului asmuțit
la dijmuitul de vise...
să ieșim !
să plecăm cu sfială
pășind peste fire de iarbă-n surie
foșnire,
alcătuire dinafară-năuntru,
spectrul liberei uitări de sine,
gramul acela de odihnă - durut biocentric
și care-și blestemă ființa
de-abcesul istoric. –

Să ieșim, învingându-ne teama de-

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

oglinzi dezmărmurite
afundate-n orgoliile cărnii gândului
egocentric...

Să ieșim din ORAȘUL ce moare,
câte puțin,
cadaveric

în partea aceasta de lume
peste care-și alungește brațele caracatița-
ban !...

BANUL = roată-monedă,
idol templic din ochiul sticlirii
vameșului călare pe umbrele deșertăciunilor
dezlănțuind haotice spaime-n
orașul deșertic
și-n casele noastre unde ne mai privim,
doar cu consumare sterilă ce-apasă
pe aberantul zimțat
al cuvântului „CĂT”...
sfredelindu-se
în marele semn de întrebare
al viscerei spinoase alienări...
îndurată revoltă
ca SĂ IEȘIM !...
azi...
din ora... Ș !
SĂ IEȘIM !

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

BLAGA

Dealuri alămite frunziu
se bolborosesc, printre ramuri ochite-n
cer

gâlgâind
printre trunchiuri ecouri

înmărginite violetic

la ursirea

transcenței în Tara în care

poetul... întrăit

prin celulele obștii

s-a neantizat curcubeic

la marginea timpului

înfrământând din Țărână

arătura din lucruri

pentru solemnul

veșniciei

însuflând

cititorului de

visuri,

icoana în care cerbul

țâșnește păgân

din pădurea durerii

arătându-se literă

botezării întru slova

creștină:

La LANCRĂM !

La LANCRĂM !

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

Deșertăciune: viața-i o alergare-n carne

Tot port în carne-mi cuiul conștiinței
 mereu,
 mereu
 metal nelegiuit,
ce-a ținut pe cruce, astrucând trimisul acel
trimis în lume
la păstorire-n adevăr...
și-s
PETICIT CU FASTURI RUGINITE,
Că-mi cere, atrăgător, mândria
să m-acopăr
cu vorbă snoabă
ornare a falsului din noi:
- "De ce să nu stricăm un adevăr
comis cu măști grimate, - de admis, metodic,
blasfemia?"...

Și tot purtând în carne-mi
cuiul știut...
mi-a spus mie bătrânul orb
cântând în Odiseea:
„Că-n tot bărbatul
germinează râsul strâmb
de-a face compromisul-i timp,
ispititor al reușitelor și-apoi
să-ți risipești trăirea
de-a lungul firului
din care viitorul
și-a țesut pânzarul steguit
pe care-l port închis, abandonat
în gând..."

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

Și tot voindu-mă Luntraș pescar,
ce-ar pescui cu sita,
ajuns-am
ochirea trăitului pribeag,
cel hărăzit, în chit,
lui IONA.

Și-admis
prin multe răstălmăciri
istoric adunate
în trupu-mi
ce-n vileag grăbește
să-și roadă înăuntrul -
nemernică chitanță,
burlescă afișare
în locul aniversării
neuitării...
carnal deșertăciune
a clipătului-chip
voit homeric portretizat
în anatemă !

...rătăcitor
ce-a tot plătit, prin vămi, fragmente
reconvertiri în zimții roții
care-n mișcare mai face lumea
să-și dovedească-n van
că totul este normal
și deci grozav de „BINE” !...

Îmi pipăi carnea
cu degete de gând
și-i simt
căruntul adjectiv
al alergării-n carne !

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

CINA

În bucătărie, ciorovăială domestică;
un clinchet, mai o mică izbitură
cu ton de metal alarmat;
ba și căldura, acea căldură anonimă
ce se produce liniștind animalul din noi. -
însuflețirii casei noastre
prin VENA îmbinării în orologiul vieții,
i-a fost menită: munca și înștiințarea minții
și-a ducerii-n departe a țesăturii
împrumutate de la DUMNEZEU. -
neascultarea noastră și-a perindat în istovite
păcatul înmulțirii efemerid și aspru, sub LEGEA
VECHE
reîntărire-n astăzi prin HRISTICA chemare la
neuitare
și-a faptei împlinirii tainei logodirii
sub zodia căminului, în sărbătoarea CINEI !

Minoră, poate, PACE, DAR GESTUAL FIREASCĂ SI-
ADUCĂTOARE ALINARE
a foamei sub poveri;
FEMEIA-MI prilejuiește salvarea clipei
dobândite ca preț
al asudării înfiruită-n HRANA contrapusă
înșurubării-n lucruri
al verbului „a fi al vieții”

și-ale cărei faceri
pun vârsta subjugată familiei,
cu noapte-n ziua

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

în care ne-aplecăm
tot trecători călcând
pe întrebări:

DE CE și CUM ?...

DE CE... pentru că-n ochii aceia, ai soției,
cu toată oboseala diurnei erodări
se tot declină substanța regăsirii
cu cel ce hrana conjuga
în libertatea firescului
găsit în gineceul
ce conotează percepțele
IUBIRII, comuniunii... și-acel "MULTAM..."
în Universul DUNEZEU.

Un colțisor
opăițuind păcatului original,
sintagmă orei de casnică-mpăcare:
SOȚIA ÎN MIJLOCUL PÂINII
CEA DE FIINȚĂ ADUCĂTOARE
A TOATE ZILELOR
RITUALIC rutinată ritmare
a păcii ÎMPĂCARE...

CONSTERN

- regrete -

Veșnic devine pasul făcut
amprentă sculptată-n trecut niciodată cel
următor,
tulburător și incert !

Doar pasul făcut spre trecut
este cerat și filmat
în cenușa popasului aproape durut

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

peste pereții acestei planete !

Ce dimensiune peste carnalitatea de fum
în pragul ușii dezlănțuirii-nghețate
și ce "ideal" - umor: păsări dosar
reci, neizbăvite !...

...poză suie și-o câmpie huie...

alb veșted-înghețat în consternul din
suflet !

pumnal și însemn; heraldică stivă
de păsări sparte, neînsorite, prolixе,
nealbastre și nevămuite, albe total
și fixe !

Ce orbi și fricoși rămânem...
spre înainte !

Aurelian Antal, "România apocaliptică", ulei pe pânză,

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

CREPUSCUL LA LUVRU - călător prin Franța -

Cortinele cad, instigând capricios
la pacea prin care
"Victoria de la Samotrache" a
binemeritat
să adape umanul fluviu
încuprins la Luvru,
"La Luvru"!

Se declină gama marmorilor
în stalul adunat statuilor, într-o
"Venus din Milo" !...

Văzduhul "Giocondei" surâde
într-o febrilă,
retinală fereastră
ce-așează penumbra
peste hlamida
împărățiilor și împăraților
unor istorii;

Căderea sedimentează
urcarea decăderii
și-n falduri hieratice
din focul oglinzilor
principiul Suzanei dă drumul
mocnitelor cascade oranj,
erotoneice, spintecând timpului încă o zi, și...
sssst !... sssstt !,
cerându-se șerpuită decență; spectre
de liniști și neliniști
peste baia Suzanei;

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

— surghiunire spre jos și spre sus
de pe un colț de orizont
unde un pictor
colecționează aprecieri pentru mâine, și...
...subterfugiile cuprind pleoapele Parisului
și... curioșii-oatateci se iroresc, poate, pentru
câștigul mlădierilor
tentacularelor ore prin salonul-muzeu,
...la Luvru, la Luvru !

Așa se plătește nesomnul Planetei
ruzuire într-aiuirea-n cântarul vieții.

...caii schițează galopuri,
prin rame se urcă ciclopai,
și iar caii, și iar caii..... caii cărunți
cu galopul printr-o
hispano-flamandă, italică-francă
crestare-a culorii...

itinerează semantical ropot
al timpului murmurat
într-o emblemă-oranj în care
ipocrit și ascuns
stă libidoul teatrului LUMII...

Și iar mă întorc la Suzana din baie,
contesa aurie
la care juriul
Parisului de după oniric
arondează
drapajul după care
se-ascunde clopotul
în dangăt...
la Notre-Dame..., la Notre-Dame...

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

Clopotul serii, clopotul serii ...

Mai apoi, pe o stradă
se-aude cum se trage cu armele florii
iar flașnetarul
încreștează șansoneta
în semnele bolții.

Și-n ceafă simt cum, aproape,
"Suzana din baie"

îngheață priviri pofticioase
interpretând arabescul
într-o formulă a cioburilor
cu Parisul – narcisista sfidare
în verdictul: CREPUSCUL !
peste care

Monalisa
s-a semnat în surâsul
Giocondei...

Aurelian Antal, "Triumful vieții"

ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

Teoreme – fragmentarium

Dacă, ...nu-ți mai pui întrebări
când calci pe propria-ți umbră! ...
nu-ți cercetezi spaima
când frica-i răspuns!
...și nu MAI arzi, adânc, în lacrimile lumii;

știi puținul de
știut și numărul
prin care

asigurat ți-e locul
la trenul timpului tărâm-tăcut...

... vai !, suspiciunea-ți încarcă geamantanul
cu o singură ureche și nu-ntrebi,
nu vii,
stai,
te duci,
nu te
duci !,

... oricum, semnele cad și „marii proprietari” propun
noi vise, în registrele arhitecturii
de criză și hârtie
cu fracțiile aferente pentru
cheltuială de suflate presate
între copertile urduroase
ale sfârșitului de veac XX
și-al altuia începutul – XXI-unul...

... nu vă îngrămădiți la acest festin la care orbul se-
ntreabă dacă-i repede sau încet...

Și-apoi zis-a: să dați năvală !

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

...este o oră, și nu este...

...este nemaipomenit tot ce-a trecut

așa repede, repede...

(A trecut trecutul ? ... e bună!).

Dacă primejdioase înscenări

Biciuie cu absolutul,

prosternându-se-n absurd !

ATUNCI: Am trecut în NIMENI,

Nimeni cu Nimicul...

FRONTISPICIU

...invadatorii!

asta suntem

exacerbații salatei

de prezență pretențioasă atot-trufașă

și la umbra măștii,

umani de făcători în contrazicerii fără leac,

contraste șlefuite de apa deșertăciunii,

clopotarii demnității de vitrină

în colțul acestui univers

unde adevărul a fost

atât de mărunțit,

singur încât

păcatele însușite

se legiferează-n cheia de boltă

a capriciilor dimensionate de timp

pentru concubinare în frică

și cădere geometrică

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

într-o viitoare arheologie,
condamnată patetic
la vetustul continuu
eclectic.

Sforile, Doamne !, prea multe sfori...
...fugari, sau dacă vreți "atleții"
de pe marea pistă a vieții
spectacol în care
ființa se închiriază
de către cei
cu firma
pe frontispiciul pseudo-istoric...

Necuvinte... cuvânt - tu, Nichita !

Pace pe sub copacii efluvii-șisturi
verdemice elevare penumbrei de sine,
cusătură în mersu-i spre unde ?

Poate acolo!,
sau acolo ?!...

ori acolo...!

și-l salut cuviincios pe NICHITA, din
casa frunzei

din dincolo de cer
osmotică țesătură murală, peate care
o pată de roșu subțiat
se-florează solar

gâtuind ceasornice
sub straturi de cuvinte
care foșnesc între coperțile
unui letopiseș - ierbar:
ale lui zilele... viitoarele...

NICHITA !

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

SINGURUL SENS

- călător prin Occidentul germanic -

casa în care ferestrele dau bună dimineța
florilor de mușcată într-un imens zâmbet al
luminii... casa aceea sunt,acum,
un interior de gânduri
într-o țară străină, gotică, blondă,
un trecător ca sunetul cornului de vânătoare,
invocându-i pe Goethe și Schiller...

un galop de fier tocat, în aduceri-aminte
dureros deschis
în acel închis gând al altora,
dat mie ca o poruncă
ce face viață
dependentă de zidul
la care ești pus, de la începuturi
întru semenii
ca să se țintească, în tine,

SINGURUL
SENS !

Aurelian Antal,
"Triumful vieții" -
ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

SUNT ...

... ca un pământ
ca o piatră de ocară sunt,
aruncată
în apa morii vorbită,
mărunt bolborosită,
scânteiată surzit
în ochii din afară
ai animalului hăituit...
cu frica de sticloasă cădere
ce-n spargere-și varsă
ciobitele unghiuri
în carne prăfoasă
și ipotetic umană.

Sunt seva din frunzele zămislirii de timp
și-a cardinalelor poluri de sub cupole
la care săgetează gândul
ca să facă rotundul rotund !

... un castelan albăstriu
în ogiva muzeului stătător
translucid călăreț vlăguț prin imagini, imagini,
imagini...

... cinematograf aleatoriu
în proiecția festinului introvertit !

Grație păstoasă, ritual despovedit
sunt
ca toate acestea, luate la un rând !
înbordurat cerului cu care
nevinovat se joacă
copilul

DUMNEZEU-CUVÂNT !...

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

.....

și mai sunt drumul
pe care calcă obsedat
soldatul
din blestematul-continuu
și-același CAIN mondial,
LUT NĂRUIT SUB LEMNUL RĂSTIGNIRII întru
vegherea
bobului
cel putrezit să-i crească
rodul legii, pururea
din foamea de a ști
proscrisă-n risipitorul
pâinii-n vârsta laptelui din mame...
sunt...
sunt cel ce-și țese stiharul,
copartaș în crucea dezertarii-n viață
și rotitoare germinare
cuvântul din cuvânt!
lujer în grădina acestei lumi
alergătoare...

*

Soarele-și arde timpul umilitor
și parcă undeva se aude prin copaci
un vis de păsări.

forma corpurilor galopează
prin calendare
zdruncinător,
demascând ruinuri dintr-o zidiere a
trecutelor iluzii,
dintr-o ceartă paternă

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

a fructului
inițiat zâmbetului

acolo, acolo unde nu mai aștepți decât
fireasca aburire de sub tâmpla
viitoarei brazde arheologice...
dar pe care nu-mi doresc să calc
iar și iar
și obsedant îndatorat
la floarea
mirificei rostiri de pace
pentru pământul ca pământ
ce-mi cere
verbul „sunt” ...

sunt vremea-ncorporată,
a veștilor ce circulară
prin vremuri
pentru că
sunt și nu sunt
și pe-aici sau pe-acolo
pământ vorbitor
... până SUNT !

TEOREME - ERGO

Curiozitățile se-animă, n-au umbre,
unghere și vești orizontale;
simboluri cuprind proza vieții
și-o dungă de vise
avortează-n realitatea
deșartelor exhibiții
adunate-ntr-o mână de frunze
veștede.

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

Frustrări ale vameşului acela nebun,
infatuatul, înmantuat
în drapejul clipelor
 ţării făinei de timp
 şi ale cărei metamorfoze trec
 prin ferestrele sorţilor
 ca o modă a bălăcirii
în lături
 de cuvinte...

Orele...

...multele ore,
prea multele care-s marcate
 în circuitul durutelor erori
 contradictorii biologii
serpifore
cad...

cad în albumele
vameşului

ajuns contrabandist de imagini, curiozităţi finite-n
începuturi
 ale altora, întotdeauna,
bineînţeles !

mănunchiuri, buruieni nefolositoare ...

CENACLUL EDITOR

aurelian antal

TEOREME

- refuzarea poeticului -

Dacă

 pentru o zi

 o secundă de frunze

va impregna roșuri

 din asfințituri

 ca un semnal,

atunci,

 prin cuvinte

 vor circula

 numai zvonuri

 cu care fiorul

 sângerează

 micile înfrângeri

cosând peticiile

 în subînțelesuri

 pentru arbitrariile

 de a primi sau refuza povara

 poetilor

pentru o noapte a incântărilor

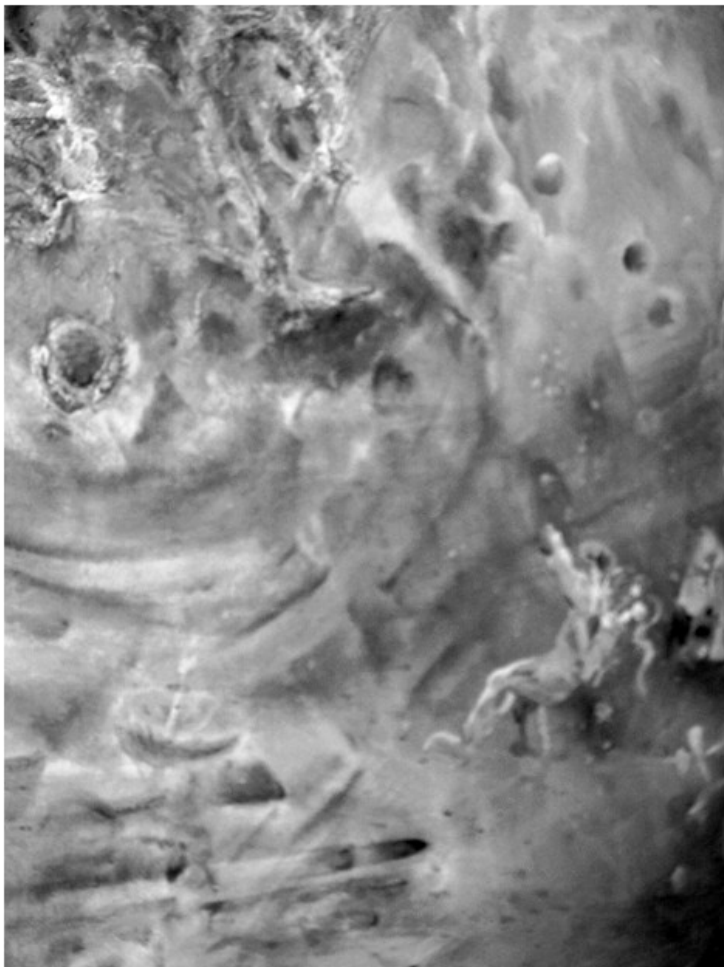
și orelor nenăscute încă.

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

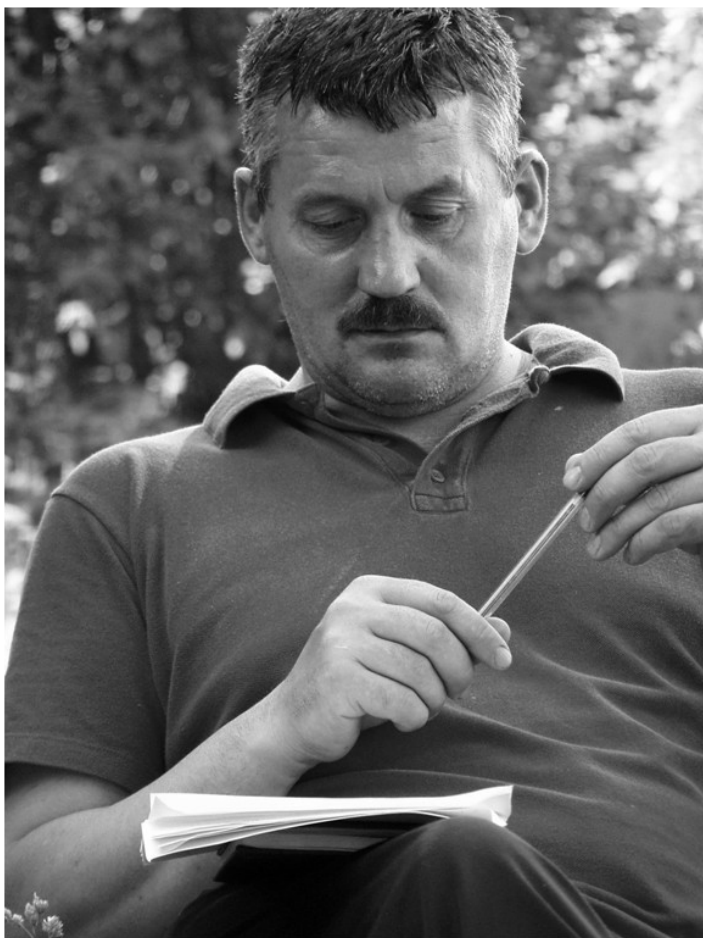
aurelian antal

Aurelian Antal, "Triumful vieții", ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

Nicu ANTON

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Despre mine:

Sunt EU, un muritor de rând
și dacă -ar fi sa spun despre mine-un gând
e că visez la toate care sunt
că ...
nu voi, nu pot a respecta
reguli de rând.
La strigătul mai marilor sunt surd,
nu mă vedeți, prea des, plângând,
nu-mi pasă nici chiar de ai mei zei,
deși din când în când
mă-nchin la ei.
N-accept chiar toate normele,
îmi plac, în general, doar formele !
Îmi place și ador femeia,
dar nu accept nicicând
ideea
că lumea-i genul feminin,
când *dumnezeu* e conjugat la masculin...
Sunt simplu slujitor într-un palat,
cu doi arginți plătit de stat,
n-am merite, distincții, ecusoane –
sunt omul creator de oameni...

Date biografice:

- Născut în ziua de 31.10.1967, în Dorohoi.
- Coordonator al Asociației « Un Ideal », al Grupului « D 21 », al trupei de teatru «Lunaticii 2 bis »
- autor de scenarii de teatru: « Cine este Mos Crăciun »;
« Prostia omenească » (în colaborare cu Vladimir Prisacariu); « Romică și Julieta » (parodie); « Povestea fluturelui »;
« Mincinoșii din poveste ».

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Cântec

Prin petalele de maci
vânt de vară îmi așterne
Ochii, gura, păr bălai
Vis de dragoste, femeie

Ninge, ninge liniștit
Cu petalele ce mor
Stau și strâng la piept uimit
Iluzoriu, trist amor.

Prin petalele de maci
Vânt de vară mă îmbie
Ai plecat departe, taci
Efemeră, ființă vie

Ninge, ninge liniștit
Cu petalele de dor
Dus ai fost, n-ai mai venit
Vis de dragoste, amor

Îngerul meu

Simt iz de minciună
sălbatic patetic sol.
o mare de lacrimi,
Un suflet, de tine . .
prea gol

mă voi gândi, la asta, mai tarziu
Tot ceea ce a luat
din lume
un vis doar efemer

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

întreb ce a mai rămas, în tine
Femeie... Trist mister...

Mi-ai spus să scriu

Mi-ai spus să scriu
că nu mai sunt copil
că viața a uitat, de mine,
și că din toate mai e viu
doar un regret:
că moartea vine...

mi-ai spus să scriu
că tinerețea
Pășește, lin, spre un trecut
și că iubirea
un azimut
pierdut în ceața deasă-a vieții

mi-ai spus să fiu
așa cum sunt,
adult în toata firea
Dar, draga mea,
eu o să rămân
un bătrânel copil de mâine.

Femeia

când am gustat din adevăr
la-ndemnul vocii tale
un condamnat
într-un infern
supus plăcerilor carnale

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

ai fost păcatul meu dintâi
și ispășirea mi-i departe
Când El ne-a aruncat în vânt
rosteai doar dulce șoapte

Nu ți-a păsat că sunt orfan
și că de acum oi duce
în spate-un munte,
an de an,
ca să sfârșesc pe cruce

nu-ți pasă dacă mă ridic
sau dacă merg la vale
la tine totul e nimic
păstrezi doar...
fantezii carnale

ți-ai zugrăvit un chip frumos
și ai făcut ca să îmi pese
și ai golit, cât ai putut
piciorul, pân' la fese

dar într-o zi mă voi opri
nebun privind în zare
și ochii, ochii nu vor mai tânji
doar la plăceri carnale

Tu ești păcatul cel dintâi
mirifică făptură,
ai fost și așa o să rămâi:
din măr o mușcătură

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

TATA

atunci când viața ți-a brăzdat
pe frunte,
multe cute
și anii mulți au așternut
la tâmpile, firele cărunte

atunci când viața e un dar
o zi,
dacă se poate
mai speră să prinzi un răsărit,
însăpăimântat de moarte

tu stai pe prispă și privești
trecutul,
cum ai fost
un om cât muntele, voinic
acum bătrân neputincios

aștepti să mai primești
din când în când
o vorba de ocară
dar nu auzi și-aștepti plângând
cum tusea te omoară

nu îți mai pasă, dragul meu,
de-i casa
o ruină
și că s-a rupt, trosnind din greu
gărdul din grădină

și te ridici, cu greu, de jos
ținând,
o cărjă-n-mână

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

pășești mărunț, încetișor
la poartă, la fântână

poate-ai vedea trecând ușor
o fată
săltăreață
și câte mândre nu pupai
după o zi de coasă .

și-o rogi pe fată, dacă-o vrea,
să scoată o
Găleată...
de apă, ca să poți lua
pastilele din glastră

îi spui, tăcut, că acum un an
pe la spital,
se zise
tataia . . biet de el, sărmanul,
o săptămână și se duce

ea râde mângâindu-te ușor
pupându-te,
pe frunte
- bunicule. nu a sosit
a vieții greu răspântec

te-ntorci în casă înseninat
de ale fetei
vorbe
și te așezi, ușor, pe pat
cu fața la perete

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Ana are prieten

Doua fete-n colțul școlii
Ce le știu că-s bârfitoare
se-trebau nedumerite :
Ce prieten Ana are ?

Și lipite de perete
Vorbărește cum li-e firea,
povesteau pe îndelete
ele cum aflarea știrea.

-fată, aseară am intrat
doar așa, din întâmplare,
și am văzut ceva postat
pe un site de socializare

-Unde tu? Ce ai văzut?
hai că îs nerăbdătoare
Cine ? Ce? Ce-a mai făcut?
spune tot, doar știi, aicea moare

-Tu o știi pe Ana, nu ?
- Care Ana ? Că-s multe?
-Ana care acum un an
Invăța ca să sărute

Jos, la sport, în colț la sală
Strâns lipită de Călin
și ferită de lumină
îl mușca de buză fin

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

- ce să spun ? senzațional !
parcă tu ai fi o sfântă
e cât se poate de normal
un băiat să te sărute

-stai tu, soro, nu țipa
că nu asta-i faza
cine crezi c-a comentat
prima cu emfaza

- Măsa cu un,, Hmmm" imens
să vezi delicată treabă...
Biata Ana, de-acum stres
pe iubit să-l vază

-Tu, pe măsă eu o știu,
pare că-i de treabă
și-l v-a invita, pariu,
la o ciocolată caldă...!

Doar o balanță

E trist în noaptea efemeră
Pe cer s-a stins
ultima stea,
ființa mea
ca o maree,
peste abis
se întindea .

nu plângeți, voi, orfani de moarte,
eu mâine

CENACLUL EDITOR

nicu anton

singur
voi creea
o zi,
apoi o noapte,
să pot avea măcar o stea.

e trist în noaptea efemeră,
în suflet
totul e pustiu
sunt un copil
născut în moarte,
și-un mort
ce încă-i viu .

nu plângeți, voi, orfani de viață,
eu maine,
singur
voi creea
o viață
și-am s-o învăț să poarte
Iubirea, pururea cu ea .

e trist, în moartea efemeră,
și viața-i efemeră-n noi,
purtăm
în suflet o
balanță,
a dragostei
și urii, amândoi

Păsările

Plutesc pe un ocean, în cer,
Și apa cade-n sus

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Sunt păsările
Înșirate jos
Și –un răsărit ce e apus

Bătăi de aripi, usturător
Despică valul ce se urcă
Simt lacrima
ce se usucă
Apropiindu-se de sol

Întregul cer căzut..
De nori ni s-a umplut orașul
Orbecăim
Printr-un absurd
Tac-tic răsună ceasul

Totu-i cu josul sus
Iar timpul ni-se scurge
E moarte -
Doar un început
și viața spre o naștere ajunge

Atunci, bătând ușor din aripi
stăpâni ai cerului căzut
vor coborâ-n
oceanul mort
la cerul cel căzut

după Apocalipsă
(prozo-poem)

Cutremur, apă, fulgere și foc :
Într-o secundă totul e pierdut

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Nu poți să fii un simplu călător
al timpului ce a trecut

Ea a râs, amar
- Uneori mai e o lovitură...

Rămâne doar mormântul gol.
Și sângele se-usucă-n rană,
Nu poți să fii un simplu călător
Al timpului ce se destramă
Ce nu lasă nimic, decât mizerie și ecou.

Cutremur, apă, fulgere și foc :
Mai vine o secundă
Și-un călător ce-a trecut, privea
O lume furibundă

În cazul în care veți vedea pe cineva cu caracter ...a fost fum.

Rămâne doar sufletul gol
Și carnea sfâșiată
de-un foc venit ucigător
și stins apoi de apă

Tace trupul tău și doar râd !

Cutremur, apă, fulgere și foc :
Cenușa-i pasăre măiastră
A mai rămas un călător
Și singura speranță-a noastră

Oameni fără ca măcar
să am habar că știu...

Ea a râs, amar:

CENACLUL EDITOR

nicu anton

- Uneori mai e, o lovitură
Ce nu lasă nimic, decât mizerie și ecou.
În cazul în care veți vedea pe cineva cu caracter ...a fost fum.
Tace trupul tău și doar râd.
E dor de
Oameni, fără ca măcar să am habar că știu,
Ca și cum sufletul meu este rupt

ȘI TIRANII MOR

(pamflet social-politic)

-lui Traian Bănescu -

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
când largul mării cutreierai semet
si-n porturi roșii comuniste
băteai un securist pe epoleți.

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
o javră ordinară, cum unii te-au numit
scriind din Anvers către cine ?
către securitate și partid.

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
Tu, lașule ce te-ai pitit perfid
Când noi muream pe metereze
să dărâmăm al comunismului, tău zid

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
Subsecretar, ministru, deputat
nu ți-a înghețat sângele-n vine
de-ai scos NAVRO-mul la mezat

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
Când te-a hulit întregul Parlament

CENACLUL EDITOR

nicu anton

de ciudă acum să mor îmi vine
că te-am votat la referendum.

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
Tiran;hain;bastard vândut
Ne-ai fugărit în țări străine
și glia, tu ne-ai dat-o împrumut

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
un simplu muritor necunoscut
de la catedră, schele sau uzine
ce astăzi se hrănește cu-n împrumut

Ai auzit vreodată, tu de mine ?
de pensionarul « nesimțit »
ce după o viață de robie
l-ai întrebat : -Tu... încă n-ai murit ?

Ai auzit vreodată, tu, de mine ?
de mine, amărâtul de Ion
un Moromete ce ți-a adus aminte
că glia, țaranului îi este tron

Ai auzit vreodată, tu de mine ?
de mămicuțe și de bebelușii lor...
nu-ți pasă dacă azi sau mâine
rămânem fără nici un viitor.

Ai auzit, dar nu îți mai pasă
de teamă, mai râzi uneori
ți-ai pus pe umeri haina groasă
de SPP-iști, de hoți și trădători

Dar va veni și ceasu' acela

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Când, părăsit de-al tău popor
la zid, cu gloanțele-n carne
Va mai muri un dictator !

Astăzi la rădu-mi-s mamă

Tu, mamă, stai, nu întreba
atunci când ies pe poartă
și lasă în grija mea, te rog
a mea întreagă soartă

cu dragoste tu m-ai clădit
de parcă-aș fi o zână
ai fost artistul împlinit
tu, mama mea cea bună

din mine ai făcut pastel
de gânduri colorate
am fost un înger cam rebel
și acum îți dau dreptate

și poarta tu mi-o deschidea-i
când eu plecam nepăsătoare
să mă-ntâlnesc c-un crai bălai
îndrăgostiți nebuni sub soare.

Tu, mamă și de câte ori
nu îmi spuneai, tu, oare
să dau binețe tuturor,
să fiu mai iubitoare

acum aud iar, vocea ta
când cresc și eu o floare
e mică acum, dar nu ma întreba
cat e de-ascultătoare

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Cafeaua

aromă și savoare
abur trezit în zori
preludiu pentru ziua
oricărui muritor

o matinală dulce
cu lapte sau amară
Arabica, Robusta
Instant sau naturală
în fiecare casă
se aude clocotind
Acea fiertură sfântă
A omului de rând

Venită din vecia
Unui trecut apus
Descoperită de-o capră
Ce țopăia cam sus

Cu siguranță Kaldi
La asta n-a gândit
Și-o mână de bobîțe
A pus la opărit
Uimit, pe loc,
Călugărul a stat
Și de atunci lumea
O bea neîncetat

Și evul mediu
s-a scris chiar în scriptură
Că-i sfântă, bat-o vina,
această băutură!

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Prilej de împăcare
De ceartă sau divorț
Între vecini sau rude
Părinți, chiar între soți.
Dar, mai întâi de toate
E lucru stabilit -
Cafeau îi locul unde
Tu, ți-ai găsit iubit.

Și, pe taraba lumii
Unde se nasc popoare
O diplomată fină
Îndeamnă la răbdare

un crud și aspru rege
ce-ți declară război
După-o cafea-mpreună
E pace, între voi
Și nu o spun așa, în glumă,
Nu-I nici o întâmplare
Câte vieți de oameni...

Nu a salvat, cafeaua, oare?

Teama unui bărbat

Motto

Temerile principale a unui om sunt: frigul; foamea; frica.

Azi frigul mă îngheață
și foamea-mi e amantă
și singura sperantă,
e frica mea
de viață.

CENACLUL EDITOR

nicu anton

trăiesc, pustiu, pe-o lume
ce m-a îngopat de viu,
tremur și suflu-n palme,
doar frigul
îmi e fiu

un sloi de gheață
e visul meu de mână
o inimă ce bate
vărsând, doar fulgi
prin vine

e ger de crapă piatra,
și-o ultimă idee.
Te strâng la piept,
iubito.
fantastică femeie!

În glaciuni polare,
păstrez un infinit.
Nu-mi pasă
de-a mea viață.
un efemer perfid

Am tremurat, de tânăr,
De prunc am așteptat,
O rază
să dezghețe,
Un suflet înghețat.

.....

- Mi-i foame, strigă
plăpânda domișoară,
mi-i foame doar
de soare,
dezghețul tău omoară...

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

mi-i foame de iubire,
mi-i foame de un sărut,
păstrez ca amintire
un vis,
demult trecut.

mi-i foame de regrete.
de sentimente crude,
de vorbe care
de multe ori
sunt surde

mi-i foame de ființă,
mi-i foame de a fi om,
prin intenstin imi trece,
un gând
adânc, cuprins în somn.

.....
cuprins atunci de frică,
la tot am renunțat,
am devenit un nimeni,
am devenit
bărbat.

un laș, în lumea mare,
prea plină de femei,
un prost
cuprins de teamă,
în lumea de idei.

Gura satului

S-au spus o mie de cuvinte
Și nu înțeleg o vorbă
La poartă babe fără minte

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Bârfesc.

s-au spus o mie de cuvinte
deși eu nu aud nimica
la poartă babe fără minte
bârfesc.

trec oameni, privind înainte
uimiți și ascultători
la poartă babe fără minte
bârfesc.

un radio răsună în zare
ce mare știre se aude
la poartă babe fără minte
bârfesc.

și vântul moale ce adie
le flutură a lor plete
la poartă babe fără minte
bârfesc pe-ndelete

pășind fricoasă, către țâțe
fătuca temătoare
la poartă; babe fără minte
bârfesc din ce în ce mai tare.

Și lacrimile-i curg, mai toate,
-ce să mai zic, se-ntreabă ?
la poartă babe fără minte
bârfesc cu răutate.

a fost văzută cu Istrate
când el i-a tăiat calea,
la poartă babe fără minte

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

nicu anton

bârfesc, vai, mare-i jalea

Și gura satului vorbește
Cum Ana ar fi făcut
În colț la gardul lui Chiorete,
Cu Strate un sărut

De acum sigur se va spune
Că Ana nu mai e o sfântă
E o stricată, toți cuvântă,
Ca s-a pupat cu State.

Dar State, State, în sinea lui
Privind adânc la babe:
În lume orice poți să spui
Sunt vorbe, vorbe doar, de babe

O lume ce-a privit mereu
cu coatele pe poartă
de-acest clișeu nu scapă,
de gura unor babe...!

iubirea ta, ca o povară

La tine timpul repede mai trece...
Iar eu visez neîncetat
Iubirea ta, mistuitor de rece
Se pierde încet treptat, treptat.

Nu cred că asta-i fericire.
Am fost la tine un copil,
Mai bine taci și pleacă în neștire
Am devenit atâta de fragil.

Morala fricii tale m-a învins,

CENACLUL EDITOR

nicu anton

Pe zi ce trece ea m-a sugrumat.
Ai apărut ca dintr-un vis,
Și pleci deși ai tot plecat...

Tu ieri păreai a fi doar una,
Căci te priveam doar sub un unghi.
Azi s-au întors, și soarele, și luna
Iar dragostea, e doar un trunchi.

Întrebări pentru ea

Viața înseamnă să împarți
Parcă tu ai avea ceva la care poți renunța ?
Viața înseamnă să dai.
Parcă tu ai avea ceva ce îți este de prisos ?
Viața înseamnă să pierzi.
Parcă tu poți să accepti înfrângerea ?

Mă plimbam liniștit într-o zi
Prin hațișul gândurilor trecute
Și mi-a fost dat a regăsi
Vise, trăind neîncepute

M-am întrebat, cuprins de un regret
Gândind la tine, Medee,
Ce mirific, grotesc sentiment
Îmi naști zi de zi, tu, femeie!

Nu îmi pasă de șoapte sau gând .
Nu vreau pedestal dintr-o rocă .
Sunt muritorul, smerit stând la rând
perfida idee mereu ce-o invocă :

e minunat a iubi
dar e mirific s-o faci zi de zi.

CENACLUL EDITOR

Ciprian VOLOC

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

Despre mine:

E dificil să afli care îți este menirea, în această viață. Dar, dacă nu cutezi să afli, chiar riscând să te ratezi, te ratezi... oricum. Acesta e paradoxul nr. 1 al oricărei existențe pământești. Nu există călăuză, în aflarea căii... Trebuie să devii, tu însuși, propria-ți călăuză... Cum ? Ființând într-o și prin creație; dar o creație care să afirme lumina din noi...

Date biografice:

- Născut în ziua de 1 iunie 1975, la Dorohoi, Jud. Botoșani.
- Licențiat al Facultății de Filosofie a Universității "Al. I. Cuza" din Iași, promoția 1998.
- Doctor în filosofie, din ianuarie 2011, titlu obținut în urma susținerii tezei "Evoluția ideii critice în filosofia antică greacă", în cadrul Facultății de Filosofie a Universității "Al.I.Cuza" din Iași (coordonator prof. univ. dr. Constantin Marin).
- Autor al câtorva zeci de articole, studii, recenzii publicate în reviste de literatură și filosofie din Iași și Botoșani.
- Autor a șapte cărți: trei scrise în colaborare cu Gică Manole, alcătuind trilogia "Exorcismul tăcerii" (vol. I - 2002; vol. II - 2005; vol. III - 2007), trei elaborate individual: "Labirintul liric", jurnal de cenaclu (2007), "Șoaptele gândului", poeseme (2009), "Rugăciunile noastre toate", poeme (2010), "Zilele tale cu mine, iubito", poeme (2010).
- Membru întemeietor al Cercului de la Dorohoi (2005-2008), alături de Paul Gorban și Gică Manole.
- Întemeietor al Cenaclului Editor, în 2006, cenaclu care, din 2007, ființează în cadrul Casei Municipale de Cultură din Dorohoi.
- În 2006 primește distincția Teiul de Argint, a Editurii Gee din Botoșani, pentru trilogia "Exorcismul tăcerii", iar în 2008 primește Premiul pentru poezie al Festivalului Internațional de Neoavangardă de la Iași.

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

corespondență

cerneala mea
e ca sângele lui:
deschidere de rană
topind, pâinea crucii,
tărâmului morților vii.

închiderea
ochiului din lemn
e însăși
noaptea germinatoare
a pădurii de martiri,

a
ș
a

c
u
m

clipele mele
stinse în cuvânt
sunt umbre
ale răcnetului
plecat de pe cruce.

sângele meu
e ca cerneala Lui:
nu spune nimic
despre mine,
mă-ndeasă-n păcatul
de a mă-nfrupta

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

din altceva decât
neînfruptarea din lume
a marelui sine
îndurerat.

substituție

greu voi înțelege
cum a țâșnit
din lemnul crucii
iisus,
precum mamona
din sângele lăncii.

nici unul
nu a dorit
să transforme într-un izvor
abandonarea temporară
– dar esențială –
de către ei
a ceea ce sunt.

renegându-și moartea
(destinul sfârșitului lor:
al unuia, pe cruce,
al celuilalt, pe roșia lance
răpitoare de suflete)
nu au făcut decât
să se fixeze
memoriei timpului
precum
inevitabilele lui scăări:
iisus

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

nu s-a mai pierdut în
lemn,
ci a rămas
vederii,
veșnic batjocorit,
în vreme ce mamona
nu și-a mai
devorat sângele...
a rămas, și el,
alături de om:
dăruindu-i sufletul său,
în loc să i-l ia...

lapsus divin

*mântuitorul morții
și-a pierdut
memoria.*

*sedus
de cântecul inorogului
nu mai aude
cum
zilnic
îi scapă din gheare
sufletele,
sfârșite
pe la porți.*

*însăși moartea
își plânge intrușii:
trupurile lor,
expiate,*

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

*îi pecetluiesc
eterna golgotă...*

*nu e ușor.
trebuie să-l ucidă, iar,
pentru a-l trezi:
mântuind-o
de sine...*

solitara căutare

smeritu-s-a îngerul
în fața înțeleșului
ce nu i-a fost rană.

întors cu fața
către fața sa de om
iisus
cotrobăiește, stingher
prin mormintele goale.

memoria
i-a rămas intactă,
precum imaginea
ce rămâne, pe buza apei,
deși freamătă, sub unduiri.

n-a înțeles, însă
de ce sfârșitul său,
pe cruce,
a fost
sfârșitul tuturor.

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

morții
și-au pierdut liniștea
iar viii
au rămas
pe veci
în trupurile lor.

un singur os
l-ar putea face
să-și mântuiască
propriul suflet:
osul său.

sacrificiu

al doilea trup, al lui iisus,
a fost iadul.

acolo,
suflete fără de chip
experimentau
eternitatea durerii –
acea durere
pe care
nici măcar timpul
nu o poate degrada.

osândiții înțeleseseră
esența mântuitoare
a cărnii.

doar că
pentru a ajunge la ei

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

iisus trebuia
să renunțe la
propriul său
trup de om.

sămânța
mântuirii de durerea eternă
a fost, pentru o clipă,
abandonată
celor ce,
disprețuind-o
n-au văzut, în timp
decât agonia vrăjmașului
și propriul delir.

numai unul

am trișat,
risipind semințe
în ținuturile
de dincolo de mormânt.

am dezgropat, talantul
în mare grabă,
am cumpărat tot grâul
ce-mi încăpea în suflet,
am scos, afară ochii
ascunși în orbite
și le-am aprins, lumină,
într-un pumn de făină.

ditirambi de tăcere,
biserici, din ofrande,

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

oferit-am celor
ce nu s-au mai întors.

numai că unul, Unul,
n-avea nevoie, de os...

îmbrățișându-și, crucea,
arzând-o în lumină,
ne-a miruit cu harul
învierii, din cuvânt.

e prea târziu, acum,
să-i smulg din nou, talantul,
răscumpărându-i, sângele,
în loc de a i-l vinde...

cuvântu-i viu,
dar numai unul
deschis e
și-n mormânt...

reversul genezei

nici un vis nu aduce
prin el însuși,
pacea.
iisus
avea nevoie
de răni;
dormind,
sub giulgiu
sângele și-l scurse
în țărna sufletelor

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

peste care-a suflat
chiar el.

aşa-nceput, totul,
cândva.

acum,
îl căutau, ca orbii,
prin cuvinte,
ne-nţelegând că ochii
erau singurele sale răni:
văzuseră
pierzarea lumii
pe care o iubise...
era prea târziu,
pentru propriile sale vise,
rostitute.
apostolii, în cerc
muşcau, timid,
din cruce:
venind, a doua oară,
l-au răstignit, astfel,
în ei...

doar toma nu-ncepuse
să tăvălească, sprinten,
cuvintele-i de demult,
peste fire:
ele fuseseră
ca să-i învie,
şi-acum,
după ce plăti
pentru moartea lor
cu sălbatică răni,
ceru să se înfrupte

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

din izvorul prin care
sângele de dincolo
învie în lume.

trecură-n clepsidră,
sorții:
pământ, pentru moarte,
lumină, pentru cer...

cu tot cu moarte

a zăcut
singur cu sângele său,
întemnițând durerile
într-una singură,
peste care
însuși cerul
a tăcut,
ca la o nuntă de foetuși.

lepădându-l,
prădându-l de cele
patruzeci de piei
îmbrăcate-n deșert,
îl înveliră-n giulgiu,
în încercarea, disperată,
de a-l iubi.

iar el,
mușcând, din ombilic,
s-a-nfășurat în lumina
spre care sufletele noastre
nu vor să pășească:

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

ochiul a clipit, în pântec,
și a strigat
după lumea ce va fi fost,
curgând dinspre vii
către vii...

frângând pâinea
și hărăzindu-i
cealaltă jumătate
lui iuda,
ne învățase
că izvorul e curat
doar atât
cât spală monștri...

sosi-va...
sosi-va, și timpul
unei ultime strigări.

știm, acum,
că el
s-a-ntors, de pe cruce.
dar...
cu tot cu moarte!

univers închis

să nu-i spui, pe nume,
decât
dumnezeului tău.
așa,
vei fi sigur
că între tine

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

și el
se află cel puțin
un lucru.

pentru tot
ce e târziu, în lume,
veșnicia
rămâne, memoriei,
azil al astei clipe.

un singur nume
e, de obicei,
suficient
pentru a-i masca
nehotărârea.

confundându-te,
însă,
cu omenirea toată,
el
nu te-ar recunoaște,
printre
miile de răni.

nici măcar
întrupându-se
nu și-ar da seama că
invocându-l
nu faci decât,
inexpugnabil,
să-l amâni...

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

adevăr

l-au împăiat,
pe iisus.
despicându-l,
nu i-au găsit
nici inimă,
și nici alt trup...
n-au spus-o
bieților de rând,
i-au pus, carcasa, în mormânt,
lăsând să sape
doi soldați,
după cununa ce le-o dară
s-o îngroape.
n-au remarcat
că e din sânge,
trăgându-și sevele din iad,
din lăcomia
morții înseși,
sorbind
și ultimul păcat...

s-au dus,
după un firicel de apă,
găsit-au
înapoi
un biet smochin,
pe care zisu-și-au
că nu îl mai văzură.
hrănindu-se, din el,
subtil, îi fură
un somn adânc:
viața se-ntoarce, -n noi,

CENACLUL EDITOR

ciprian voloc

chiar și răpusă...

răbdarea
e înțelepciunea
fără har,
iar lacrima –
dumnezeirea
cerșind pâinea...
mai mult
decât prin moarte,
vedem de-aici, deși
nu credem,
deși
ne vrem, ca dar...

durerea-i plină,
de morminte,
mormintele-s crâmpie
de hotar,
ce se întorc, mereu,
la viețile
dinainte dospite.

nimic, din ce-i iubire,
nu plânge,
iar și iar...

- selecție din ciclul
Poe(se)me hristice -

CENACLUL EDITOR

Corneliu DRESCANU

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

corneliu drescanu

CENACLUL EDITOR sub REFLECTOR - sumară anamneză -

Cum am început să scriu – Marca unui experiment literar.

Era nevoie de o mișcare culturală care să transmită un mesaj de pace interioară, serenitate, bucurie a trăirii printre lucruri frumoase, încărcate de o poezie care să aibă nevoie de măiestria confruntării, spre a străbate dincolo de coaja cuvintelor.

Nevoia de frumos, a dorohoienilor.

Aici, „necesitatea” a poruncit: *să spargem o fereastră, spre Cultură !*

Ca straturile de amintiri, depuse peste altele, *Editorul* va fi o buclă, în timp și spațiu, care te va chema să te oprești.

Larma unei piețe centrale a cuvintelor, fără dorința cuiva de a-și pune lauri de plastic pe frunte.

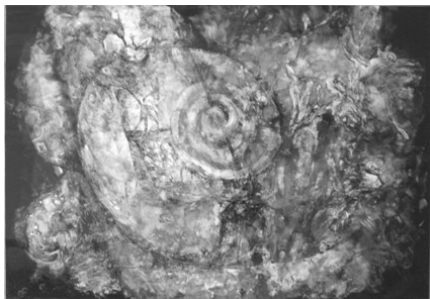
Unicitatea unor lansări de carte: expresia critică mereu dezinvoltă și, de multe ori, memorabilă, rod al facerii contaminante a lecturii și a scrisului care te îmbie la reverii hedoniste.

Locul în care se obișnuiește ca cei care au locuit în Dorohoi să se întâlnească, periodic, să-și depene amintiri și impresii, să revină la tinerețe.

CENACLUL EDITOR

corneliu drescanu

Aurelian Antal

*Spirala destinului,
tehnica AntSol*

Existența, în sufletul dorohoienilor, a acelui „ceva” care strigă după artă ca o proiecție asupra trăirii noastre, aruncând o privire omului din față.

După ani, cine va avea curiozitatea să studieze acest fenomen cultural, va realiza impactul unei experiențe unice, de neșters, pentru memoria cnaclului, pentru vizitatorii lui, dincolo de omisiuni și imperfecțiuni, lizibilitatea și originalitatea au fost criteriile, în viziunea cnaclului.

Ineditul unor volume influente, în peisajul cultural botoșănean.

Tu, el, ea, noi, voi, ei, ele – iată cnaclul, curcubeul, răsăritul și apusul trăirii noastre într-o conștiință culturală.

Originalitatea unui experiment literar: să construiești, din voci, o lume a poeziei, să însuflețești cărți, să pui în lumină spirite și stiluri, să oferi darul imens al lecturii autorului.

Ritualul întâlnirilor, dorința de a comunica și de a avea instrumente de expresie.

CENACLUL EDITOR

II. File de cenaclu

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

CENACLUL EDITOR - ședința din 7 iunie 2011 -

NICU ANTON: Suntem un cenaclu tânăr, dar performanțele noastre deja se văd. Mai ales în ei, cei tineri, dar se văd și în ceilalți. În cadrul cenaclului am avut foarte multe discuții, în urma cărora ne-am dat seama că suntem prieteni ori poate dușmani. În creația literară am pornit dând răspuns adversarilor mei. Aceștia sunt Bara, Ciprian, Andreea. Haideți să facem o competiție, din actul creației, să vedem care este mai creativ, mai bun! Din punctul meu de vedere, putem fi egali, în creație; că nu suntem, egali, în societate, e altceva. Eu apreciez, în comentariile și discuțiile mele, oricare idee, pentru că eu nu cunosc poezia, o învăț. Îi mulțumesc lui Ciprian și vă mulțumesc și vouă pentru provocările pe care mi le-ați lansat. Poezia înseamnă documentare, de aceea vă sugerez tuturor să citiți foarte mult. Sper ca voi, cei care plecați anul acesta, să vă amintiți de noi și să vă reîntoarceți, aici.

CIPRIAN VOLOC: Cenaclul trebuie să continue chiar dacă unul sau mai mulți membri nu vor mai fi, începând din toamnă. Pentru că cenaclul nu are o ierarhie, nu există un sistem de pârgхии ale puterii care își exercită autoritatea, cum sunt în cenaclurile cunoscute. Poate că este bine, poate nu. Nu există un conducător al cenaclului. Suntem doar noi, care citim împreună; fiecare, o dată la două-trei luni, dar am progresat. Acest lucru este vizibil. Nicu ne-a dat o lecție, sezonul acesta: oamenii care creează există doar dacă îi cauți. Așa ne-am adunat, anul acesta, în formula de față.

NICU ANTON: Suntem într-o competiție a creatorilor, în care am intrat cu toții și eu spun să mergem mai departe, căci este tare frumos! Unde am ajuns, acum? Cred că, dacă analizăm

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

cenaclurile din țară, suntem unul dintre cele mai importante. Oricare dintre noi ar putea concura cu un cenaclist din alt oraș.

CIPRIAN VOLOC: Nu trebuie să ometem că există și cenacluri on-line. Noi suntem un fel de „Frumoși nebuni ai marilor orașe” parafrazându-l pe Fănuș Neagu, deoarece, în mare parte, locul cenaclurilor *pe viu* a fost luat de cenaclurile *on-line*.

NICU ANTON: Cenaclul on-line e cu totul altceva. Acolo nu cunoști autorul.

CIPRIAN VOLOC: E diferit atunci când feed-backul este imediat și când vine peste patru zile, și nu știi cât de bine a fost rumegat. Poate că verdictul dat în cenaclu clasic nu este unul profund, dar este spontan. Este prima impresie și contează foarte mult, iar aceasta nu o poți afla într-un cenaclu on-line, la fel ca și mimica.

NICU ANTON: Am învățat, aici, când și cum trebuie să vorbești, pentru că important este când și cât trebuie să vorbești.

CIPRIAN VOLOC: Și, atunci când o faci, să ai ceva de spus.

NICU ANTON: Suntem, acum, la un fel de bilanț...

CIPRIAN VOLOC: Ne apropiem de ora bilanțului, pentru că primul sezon, cel din 2010-2011, al Cenaclului Editor în noua sa formulă, se încheie. Dar, totuși, astăzi avem o agendă destul de încărcată. Aș vrea să-i trecem în revistă pe cei care vor citi, astăzi, în cenaclu: Andreea Tudosă - 2 poeme, Diana Dupu - proza *Ai noștri, ai voștri*. Mai avem și o persoană prezentă în premieră, la noi, Mariana Adăscăliței, care va citi poezie.

Pentru început, trebuie să vă amintesc faptul că, în această jumătate de an, în cenaclul nostru au apărut două cărți: prima, cea pe care v-am prezentat-o și înmănat-o în cenaclu organizat în ianuarie, la Botoșani, anume al treilea meu volum de poezie, *Zilele tale cu mine, iubito*, și, cea de-a doua carte, una de dramaturgie - *Păuni într-un cabinet*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

medical, a lui Cristi Avram. O să-l rog, pe Crisi, să vă înmâneze, cărți, tuturor... Eu am citit cartea și vreau să spun despre ea câteva cuvinte, pentru că nu este normal să apară, o carte, și să nu fie discutată, în cenaclul nostru. Să debutezi, la șaptesprezece ani, este un act de curaj și, în același timp, dacă este dublat de valoarea talentului, este semnul intrării, în arena literaturii românești, a unui spirit care promite. Cartea are o existență oficială, a apărut la Editura Pim, din Iași, cu ISBN. Avem în față un cenaclist de bază, al nostru, participant la majoritatea ședințelor cenaclului, iar această carte ne prezintă cinci piese de teatru între care se iscă o competiție, căci ele intră în dialog. Cred că Avram Cristi, scriind prima piesă de aici, nu a fost mulțumit de concluziile la care a ajuns, și a reformulat, ideea, în următoarea piesă. Din punctul meu de vedere, problema pe care o ridică este așteptarea. Toate personajele din operele dramatice ale lui Cristi *așteaptă*. Spun asta cu multă satisfacție, pentru că, citind toate piesele, constatând cum le abordează, îmi dau seama că el vorbește despre cel mai profund nivel al așteptării spiritului uman. Noi toți, în dialogul vieții, așteptăm. Așteptăm diverse lucruri. De exemplu, omul religios așteaptă mântuirea... Așteptarea este unul din cele mai profunde lucruri pe care le putem constata când analizăm și descoperim sufletul omenesc. Cu toții așteptăm întoarcerea fiului risipitor; uneori, a fiului risipitor din noi înșine, așteptăm oportunități care să ne călăuzească viața pe alte făgașuri, etc.

Abordând acest motiv, al așteptării, Cristi Avram se joacă cu cele mai importante aspecte ale spiritului omenesc. Chiar dacă există, uneori, scene amuzante, chiar dacă apelează la ușoare ironii, absurdul există, dar totuși cred că nu este un *teatru absurd*, cel al lui Cristi. Este greu de definit, dar îl pot numi, mai degrabă, un *realism absurd*. Nu avem de a face deloc cu acest postmodernism derizoriu, cu care suntem obișnuiți. Cristi nici nu este spiritul care să ia în

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

derâdere lumea, nu este spiritul care să se amuze, infantil, de ce se întâmplă în jur. Nu este nici înconștient, după cum spune în interviul din finalul cărții. El nu își aruncă, personajele, în lumea cotidiană... care nu îi spune nimic. Practic, cadrul acestor reprezentații teatrale este unul interiorizat, este din interiorul omului, nu din exteriorul acestuia. Este unul sumar, avem, de pildă, un fotoliu, un scaun... nu un cadru propriu zis.

Decorul este unul sărac, premeditat sărac, tocmai pentru că accentul cade asupra universului interior. Indicațiile scenice sunt oferite și nu impuse. Ele ajută mai degrabă cititorul, decât regizorul, pentru că cel din urmă are libertate oricum.

Citind, aceste opere dramatice, veți pătrunde în culisele preocupărilor spirituale ale anumitor oameni. Ce fel de oameni? Nu orice fel de oameni. Dacă ar fi un măturător bețiv, preponderent înconștient, care nu își pune de obicei nici o întrebare, Cristi nu ne-ar putea spune nimic despre el. Toate personajele sunt meditative, reflexive. Sunt personaje la care se constată o dilatare a conștiinței, o augmentare a conștiinței, dincolo de limitele normalității. Sunt personaje cerebrale, care meditează asupra trecutului, asupra vieții, sunt personaje care așteaptă, dar într-o așteptare lucidă. Personajele intră în dialoguri cât se poate de firești. Sunt personaje grave, care încearcă să acționeze în anumite modalități, pentru a împli această așteptare. Aici intervine ironia și absurdul ! Modul în care înțeleg să acționeze este în contrasens cu natura idealului lor. Este discrepanță foarte mare între ceea ce așteapă, ele, și posibilitățile lor atât de limitate... Modalitățile la care ele apelează sunt, de fapt, puerile, stârnind amuzamentul. Și totuși, acest aspect este cât se poate de realist. Pentru că aceasta este viața noastră: avem idealuri mărețe, dar posibilitățile de a accede către ele sunt disproportionale, în raport cu înălțimea lor. De aici și ridicolul, zbaterea inutilă, a personajelor.

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Așteptând-o pe Leila este cea mai completă piesă. Demonstrează predilecție pentru dezbaterea filosofică, cu acente existențiale, predilecție pentru construirea monologului și dialogului - impecabile - , predilecție pentru analiza foarte profundă a sufletului omenesc și capacitatea de prozator, capacitatea de a răsturna perspectiva când te aștepți mai puțin. Trebuie să recunosc că, citind aceste piese, nu m-am așteptat nici o clipă la întorsăturile pe care le -a luat firul narativ. Nu a fost nimic previzibil ! Abia aici sfârșitul este unul cert, pentru că, în celelalte piese, așa cum spunea și Andreea Tudosă, deși finalizate, nu au, propriu-zis, nu final.

Cristi este instrumentul prin care aceste personaje spun, în sfârșit, ce au de spus, pentru că aceste personaje există, dar nu au ocazia să vorbească. Este vizibil că ai scris-o într-un timp scurt, n-ai căutat, inspirația, cu lumânarea, ai dat naștere acestor creații chiar în măsura în care le-ai scris. Există un timp al creației, care trebuie fructificat, și un timp al acumulărilor. Cel al creației nu durează foarte mult și, atunci când aveți o aplecare asupra anumitor lucruri, să scrieți! Ele s-au născut o dată ce mâna ta care le așternea pe hârtie...

Andreea, poți tu să ne spui, poate, gânduri pe care nu le aveai, în momentul în care le-ai așternut în prefață?

CRISTI AVRAM: Pot spune, eu, că piesa *Așteptând-o pe Leila* a fost un chin, pentru Andreea.

CIPRIAN VOLOC: A obsedat-o, sau...

ANDREEA TUDOSĂ: Doar mi-a pus la încercare răbdarea pentru că, recunosc, eu nu obișnuiesc să aștept, și era incredibilă răbdarea acelor personaje...!

CIPRIAN VOLOC: Mi s-a părut incredibilă. E piesa în care, rând cu rând, strat după strat sunt expuse profunzimile sufletului omenesc.

Cam atât, despre acest volum... Acum putem trece la Diana.

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

DIANA DUPU: Am scris această proză după ce am urmărit un documentar despre Holocaustul antiromânesc al maghiarilor din perioada anului 1940, când Ardealul a fost dat, de Hitler, Ungariei.

Are loc lectura prozei "Ai noștri, ai voștri", de către Diana Dupu (a se vedea pag. 60).

NICU ANTON: Mie, personal, mi se pare foarte frumoasă, realistă.

CIPRIAN VOLOC: Poți să ne descrii, puțin, ce ai văzut în documentar?

DIANA DUPU: Erau oameni care supraviețuiseră Holocaustului antiromânesc.

CIPRIAN VOLOC: De acolo te-ai inspirat?

DIANA DUPU: Nu. Nu este o poveste de acolo. Îmi amintesc un copil spunând că, după ce i-au fost omorâți părinții, a fugit la o rudă din sat, care avea o soră mai mare. Aceasta avea un copil. Pe ea au găsit-o moartă și s-a îndreptat către copilul care era în casă, pe pat, voind să-l ia în brațe, dar, când l-a luat în brațe, a văzut că era mort...

CIPRIAN VOLOC: Da, sunt cam patruzeci de mii de români care au murit, atunci.

NICU ANTON: Diana ne dezvăluie o realitate, o realitate sângeroasă... Și de ce atâtea spații între multe dintre momentele acțiunii? Nu crezi că ar fi mai bine să fie legate, între ele?

DIANA DUPU: Nu, pentru că te ajută să înțelegi, mai bine, cum se simte *Mărie*.

CIPRIAN VOLOC: Mie mi se par bine plasate, aceste spații. Sunt mai degrabă o tehnică cinematografică. E ca și cum ai delimita actul I de actul II, într-o piesă de teatru. Este evidentă diferența de gen, pentru că această proză poate fi greu pusă în scenă. Ai nevoie de videoproiecție, de coloană sonoră, de narator. Eu consider necesară o mică lămurire, o

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

notă de subsol, un sumar plasament, pentru a pregăti cititorul și, sub pretextul dedicației, de fapt poți încadrezi evenimentul în istorie.

Remarc extraordinara lejeritate cu care ai intrat în subiect și faptul că ai relevat niște carențe ale organizării românilor de atunci. Faptul că ei nu aveau cum să lupte pentru că nu erau organizați și nu aveau, practic, cum lupta. Ardealul, deja, nu mai aparținea României, era imposibil... Rămâne doar ceea ce știe, românul, să facă foarte bine, cam de când a luat ființă, și anume să se supună. Tu accentuezi puterea de a suporta, cu toate artificiile la care recurge psihologia românească pentru a îndura niște vicisitudini dureroase, ale istoriei. Se face apel la credința în destin, în Dumnezeu... excelent. Ai, în acest text, o cursivitate extraoridnară. Cred că ai scris și într-un moment de entuziasm, pentru că se deosebește, acest text, de celelalte, în care ai creat lumi fictive. Aici chiar ai trăit, ai trăit pe viu, într-un moment de elan, de entuziasm. Una este să scrii imagininând idile pe care nu le întâlnești nici în tine, nici în lumea din jur, care nu au nici o tangență afectivă cu tine, și altceva este *sentimentul*. Iar atunci când se întâlnește cu rațiunea naște literatura de calitate. Textul este excentlent, nu avem nimic de reproșat, aici. Folosești istoria, ca pretext pentru literatură, la modul ideal.

NICU ANTON: Și eu o felicit pe Diana, mai ales pentru timpurile în care trăim, pentru că se discută despre regiuni autonome...

CIPRIAN VOLOC: E un text al unui prozator. Nu mai este Diana cea care *încearca* să scrie, este *prozatorul* Diana Dupu.

Acum, să trecem la poemele Andreei Tudosă. Andreea, te ascultăm...

Cenacliștii ascultă poemului *Scriam odată*, în lectura autoarei:

Scriam odată

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*Mă dor aripile pe care nu le-am avut niciodată.
Mă întreb și atât.
Nu știu, nu vreau sa știu.
Ce ne facem, înțelegi deja.
Sunt melodii cărora nu le înțeleg versurile
dar le simt.
Sunt versuri, din tine, pe care nu le citesc
și doar gândul că aş putea face asta mă îngrozește.
Aş fugi.
Aş fi fugit demult.
Mi-e că m-am împotmolit în tine.*

Mai bine decât acasă.

CIPRIAN VOLOC: Sfârșitul aruncă o lumină nouă, asupra întregului demers. Deci este vorba nu doar de *acasă*, ci este vorba de *ceva mai profund decât acasă*. Există potențialul filosofic fructificat clar, aici. Este vorba despre un poem-jurnal, de un lirism introspectiv. Poezia ne vorbește despre un dialog între tine și tine, un monolog, este nevoie de conștiința care analizează, încearcă să stabilească un diagnostic al unei suferințe sau al unei stări, de fapt. În final există o constatare în genul unui lirism autobiografic. Este cursiv, este scris bine, nu ai făcut apel la artificii doar de dragul de a exista artificii. E un stil direct. Nu te camuflezi, nu încerci să te împopoțonezi cu tot felul de simboluri, doar de dragul de a fi și tu un *păun într-un cabinet medical*. Ai surprins starea de fapt, ești lucidă, realistă, ești împăcată cu verdictul... E un poem bun.

NICU ANTON: Aș avea un comentariu: de când melodia nu are vers? Cântecele are vers, dar melodia nu are...

CIPRIAN VOLOC: În poezie... și melodia are vers.

CRISTI AVRAM: Totul are vers. Așa cum vezi muzicalitatea, în vers, poți vedea și versul, în muzică... Egoul liric îți dă forța

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

să percepi asta.

CORNELIU DRESCANU: Mă uitam, de asemenea, aici, pentru că suntem pe picior de plecare, versuri ale contrastelor, zbucium, furtună interioară, neadaptare, acele contraste care dau naștere luminilor și muzicalității lor interioare. „Mi-e că m-am împotmolit în tine.” acumulările de noi, acele reziduuri sau depozite care, câteodată, gestionate incorect, pot duce, cu adevărat, la acele surse ce ne conduc la titluri ca acesta - *Scriam odată*. Cristi îmi scrie, în dedicație: „Aș vrea ca lectura acestei cărți să o faceți, dacă este posibil, cu glas tare. E doar o provocare! ” Și... vreau să răspund provocării: „*Vecinul 1* - Ce e destinul? *Vecinul 2* - Cum adică ce e destinul? *Vecinul 1* - Eda întreabă ce este destinul. *Filip* - Cum adică Eda întreabă ce e destinul?...”. Era o idee, despre destin, la care Cristi Avram făcea apel în una din piese, și spun în felul următor: de multe ori destinele pot duce la asemenea acumulări, de împotmolire, precum în versurile Andreei. Desigur, adolescența înseamnă acumulări, dar acele acumulări care pot fi ușor epurate și pot produce cu adevărat limpeziri interioare.

Îndemnul de început, al domnului Voloc, ca acest cenaclu să se perpetueze, în timp, să nu-și piardă filonul, poate, într-adevăr, să completeze un îndemn către voi, tinerii, către noi, participanții, și anume ca aceste acumulări să fie, cu adevărat, o expresie a vieții culturale din Dorohoi. Mie îmi place cum scrie Andreea, și nu e prima dată când mă întâlnesc cu poezie, la fel cum îmi place cum scrie Diana și cred că sunteți niște potențiale care, cu o mână profesionistă, pot duce cu adevărat la confirmări ulterioare.

Cenaclul schimbă locația, continuând ședința în afara sălii Ștefan cel Mare, în spatele Casei de Cultură, sub straja a doi arbori impunători - un nuc și un tei, în mireasmă de salcâm și soc. Ceacliștii discută posibilitatea plecării la Ipotești. Ședința în aer liber este realizată cu prezența

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

doamnei Valuța Murariu.

Cenaclistiții urmăresc, cu atenție, lectura poemului
Pleacă, pleci, te pleci, de Andreea Tudosă:

Oh vai!

Iată-ne!

*Aceiași deal proaspăt restaurat
aceleași văi în care zăcea altădată atât de mult bine
aceiași element de noutate adus de tine
cel de azi.*

*Cel ce nu mai poate zugrăvi cerul
cel ce nu mai poate face tumbe în aerul ăsta îmbâcsit
cu prea mult neadevăr.*

Și întrebi

și ceri

și revendici

și tot nu ai.

*Nimic, nimic în afară de tine
mai eliberat*

mai puțin tu cel de ieri.

Ca apoi ce?

*Să vină o amărâtă de muscă
să declanșeze roiuri de odată?
Să îți iei haina pe tine și să ieși.*

Și să nu o lași nicidecum.

Să nu ai,

să nu încerci.

E ciudat cum ideile pe care nu le mai spui le materializezi.

De aș fi putut spune multe...

BARA ABDULAKI: Cui ai adresat, această poezie?

NICU ANTON: Poate chiar ție...

BARA ABDULAKI: Ce-ai cu mine? Să știi că nevasta mea

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

aude. Cum te simți cu dealul și cu... locul tău unde e?

CRISTI AVRAM: În poezie e acolo unde e. În rest, eu sunt aici, sunt bine !

NICU ANTON: Mie îmi place provocarea pe care o lansează Andreea: *Și întrebi/ și ceri/ și revendici/ și tot nu ai*. Ea nu închide versul, nu închide ideea. Lansează provocarea și nu-ți dă niciodată răspunsul. Mi se pare foarte frumos, iar mai apoi revine cu descrieri foarte interesante. Acest vers este, cred, esența existenței umane, lupta unui om cu viața.

CIPRIAN VOLOC: Să remarcăm titlul. Un joc de cuvinte: *Pleacă, pleci, te pleci*. Oare ai valorificat, în poem, acest *te pleci*?

ANDREEA TUDOSĂ: În versul *Și tot nu ai*.

CIPRIAN VOLOC: Mi se pare că e același grad al ambiguității poeziei. Nu ți-ai propus să ne lămurești prea mult. Cele două poeme sunt legate, între ele... Meditezi asupra aceleiași stări: o stare de căutare, de reaşezare, a ființei tale. Nu e căutare propriu-zisă, este o reaşezare. Tu încerci să te cunoști pe tine, cea nouă, cea reaşezată pe alte temelii... Asta înțeleg eu, dar tu nu dai elemente, nu vrei să ne împărtășești nici un detaliu asupra acestei reaşezări, a ființei tale lăuntrice. Ai mizat doar pe conținutul de gând, pe latura introspectivă, ai ajuns la niște constatări. Este o poezie prin excelență subiectivă.

NICU ANTON: Eu îți pun o întrebare. De ce eu, ca autor de poezie, ar trebui să mă descriu ție? De ce să nu lansez o provocare celui care lecturează poezia? Îi dau doar conținutul, doar frânturi din idee, și-l las pe el să completeze ideea. De ce nu?

CIPRIAN VOLOC: E și o tehnică aparte! Poemul este complet, dar nu ne permite prea multe comentarii. Oricum, este binevenită abordarea de către Andreea a stilului poetic. Tu ai mai citit, în cenaclu, dar nu poezie, ai citit pagini de jurnal. E un început bun. Excelent. Cine ar dori să mai spună câte ceva?

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

CORNELIU DRESCANU: Surprindem nuanțarea, versurile scurte din a doua strofă: *Și întrebi/ și ceri/ și revendici/ și tot nu ai.* Sunt câteva imagini aici „A zugrăvi cerul”, „aerul îmbâcsit”. Ce ai vrut să ne transmiți prin sintagma *Să vină o amărâtă de muscă să declanșeze roiuri de odată?*

CIPRIAN VOLOC: E, poate, un simbol... sau un element derizoriu?

ANDREEA TUDOSĂ: Mă duce cu gândul la un singur element perturbator.

CIPRIAN VOLOC: Te referi, practic, la perturbarea liniștii.

ANDREEA TUDOSĂ: Da.

CORNELIU DRESCANU: De remarcat este, de asemenea, finalul poeziei: *Să nu ai, să nu încerci. / E ciudat cum ideile pe care nu le mai spui / le materializezi. / De aș fi putut spune multe...* Există niște conflagrații interioare; le ai și sunt vizibile. Se vede un zbucium interior specific celor înclinați în ale condeielor; ai neliniști, ai căutări și din momentul în care întrebarea poposește împotriva ta normal că revendici și statutul tău ca individ. Și... Andreea, în final, vreau să-ți spun că poți scrie poezie...

NICU ANTON: Eu, cunoscând-o pe Andreea, vreau să vă spun alt lucru. E un mesaj trimis, de Andreea, dintr-un zbucium interior. Ea, mai degrabă modifică, lumea, decât să se modifice pe ea însăși...

Așa se încheie o altă ședință din numeroasele întâlniri ale cenacliștilor dorohoieni. Așa se adună paginile acestei antologii, așa se adună paginile literaturii, cu noi, cu voi și cu alții care ne seamănă. Nu altfel se scrie, în Dorohoi, decât așa cum se vede în aceste pagini, dar oare câte penițe ce abundă de cerneală stau ascunse, undeva, în umbra unor nuci sau unor tei?

transcrierea ședinței: **Cristi AVRAM**

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

CENACLUL EDITOR - ședința din 29 martie 2011 -

Ciprian Voloc propune, spre lectură, trei poeme fără titlu, dintr-un ciclu pe care-l are în pregătire. Primul poem lecturat:

*A fost de-ajuns
O singură picătură.*

*Heruvimi de foc
S-au transformat în
Lespezile de piatră
De la gura mormântului.*

*Pentru trei zile
Omul a fost stăpân absolut
Pe pământ
Și peste toată creația
Ce nu era a lui.*

*Asta nu l-a învățat
Ce-nseamnă
Să-ți iei în primire
Propriul suflet:
Liber
De adevărul despre sine
Nu a luat seamă
Că poate mușca, în neștire,
Din fructul interzis.
Rămas fără păzitor,
Pomul din centrul Grădinii*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*Nu putea trăi,
Mai mult de trei zile.
Doar că, omului,
Curiozitatea
Nu i-a fost, nicicând,
Nevinovată...*

*În sfârșit, El,
Nu mai avea nici un dubiu:
O singură picătură, din sângele său,
A fost de-ajuns...
Pentru a imortaliza
Lumea
Sub chipul cu care va veni
La Judecata de Apoi...*

Bara Haqi Abdalbaki: Trebuie citit foarte atent, la noi religia este un subiect foarte sensibil, dacă ai picat în școală, la religie, rămâi, practic, repetent. În primul rând, aș vrea să vă întreb ceva: unde era Eva, când a mușcat din măr?

Nicu Anton: În Grădina Raiului.

Bara Haqi Abdalbaki: Ideea este că există nenumărate exemplare ale Bibliei, în lume, care diferă între ele. Variante...

Nicu Anton: Vreo 2000...

Bara Haqi Abdalbaki: Nu sunt 2000, sunt 12, dintre care 8 sunt recunoscute, și nici una nu se suprapune celorlalte. Nu vreau să jignesc, nu am dreptul, noi, musulmanii, îl recunoaștem pe Iisus Hristos ca profet, atât. Nu Dumnezeu, nu altceva...

Ciprian Voloc: Dar nici Mahomed nu este Dumnezeu.... tot profet...

Bara Haqi Abdalbaki: Mahomed e om, ca și mine... ȘI Iisus... A, că era născut din fecioară, da, e adevărat, dar asta nu înseamnă că Dumnezeu a însămânțat fecioara... Iisus a

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

rostit „Tatăl nostru din Ceruri...”, căci înseamnă *tatăl tuturor*... Și Mahomed a rostit aceasta și mulți alții: și Moise, și Zaharia, și Cain, și Abel... Știți câți profeți au fost pe pământ, înainte de Moise ? Numai din Irak au fost 12... și toți au spus aceleași lucruri, exprimându-se cu „Tatăl nostru care ești în Ceruri”... Or, tatăl nostru nu are copii... El nu are nevoie de ajutor, nu a avut nici când a făcut pământul, stelele... De ce să fie Iisus ajutorul lui ? Să judecăm cu mintea noastră de azi... Din punctul de vedere al islamului, în Coran există cazuri de profeți care au vorbit încă din burta mamei lor, printre care și Iisus. Dar cazuri de profeți care să se autoproclame Dumnezeu, precum Iisus, nu se găsesc, în Coran... În Coran se vorbește despre *Minunile lui Iisus Hristos*... Iar faptul că Fecioara a trebuit să pibegească dintr-un oraș în altul se datorează familiei ei, de care trebuia să fugă, pentru că un asemenea caz s-ar fi pedepsit cu moartea. Apoi Iisus a vorbit, a doua oară, pe când era în fașă...

Ciprian Voloc: Ideea este următoarea, să trecem peste lucrurile acestea, privind copilăria lui Iisus, care, într-adevăr, lipsește din Evanghelii, dar este prezentată în alte scrieri...

Nicu Anton: Da, până pe la 30 de ani, să recunoaștem, informațiile lipsesc...

Bara Haqi Abdulbaki : Biblia e scrisă de cineva, dar Coranul nu e scris...

Nicu Anton: Și Coranul e scris...

Bara Haqi Abdulbaki: Nu, și știți de ce ? Mahomed nu a avut...

Ciprian Voloc: Care e cel mai vechi manuscris al Coranului ?

Bara Haqi Abdulbaki : A rămas pe papirus, pare-mi -se..

Ciprian Voloc: Deci cineva tot l-a scris.

Bara Haqi Abdulbaki: Există dovezi precum că Coranul nu e scris de om, deoarece Mahomed a spus: *dacă e*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

scris de om, mai aduceți unul ca el. Aduceți, spun eu, un rând, ca și în Coran, un singur cuvânt, chiar !

Ciprian Voloc: Bine, dar acesta nu e un argument ! Pentru dumneavoastră, care sunteți musulman, poate e, dar pentru noi, nu e... Strict logic privindu-l, e un pseudo-argument.

Bara Haqi Abdalbaki: Stați o secundă, eu sunt un ateu convins !

Ciprian Voloc: De fapt, argumente de acest tip sunt invocate de către adepții tuturor religiilor. De aceea o să vă contrazic, și încă rapid: nu numai că au fost *scrise*, și Coranul, și Biblia, dar au fost chiar *rescrise*, de nenumărate ori ! Și încă cu erori... cu interpolări... cu modificări... Dacă ar fi fost doar *scrise*, ar fi fost foarte bine ! Din nefericire, versiunea originală a fost denaturată, astfel că ne e, practic, necunoscută.

Bara Haqi Abdalbaki: Dar Coranul nu este o poveste.... Coranul e Legea !

Ciprian Voloc: Discutând pur teoretic, ca și cum nu am fi adepții nici unei religii, trebuie să recunoaștem că lui Dumnezeu îi este cu puțință orice. El, dacă vrea să ia trup de om, să vină printre oameni, pentru a vedea cum este, și totodată să nu-l cunoască nimeni, poate s-o facă oricând.

Bara Haqi Abdalbaki: Dar nu are nevoie să coboare pe pământ, Dumnezeu...

Ciprian Voloc: Are nevoie, pentru a vedea cum este în trup de om ! Ca să simtă durerea...

Nicu Anton: Ciprian, nici aici n-ai dreptate... Dumnezeu nu s-a coborât niciodată la nivelul omului...

Marius Petrescu: Dacă l-a făcut pe om după chipul și asemănarea sa...?

Nicu Anton: Dar nu s-a coborât la nivelul lui ! El a luat înfățișarea, dar n-a coborât... Iar omului i-a dat chipul și asemănarea sa... Discutăm în contradictoriu...

Andreea Tudosă: Fiecare ascultă și crede ceea ce-i

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

convine...

Ciprian Voloc: Ideea este următoarea: aceasta este o propunere literară ! Trecând peste partea teologică, care este atât de interesantă...

Nicu Anton: Vreau să-l întreb pe Bara Haqi Abdalbaki un lucru, deoarece am o nelămurire: în Coran, pe care eu nu l-am studiat, se regăsește Vechiul Testament ?

Bara Haqi Abdalbaki: Tot. Se vorbește despre toți profeții Vechiului Testament.

Ciprian Voloc: Religia islamică se înscrie în continuarea aceleia iudaice și a aceleia creștine. Nu le exclude, pe acestea, numai că nu acceptă tot ce postulează ele.

Bara Haqi Abdalbaki: Nu, acceptă totul, în afara afirmației că Iisus Hristos e Dumnezeu.

Ciprian Voloc: Ele sunt trei religii-surori, și ar trebui să se înțeleagă. Au trunchiul comun, nu ar trebui să se dușmănească.

Bara Haqi Abdalbaki: Nu știu dacă am timp să vă povestesc... Am un prieten foarte bun, în București, are peste 70 de ani, soția lui româncă a murit, dar în același timp a murise un văr de-al soției lui, care era evreu din naștere, după tată, dar un practicant convins al religiei evreiești. Or, când a venit în România, văzându-ne, și-a schimbat opinia: *hopa, dar noi, acolo, eram îndoctrinați altfel...* Erau educați în așa fel încât să nu tolereze nici un arab, nici un musulman. Or, când a murit, în același timp murind și soția sa, am adus, în același loc, un preot musulman, un preot creștin și un preot evreu ! Fiecare dintre ei, când au intrat înăuntru, ne-a întrebat: *dar ce caută ei aici ?* Bine, dar toți sunteți oamenii lui Dumnezeu, da ? Avem doi morți. Dacă s-a născut creștin, creștin moare, dacă s-a născut musulman, musulman moare, dacă s-a născut evreu, evreu moare. Ei bine, după ce am stat și am mâncat, cu toții, se uitau, unul la altul, altfel; și noi ne uitam, la ei, mirați: la început fiecare se credea mai deștept

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

decât celălalt, iar după cinci minute mâncau și beau (în afară de musulman și de evreu, care au servit numai apă, nefiindu-le permis alcoolul) laolaltă, înțelegându-se între ei mai mult decât ne înțelegem noi aici, în cenaclu !

Ciprian Voloc: Conținutul poemelor mele nu este decât un semn de întrebare... El nu are cum să nu fie provocator, nu este o abordare canonică... Nu pot susține că e vorba de o creație cu virtuți deosebite, din punct de vedere literar... În această privință vă puteți exprima numai voi, în acest scop și citindu-le.

Nicu Anton: Sunt elocvente, la tine, aceste versuri: „Nu putea trăi / mai mult de trei zile / doar că, omului, / curiozitatea / nu i-a fost, nicicând, / nevinovată...”. E mai mult decât provocator, pentru cei naivi... Și după aceasta vii cu o ipoteză și mai provocatoare: „În sfârșit, El, / nu mai avea nici un dubiu: / o singură picătură, din sângele său / a fost de -ajuns... / pentru a immortaliza / lumea / sub chipul cu care va veni / la Judecata de Apoi...”. Acum eu n-am înțeles...

Ciprian Voloc: Adică lumea nu mai poate fi schimbată...

Nicu Anton: Cine va judeca, la Judecata de Apoi ?

Ciprian Voloc: Dumnezeu, prin Fiul, după tradiția creștină. Ideea e că lumea nu mai poate fi schimbată, ea este deja immortalizată sub chipul cu care se va prezenta la judecată...

Nicu Anton: De aceea e provocarea foarte mare, în text...

Ciprian Voloc: Acum eu îmi imaginez ce ar face un preot creștin, dacă ar citi asta... Nicu și Bara Haqi Abdalbaki au reacționat bine, dar un preot creștin poate că mi-ar da cu cartea în cap, direct... Depinde de preot, e drept, dar eu știu câțiva care ar reacționa astfel...

Bara Haqi Abdalbaki: Un musulman te împușcă, dacă-i vorbești astfel despre valorile sale religioase...

Ciprian Voloc: Ce părere aveți despre scandalul

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

acela din 2005, numit „Scandalul caricaturilor” ? E vorba despre caricaturile cu profetul Mahomed, publicate de un cotidian din Danemarca. A fost o reacție cam disproporționată, comparativ cu natura faptei, în lumea arabă... Erau numai niște caricaturi...

Bara Haqi Abdulbaki: Din punctul meu de vedere... E ceva când faci o glumă cu un prieten, care te cunoaște...

Ciprian Voloc: Doar există bancuri cu Mahomed, nu ?

Bara Haqi Abdulbaki : Da, da, da... Problema este să nu o faci din răutate și să nu urmărești incitarea unor oameni despre care știi că sunt fanatici... Chiar și în prezent există un premiu de un miliard de dolari care s-ar acorda celui ce l-ar ucide pe autorul caricaturilor...

Ciprian Voloc: Bine, dar o asemenea atitudine nu corespunde tradiției islamice... care e împotriva crimei...

Bara Haqi Abdulbaki: La noi, batjocorirea oricărei religii, inclusiv a iudaismului, nu numai a creștinismului, e sinonim cu batjocorirea numelui lui Dumnezeu, astfel că o asemenea faptă e pasibilă cu moartea.

Nicu Anton: Oricum, regulile societății musulmane sunt altele decât regulile societății creștine.

Ciprian Voloc: Oricum, o societate care nu are simțul umorului, până la o anumită limită...

Nicu Anton: Da, dar să nu râzi de valorile lor fundamentale...

Bara Haqi Abdulbaki: Există glume și glume...

Ciprian Voloc: Acum, ar fi interesant de analizat și caricaturile, dacă tot vorbim despre ele, căci noi nu le-am văzut...

Nicu Anton: Eu aș vrea să încheiem cu un citat de-al lui Einstein: „Eu n-am crezut niciodată în Dumnezeu, eu mi-am creat propriul Dumnezeu”... Și știm cu toții cine a fost Einstein, știm foarte bine ce a făcut, pentru omenire și nu putem pătrunde încă tot ce a născocit mintea lui.

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Mai este o chestie, nu trebuie să crezi, trebuie să știi, că Dumnezeu există.

Nicu Anton: La urma urmei, Einstein s-a jucat, de-a Dumnezeu... Relevant e fenomenul Philadelphia, când a dispărut acel vas...

Ciprian Voloc: Unii susțin că nu a existat cu adevărat, experimentul... E controversat...

Nicu Anton: Așteptăm să ajungem în anii 2030 și să vedem, căci atunci, conform testamentului, trebuie să se dea în vileag toate informațiile...

Bara Haqi Abdalbaki: Să vă pun o întrebare, dar, sincer, vă rog pe toți să-mi răspundeți... Dintre două persoane: una care nu a făcut nimic altceva decât să fie în slujba lui Dumnezeu, făcând mătăanii, ajutând pe oameni, fiind om cu toți, indiferent de religia din care face parte, și o alta care a făcut o mare descoperire, să spunem a descoperit lumina electrică, etc. Întrebarea este: care dintre ei merită să intre în Rai, dacă există Rai ?

Ciprian Voloc: Păi... noi de unde să știm ?! Numai Dumnezeu știe, noi de unde să știm...?

Bara Haqi Abdalbaki: Ăla care a făcut binele, pentru umanitate...

Ciprian Voloc: Dar mătăanii face și teroristul, care aruncă oameni în aer... Dacă faci mătăanii, nu înseamnă, neapărat, că faci bine umanității...

Nicu Anton: Întrebarea dumneavoastră e foarte binevenită. Ei aș întreba de ce Biserica Ortodoxă l-a făcut pe Ștefan cel Mare sfânt.

Ciprian Voloc: A fost ctitor de biserici...

Nicu Anton: Într-adevăr, dar în afară de aceasta: a ucis, a avut 49 femei, 4 neveste... Și vorbim de încălcarea unor norme fundamentale ale Decalogului...

Ciprian Voloc: Dar Dumnezeu iubește, femeia, nu-nțelege?...? Și Ștefan, a iubit-o... Doar Dumnezeu n-ar fi creat-o, pe Eva, sacrificând o coastă a lui Adam, dacă n-o iubea...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Nicu Anton: Și atunci, de ce mie religia actuală nu-mi permite să am două femei ? Dacă pe Ștefan cel Mare l-a făcut sfânt...

Ciprian Voloc: Sunt religii care permit, stai liniștit... Ia și te convertește, căci mai ai timp... Numai că aici e vorba nu de religie, ci de societatea românească, care nu-ți permite să ai două soții...

Bara Haqi Abdalbaki: Dar, din punctul nostru de vedere, ce-i mai bun: să ai amantă... sau soție?

Ciprian Voloc: Bine, dar nu poți vorbi, de o amantă, decât dacă ai o soție...

Nicu Anton: Mai bună e amanta... Știți care e culmea infidelității ? Să ai o singură amantă și trei soții...

Ciprian Voloc: Hai să raționăm logic, dacă amanta e mai bună decât soția, de ce să mai păstrezi soția? O dai deoparte, și astfel ajungi tot la monogamie... Poligamia e semnul unei inconsecvențe lăuntrice... E o contradicție în termeni. Dar să revenim, totuși, la subiectul nostru... Eu m-am gândit că, cu o lună înainte de sărbătoarea învierii, ar fi bine să ne mai punem niște întrebări... Poemele pe care le-am ales pentru astăzi se încadrează în atmosfera premergătoare Paștelui... Cât despre canonizările Biserii Ortodoxe sau despre acelea ale Bisericii Catolice... Ele sunt, din punctul meu de vedere, niște pariuri... Nu avem cum, noi, în calitate de oameni finiți, să știm care este sfânt și care nu... până la Judecata de Apoi... Toți cei care vor trece în Rai vor fi sfinți... Singur Dumnezeu poate ști care va trece și care nu, care e sfânt și care nu... Dar aici, pe pământ, nu e decât un pariu... Pariul că noi, oamenii, știm ce decizie va lua Dumnezeu, în privința unui suflet oarecare... Ștefan cel Mare e un pariu pierdut, deoacumdată, de către Biserica Ortodoxă. Dar, în calitate de personaj istoric, am tot respectul, pentru Ștefan...

Nicu Anton: Ca om, da... Vreau să mai spun un lucru: religia, cași biserica, în sine, nu au fost și nu vor rămâne

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

decât o formă de manipulare și de control a maselor. Asta a fost valabil în toate timpurile.

Ciprian Voloc: Și de consolare...

Nicu Anton: Nu prea e consolare...

Bara Haqi Abdalbaki: Credulitatea omului religios nu are limite... Am fost într-o moschee, de lângă București, la un prieten de-al meu, șiit... Îl găsesc stând în fața unei poze cu sfântul Ali, alături fiind o fotografie a unui actor ce a jucat rolul lui Sandokan, Kabir Bedi. Mă uit la el, rugându-se... După o oră îmi iau inima în dinți și-l întreb: dar ce faci aici ? Și-mi spune: această poză... mai mult seamănă cu Ali... Iar eu îi răspund: fii serios, acesta e un actor indian ! Cum așa?, mă întreabă... Nu voia să mă creadă... Până i-am dovedit cum stăteau lucrurile... I-am mai spus: tu spui că sfântul Ali, ăsta? ! ...câte rugăciuni i-ai închinat?

Andreea Tudosă: Nu știu dacă putem compara credința cu o paradigmă a cunoașterii, dar e limpede că e nevoie de un factor mediator, între religiozitate și lumea profană... Poezia e totuși o poezie...

Nicu Anton: Provocarea lui Ciprian a fost senzațional de frumoasă, și de aceea avem aceste discuții...

Andreea Tudosă: Eu n-aș schimba nimic, la această poezie...

Ciprian Voloc: Momentan, cred că nici eu n-aș schimba...

Nicu Anton: Eu aș schimba ceva... aș scoate „fructul interzis”, de acolo... Nu-și are locul.

Andreea Tudosă: Dar de ce... e o metaforă...

Nicu Anton: E o metaforă, dar nu-și are locul...

Ciprian Voloc: Bine, fructul e al pomului din centrul grădinii, asta am vrut să spun...

Nicu Anton: Exact de la asta am plecat în discuție...

Ciprian Voloc: Eu am încercat să sugerez asta: dacă omul nu ar fi mușcat din acest fruct, Iisus nu ar fi trebuit să se întrupeze... Întreaga poveste începe de acolo... Am

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

încercat să schițez o legătură între primul și ultimul gest...

Nicu Anton: Înfruptarea din fructul interzis a însemnat începutul cunoașterii, al judecății omului, pe când Iisus a însemnat cu totul și cu totul altceva... Nu cunoașterea, ci recunoașterea păcatului pe care l-a făcut omenirea, până-n momentul respectiv.

Andreea Tudosă: Dar aici, prin fructul interzis se face referire la ruperea echilibrului...

Nicu Anton: Sunt de acord cu tine, dar nu-și are rostul...

Ciprian Voloc: E doar o provocare... sub formă literară. Uneori este plictisitor să citești literatură teologică, și-n al doilea rând, în literatura teologică nu prea-ți poți permite erezii... Ar fi vorba doar de un eseu de factură religioasă, în care trebuie să aduci argumente... Or, în poezie, nu e nevoie să aduci argumente. Provoci, ridici niște semne de întrebare, te exprimi sugestiv, plastic, verbul curge mai frumos...

Nicu Anton: Un lucru e foarte clar, din punctul meu de vedere: de la fructul interzis până la răstignirea lui Iisus, a mai exista revolta lui...

Andreea Tudosă: Dar eu n-am citit Biblia și nici nu mă interesează, asemenea amănunte... Poezia aceasta nu trebuie interpretată din punctul de vedere al Bibliei... Doar cum o percepi...

Ciprian Voloc: E clar că eu nu mă raportează rigid la tradiția biblică, doar preiau niște elemente, dar încerc să le înțeleg altfel decât cum au fost înțelese canonic... Volumul pe care-l pregătesc ilustrează tocmai această înțelegere, personală, a unor evenimente biblice...

Nicu Anton: Subiectul m-a prins, pentru că eu chiar lucrez la o scenetă de teatru în care sunt obligat să studiez ce s-a întâmplat între creația inițială, când omul a deschis ochii și a văzut-o pe Eva goală (chiar așa începe și piesa mea de teatru), până în momentul în care s-a hotărât Dumnezeu să-i

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

spele păcatele. Și... cui să-i spele păcatele, prin ce să spele păcatele ? De aceea, am mai spus-o, nimeni nu i-a dat dreptul, lui Dumnezeu, să profaneze o fecioară...

Ciprian Voloc: Dar tu tot în variantă literară abordezi subiectul... Nu teologic...

Nicu Anton: Da...

Ciprian Voloc: Haideți să vă mai răpesc doar cinci minute, voi citi numai ultimul poem, dintre cele trei aduse astăzi aici... Primul poem face referire la lucrurile despre care deja am vorbit, al doilea la ce a făcut Iisus când a fost sub pământ, în tărâmul morților, iar al treilea la veghea sa, pe cruce, lângă cei trei tâlhari.

*Mărturisitor,
Iisus-ul plânge
Lângă crucea
Celor doi tâlhari.*

*Vârful lăncii
Nu-i cruță
Nici visul,
Slăbită,
Șoapta timpului
Se scurge,
În zadar.*

*Trei ceasuri
Îl rugă
– ca sclavii –
Să se-nalțe...
„Chiar n-ați avea,
Putere,
De Eu
Nu v-aș fi dat...”*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*Să-l răstignească, dară,
Puteau,
Dar prin poruncă.
Rostirea-i
Le-era scutul
Menit
Să îi ascundă,
Acela îns' pe care
Ei nu-l puteau urma.*

*Răstignit,
Nu peste cruce,
Ci pe-ale ei
Mii de cadavre
Era... chiar El,
Cuvântul.*

*Căci fu trimis,
În lume,
Bătând timid la ușă,
Ucis, de așteptare;
Prin sine, ca urmare,
Putând, doar,
Învia...*

Nicu Anton: N-am să mă refer la ultimele trei strofe, care mie îmi par geniale...

Ciprian Voloc: Bine, chiar geniale, nu cred... În a treia strofă m-am referit la cunoscuta spusă a tâlharului, către Iisus: „Dacă într-adevăr ești Dumnezeu, de ce nu te salvezi?”. De aici am plecat, de fapt, în construcția acestui poem... Scena e memorabilă...

Nicu Anton: Am să mă refer la prima strofă, deoarece aici cred că e provocarea: nu se știe cine au fost cei doi tâlhari.

CENACLUL EDITOR

file de cenacлу

Ciprian Voloc: Bine, aici sunt mai multe semne de întrebare... Fiecare strofă vine cu un nou semn de întrebare și cu o nouă poartă, deschisă... De exemplu versurile „să-l răstignească, dară, / puteau / dar prin poruncă”... În nici într-un caz n-ar fi putut să-l răstignească, dacă Dumnezeu însuși nu le-ar fi dat putere, să o facă... Am avut în vedere porunca ca expresie a autorității date tot de către Dumnezeu. Apoi: „răstignit / nu peste cruce, / ci pe-ale ei / mii de cadavre”... Răstignirea nu e decât consecința unor practici vechi și a unei răutăți, a omului, asumate de către el însuși. Căci răutatea, pentru a se exercita, trebuie să fie asumată, în prealabil, de către agentul ei. Dacă te lepezi, de răutatea ta, ea nu mai dă rod: în acel moment s-a terminat cu ea, și omul a și devenit o ființă bună. Dar omul nu se leapădă de răutate, iar răutatea sa dă rod, dă rod, până la sfârșitul lumii. Mai e ultima strofă: „prin sine, ca urmare / putând, doar / învia”; e și normal, câtă vreme el a fost ucis, nu putea învia (și noi, laolaltă cu el) decât dacă n-a fost ucis, cu adevărat, decât dacă era, într-adevăr, Dumnezeu. E și aici, așadar, un semn de întrebare. În concluzie, aș vrea să știu, dacă eu aș publica un volum cu asemenea creații, v-ar interesa ?

Andreea Tudosă: Da.

Bara Haqi Abdulbaki: Da, e frumos...

Ciprian Voloc: Vi s-ar părea interesant... Înseamnă că trebuie să mă apuc de lucru și să-l finalizez... Nu pot scrie, astfel de poeme, decât în perioada sărbătorii Paștelui... De Crăciun nu pot scrie, pe această temă... Crăciunul nu-mi pare atât de misterios...

Nicu Anton: Îți recomand ca acestui volum să-i faci vernisajul într-un loc nereligios...

Bara Haqi Abdulbaki: La Casa de Cultură, da, dar la Catedrală, nu...

Ciprian Voloc: Ar fi culmea să obțin și binecuvântarea patriarhului Daniel, pentru volumul ăsta...

Nicu Anton: Mie mi se pare genial spus: „răstignit /

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

nu peste cruce / ci pe-ale ei / mii de cadavre / era... chiar El, / Cuvântul"... Aici, păstrezi continuitatea religiei, care, indiferent de formele sale, s-a propagat prin Duh... Și, mai departe, ultima strofă... la fel... E vorba de așteptarea lui Dumnezeu... În momentul în care-ți bate Dumnezeu, la ușă, când îți bate Cuvântul, la ușă, El reînvie cu adevărat...

Bara Haqi Abdulbaki: Cuvântul e Dumnezeu ?

Nicu Anton: E... Pot să spun că... Nu putem să-l definim pe Dumnezeu... Fie vorba între noi, tocmai de aceea discutăm, de la început, fără să cădem de acord... pentru că nu putem să-l definim.

Ciprian Voloc: Nici nu trebuie să-ncercăm.

Nicu Anton: Ba da. Eu zic că, în sinea mea, aş accepta provocarea. Chiar dacă mi se întâmplă ce mi se întâmplă, mi-aş dori să fac cunoştinţă cu EL. Dar cu El... viu, nu mort ! Pentru că nouă, oamenilor, ni se dă... cum să zic... o singură variantă, nu două...

Marius Petrescu: Există, prin mănăstiri, persoane care afirmă că au văzut, anumite chestii...

Nicu Anton: Bine, putem discuta despre prezicători, şi să subliniem că nu-s acceptaţi de către Biserică... Ideea e că mie, în calitate de om, oricât de senzational e, acest Dumnezeu, trebuie să-mi dea două variante... două opţiuni...

Ciprian Voloc: Dar nu doreşti opţiuni de tipul *da* sau *nu*...

Nicu Anton: Nu, eu doresc şi o altă opţiune, în afara posibilităţii de a-l cunoaşte atunci, în lumea de apoi...

Bara Haqi Abdulbaki: Noi trăim acum, da ? Trăim ! Toate religiile ne spun că există viaţă şi că, după viaţă, există Raiul, Iadul etc. Dar dacă nu există nici Raiul, şi nici Iadul ? Cum e, atunci, lumea...?

Nicu Anton: Dar staţi așa un pic, căci vreau să vă întreb altceva: cine a creat Iadul ? Cine a creat Iadul ? !

Bara Haqi Abdulbaki: Dumnezeu le-a făcut... A făcut şi Raiul, şi Iadul.

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Dacă a creat Iadul înseamnă că a știut că creația sa va fi păcătoasă, înainte ca păcatul însuși să existe ! Deci păcatul a existat, ca idee, în calitate de concept, în mintea lui Dumnezeu, înainte de a prinde consistență în lumea creată. Dumnezeu a gândit, păcatul, înainte ca omul să -l fi practicat...

Nicu Anton: Deci Dumnezeu nu e perfect... a greșit !

Ciprian Voloc: Dacă el n-ar fi gândit păcatul, păcatul n-ar fi existat !

Nicu Anton: Eu v-am spus, Dumnezeu nu e perfect, a greșit. Și nu-și acceptă greșeala... Nu știe să și-o accepte...

Bara Haqi Abdalbaki: Nu, el n-a greșit, eu cred c-a greșit atunci când ne-a creat pe noi...

Ciprian Voloc: Dar Dumnezeu nu trebuie, neapărat, să fie perfect... Noi, oamenii, îl dorim astfel...

Nicu Anton: Nu e vorba de faptul că ne-a creat pe noi... Dumnezeu, când l-a creat pe Adam, a știut ce face... După aceea, scurgerea timpului i-a demonstrat, lui, că inclusiv îngerul Daniel, care s-a transformat în Lucifer, a trădat... Înaintea omului ! Vorbim, în fond, de recunoașterea unei greșeli...

Ciprian Voloc: Mai citesc și al doilea poem din materialul adus azi în cenaclu ? E vorba despre odiseea lui Iisus în tărâmul morților, în cele trei zile de până la înviere...

*Tot morților
Le-a rămas
Să-și care morții...*

*Iisus
Și-a scos, afară,
Plânsu-i trup,
Uitat, de vii,
Bolnav
De-o ultimă minune.*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*Întors, veciei,
Ca un tunet mut,
Și-l duce-n, cer,
Spre a-l feri
De ochii
Cotropitorilor de fire.*

*E spart
Sufletul lumii,
Îl trec, ca pe-o apă,
Doar morții,
Urmând
Pașii celui care
S-a-nvrednicit, de viață,
Lipsit chiar
De suflare.*

*L-așteaptă, -n prag,
Tăcuții,
Cum n-au făcut-o viii.
Nu-i cer nimic.
Ascultă
Infernul de deasupra,
În care-și mai aud,
Din când în când,
Trecutele nume,
Invocate.*

*Ei știi, acum,
Că
Nu poți fi, viu,
Fugind de moarte...*

Ciprian Voloc: Ideea e că, pentru a scăpa de moarte, e necesar ca mai întâi să mori, și apoi ca cineva să te

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

învie...

Bara Haqi Abdulbaki: Din moarte, din păcate, nimeni nu scapă...

Ciprian Voloc: Partea a doua a poemului e mai complicat, dar oricum trebuie să revin, asupra lui. Poate chiar în zilele Paștelui de anul acesta, deoarece astfel de poeme doar de Paște am putut să scriu; e o vreme a meditației.... vine și primăvara, când cresc energiile în spirit și-n trup... și crește și puterea inspirației.

Nicu Anton: N-am întrevăzut legătura cu „ochii / cotropitorilor de fire”...

Ciprian Voloc: M-am referit la cotropitorii naturii...

Nicu Anton: Nu prea reiese din context...

Ciprian Voloc: Poate că nu e o prezență obligatorie, această imagine, în poem... Cred că ar putea să lipsească, fără probleme... În orice caz, vă mulțumesc pentru atenție, o să mai meditez asupra acestor poeme, problematica lor e controversată...

Nicu Anton: Ai reînviat un subiect foarte delicat...

Ciprian Voloc: Nu am decât 25 de astfel de poeme, scrise... La o adică, pot publica și un volum de numai 25 de poeme, n-ar fi nici o problemă, aici. Dar o să mai scriu... E rândul domnului Abdulbaki să citească, acum...

Bara Haqi Abdulbaki: O să încep cu niște versuri scrise dimineată, la școală. „Cântec uitat”: „Nor, vijelie, tunete și ploi / ce aștern melodia unui cântec uitat / între pagini răătăcite ori sub acoperișul colibelor / năruită, pierdută / în rafala vânturilor dintre cețuri”... Nu știu cum sună, nu e încă corectat...

Nicu Anton: E greu de analizat, așa...

Ciprian Voloc: Da, fără să ai textul în față, e dificil de analizat... E mai potrivit să ne referim numai la textele printate, căci le avem cu toții, în față.

Bara Haqi Abdulbaki: „Iluzie”: „Visurile căscând... / Se trezesc din letargia / nașterii... / și așteptarea fură

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

privirea / înghițind dorul / în spatele ușii surprizelor... / și nu rămâne / decât clipa / ce ne arată nouă / că, în spatele orizontului / este o nouă zi..."

Ciprian Voloc: Are legătură cu primăvara, sau nu neapărat...?

Bara Haqi Abdalbaki: Nu, nu...

Ciprian Voloc: Cu noaptea, cu somnul, cu...

Bara Haqi Abdalbaki: Exact.

Ciprian Voloc: Nu e foarte elaborată, poezia. Pare, așa, mai mult ca o „pastilă” poetică... Nici nu se poate spune că dispune de cine știe ce semnificații, dedesubturi... E o problemă direct exprimată și facilă... Cam oricine își poate da seama că e vorba despre miracolul unei noi zile... fie că noaptea are sau nu are vise... Mie, personal, îmi place chestia asta cu „letargia nașterii”; adică, visele de-abia se nasc, dar și dispar, instantaneu, nerămânând decât clipa, această idee și constituind miezul poemului...

Nicu Anton: În ce privește forma, îmi voi permite să modific, un pic, poemul: *„visul căscând / se trezește din letargie / născând / înghițind dorul / și nu rămâne decât clipa / ce ne arată / că în spatele orizontului / e o nouă zi”*.

Ciprian Voloc: Deci poemul poate fi simplificat... poate spori în cursivitate, prin intermediul anumitor modificări. În orice caz, există multe verbe la prezent, care obosesc... Folosirea excesivă a indicativului prezent nu este recomandată, în poezie, altul e efectul când se intercalează cu alte timpuri verbale.

Nicu Anton: Visuri „căscând”... e o formulare greșită.

Ciprian Voloc: „Se trezesc”... cred că ar fi mai potrivit... Deși în poezie se permit formulări de limită... De obicei, căscăm înainte de a adormi...

Nicu Anton: Bine, dar n-are nici o treabă titlul poeziei, cu conținutul...

Ciprian Voloc: Ideea ar fi că nu rămâne decât clipa:

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

nici noaptea, cu visele ei, nici ziua care vine, nu-s decât iluzii... Doar clipa e realitatea! De aici înțeleg eu că provine titlul...

Nicu Anton: Dar putem să punem și cu totul alt titlu...

Ciprian Voloc: E limpede că mai poate fi lucrat în ce privește cursivitatea, în primul rând, chiar în sensul sugerat de Nicu... Propunerea lui e ok, chiar super. În orice caz, se poate renunța la aglomerarea de verbe la indicativ prezent, într-un spațiu poetic atât de restrâns: la 11 versuri, avem 7 verbe, dintre care numai 2 sunt la gerunziu... De ce să spui „se trezesc”, când poți să spui „trezirea”?! De ce să spui „nu rămâne”, când poți să spui „rămânerea”? Substantivul dispune de virtuți poetice net superioare, într-un context aglomerat, deja, de verbe... Cam asta ar fi de discutat... Hai să trecem la următorul poem!

Bara Haqi Abdulbaki: „Tăcerea”: „... / un ceas asasinează / o oră... / și omoară timpul imposibilului / și o distanță o concurează pe / alta... / și se prelungeste viața / unui drum... / și nu rămân decât / clipele, care se sinucid...”.

Ciprian Voloc: Observ c-ați fost obsedat de motivul clipei... Vreți s-o prindeți în pumn, iar ea nu se lasă prinsă! Timpul, ca temă predilectă, fapt valabil inclusiv pentru volumul pe care-l aveți în pregătire. Ce pot spune, în afară de primele două versuri, care mi se par destul de ciudate – *un ceas care să asasineze o oră*, ceasul fiind sinonim al orei, în limba română, ceea ce creează ambiguitate...

Nicu Anton: Aceasta aș fi făcut eu: *un ceas asasinează, o oră, cu o altă oră*... Oricum ar fi, trecerea timpului este marcată... Ceasul reprezintă timpul, dar... cum poate, ceasul, să asasineze timpul...?! Aici e paradoxul...

Ciprian Voloc: Este, este ceva care merită păstrat, aici... Este o idee faină, în germene, dar neexprimată, suficient...

Nicu Anton: Apoi: „omoară timpul imposibilului”...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Asta, cu „timpul imposibilului”, mi-a plăcut... Există, în primele două versuri, sâmburele unei idei faine, dar care nu e valorizată în maniera cea mai reușită. Propunerea lui Nicu e mult mai izbutită... Îmi place, însă, continuarea: „se prelungește / viața unui drum”...

Nicu Anton: Aici e foarte frumos... E foarte frumoasă construcția care face trecerea de la timp la distanță...

Ciprian Voloc: E axa spațio-temporală.

Nicu Anton: Se trece de la timp la materie, la distanță, la un lucru palpabil.... Timpul nu e palpabil, pe când distanța e palpabilă... e altceva. Iar penultimul vers poate fi schimbat, iarăși: „lăsând în urmă doar”, în loc de „nu rămân decât”...

Ciprian Voloc: ori rămân, ori lăsând în urmă... De ales, între cele două... Iarăși, gerunziul este mai poetic decât indicativul prezent... Sună mai bine...

Bara Haqi Abdulbaki: Ultima poezie, propusă pentru astăzi, „Un vis”, începe cu verbul „se pitulește”: acest cuvânt îmi place enorm, în limba română... E greșită, forma...? Să-l folosesc între ghilimele ?

Ciprian Voloc, Nicu Anton: Nu...

Bara Haqi Abdulbaki: „Când se pitulește... / luna / într-o oglindă / spulberată / crește umbra între / noi... / și miturile se / destramă / și rănilile devin / medalii și / devin flori pe... / lună. / cu plecarea ta / a devenit luna / lacrimi triste, / medalii ofilite... / și a devenit parfumul / trandafirului, lacrimi vărsate / pentru lună...”.

Ciprian Voloc: Îmi place faza cu medaliiile.... Mi se pare super tare combinația dintre flori și medalii... Mie îmi place.... are virtuți poetice... N-am mai auzit această afirmație: „și rănilile devin / medalii și / devin flori”... Asocierea acestor cuvinte îmi și creionează, în fața ochilor, o fotografie realizată profesionist... cu medalii și flori, numai bună de pus pe desktop...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Nicu Anton: Foarte fain...

Ciprian Voloc: Mi se pare un poem de dragoste...

Nicu Anton: E foarte frumos, numai că, în poezie, dacă stau și analizez, *rănila devin medalii*, iar la final *lacrimile devin medalii*...

Ciprian Voloc: Luna, practic, devine și lacrimi, și medalii, odată „*cu plecarea ta*”... Sunt aceleași cuvinte, dar combinate în asocieri diferite, creând efecte diferite...

Nicu Anton: „Devin” e cam des folosit: „rănila devin”, „devin flori”, „a devenit luna”, „a devenit parfumul”...

Ciprian Voloc: Este o repetiție care are ceva valențe, aici...

Nicu Anton: Eu, după prima exprimare, n-aș mai merge mai departe...

Ciprian Voloc: Se poate sări direct la ultima... Putem omite versurile de la final: „cu plecarea ta / trandafirul și-a vărsat / ultimele lacrimi / pentru lună”...

Nicu Anton: Da... „trandafirul varsă / lacrimi pentru lună”.

Ciprian Voloc: Cred că așa... sună mai bine. Sau ceva de genul ăsta.

Nicu Anton: Sau... „ a devenit parfumul / trandafirului plângând / pentru lună”.

Ciprian Voloc: Da, e clar că se pot opera simplificări, aici...

Nicu Anton: „Când se pitulește luna / ca o oglindă / imaginea ei / spulberată”...

Andrei Hanachiuc: „Ca o oglindă / spulberată”... Luna ar fi oglinda... Nu ?

Bara Haqi Abdulbaki: Da...

Nicu Anton: Dar cum se poate pituli, luna, ca o oglindă ? Doar dacă e imaginea lunii...

Bara Haqi Abdulbaki: De aceea „crește umbra, între noi...”.

Ciprian Voloc: Frumoasă, această ultimă imagine...

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Nicu Anton: Mai trebuie ceva, totuși, înainte de „spulberată”...

Ciprian Voloc: Să înțelegem mai bine de ce *crește, umbra, între noi*... Bara Haqi Abdalbaki surprinde contextul în care se pitulește luna, trece apoi la un fapt, la un eveniment, dar nu oferă detalii despre culisele acestui eveniment... Bineînțeles, autorul este liber să ofere detalii, sau nu... Dacă Bara Haqi Abdalbaki a preferat să surprindă o stare, fără să recurgă la prea multe explicații, este pentru că aceasta a fost decizia lui. Într-adevăr, pentru complexitatea poemului, pentru a dispune de mai bogate semnificații, se recomandă și recurgerea la unele detalii... De pildă, aici se simte nevoie unor detalii care să ne lămurească: de ce crește umbra, între noi ? Nu pot să nu-i dau dreptate lui Nicu, aici... Motivul poate fi oricare: fie că „îmbătrânim împreună”, fie că „ne iubim împreună” etc. Bineînțeles, acestea sunt doar sugestii... Opțiunea ultimă aparține creatorului.

Bara Haqi Abdalbaki: Mai e o poezie, la care lucrez chiar acum: „Nori, vijelie, cântec uitat / șterg melodia unui cântec uitat / între pagini rătăcite ori / sub acoperișurile colibelor / nelocuite, pierdute / în rafalele vânturilor / din deșert”...

Ciprian Voloc: E doar începutul unui poem, zic eu... Sau poate vrei să surprindeți, ceva, în genul unui haiku... Eu unul aș renunța la succesiunea de enumerări care descrie, la început, furtuna. E suficient un singur termen...

Nicu Anton: Apropo, abia acum am observat, prima poezie propusă de Bara Haqi Abdalbaki poate fi citită și de la coadă la cap: „este o nouă zi / în spatele orizontului / ce ne arată, nouă, / clipa / și nu rămâne / decât dorul / născând, din letargie / visurile căscând”. Cu puține modificări, lectura inversă e posibilă, deși poezia e, oricum, compactă... Poate fi formulată în varianta lui Țopa, asemeni unui cvadropoem...

Ciprian Voloc: Poți să-i faci o lectură edeniană...

Bara Haqi Abdalbaki: Da, acum îmi dau seama...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Nicu Anton: Bine, eu mă distrez... Și a doua, tot așa iese: „Clipele care se sinucid / lasă în urmă doar / un drum, / viața se prelungește / o distanță o concurează pe alta / și timpul imposibilului / e un ceas / care asasinează o oră / cu alta ”... Deci tot același efect...

Bara Haqi Abdalbaki: Chiar așa o să fac... Parcă sună mai frumos...

Ciprian Voloc: De multe ori sună mai frumos, invers. Când sunt sintagme unitare, ca sens, de multe ori sună mai frumos, de ce nu...

Marius Petrescu: Începi cu sfârșitul...!

Ciprian Voloc: Majoritatea poemelor pot fi citite așa. Numai că se schimbă, în general, conținutul, semnificațiile.

Nicu Anton: Cu aceleași versuri, poți să faci o altă poezie.

Ciprian Voloc: Apropo, volumului pe care-l pregătesc, din care v-am citit astăzi, aș putea să-i pun un nume de genul „Poeme de Paște”... Inițial, voiam să-l intitulez „Poesemele răstignirii”...

Nicu Anton: Poți să-i spui „A doua răstignire”... Oricum, dacă eram în Evul Mediu, erai ars pe rug !

Ciprian Voloc: Dacă-mi descopereau manuscrisul, eram terminat. Dar mă țineau mai întâi în pârnaie, mă schingiau bine, mă țineau la beci, și, după aceea, aș mai fi văzut lumina zilei doar când mă executau...

Nicu Anton: Giordano Bruno a pățit așa. Nu ?

Ciprian Voloc: Da, în 1600, exact în anul în care, la noi, Mihai Viteazul reușea unirea celor trei principate române...

Nicu Anton: Cred că i-ai fi împărtășit soarta... Dar nici acum nu-i târziu ! Stai un pic...

Ciprian Voloc: Oricând e posibil să devină, România, un stat fundamentalist creștin... Iar asta pentru că Biserica Creștin-Ortodoxă e singura instituție care merge

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

bine, în țară...

Nicu Anton: Păi tocmai și-au deschis propria bancă...

Ciprian Voloc: Din 4000 de biserici construite în ultimii 20 de ani, adică după Revoluție, peste 3000 sunt creștin-ortodoxe... Iar asta într-o perioadă de criză, într-o perioadă foarte grea, din punct de vedere economic... Aici este vorba de investiții, nu glumă... Au tipografii, edituri, organisme de caritate, cantine, nu mai vorbim de averile mănăstirilor... Plus hotelurile, pensiunile, propriile mijloace de transport, și, mai nou, această bancă... Dar și Vaticanul are banca sa proprie... deci modelul e luat de la catolici.

Bara Haqi Abdalbaki: Și nu plătesc nimic, către stat...

Ciprian Voloc: Așadar, peste 50 de ani România ar putea deveni un stat fundamentalist... Patriarhul ar putea fi și președinte... Am putea ajunge, și noi, precum statele fundamentaliste islamice...

Bara Haqi Abdalbaki: Oricum, să nu facem publice toate discuțiile noastre, de aici, deoarece oamenii.... știți cum sunt: patru-cinci care înțeleg ce am discutat și rețin lucrurile bune. Ceilalți, rețin numai prostii... Iar după asta suntem batjocoriți, degeaba !

transcrierea ședinței: Ciprian VOLOC

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

JULIE-AUGUST
2008:
TOLĂNIȚI PE
LARBA
COPILĂRIEI LUI
EMINESCU...

CENACLUL EDITOR LA IPOTEȘTI

CENACLUL EDITOR

file de cenacлу

EXPERIMENTUL DE LA IPOTEȘTI

JURNAL DE CENACLU – 1 august 2008

Ședință comună a cenaclurilor
EDITOR (Dorohoi) și CONSTANTIN DRACSIN (Botoșani)

Partea I

În fața Casei Armatei din Botoșani, cenacliștii se adună, treptat, și împărtășesc unii altora impresiile ultimelor cărți citite. Într-una din secvențe, Vasile Iftime dă glas versurilor unor poeme din ultimul volum al lui Daniel Corbu – *Apocalipsa după Corbu*.

Vasile Iftime: *“De două anotimpuri scriu neîntrerupt această scrisoare/Îmi amintesc amintiri fericite.... Îmi spunea uneori mama: Fericirea ta mă sperie..... ”. E pentru tot muritorul...*

Ciprian Voloc: Nu forțează expresia, nu forțează...

Ciprian Șoptică: El renaște, reînvie, ce face...?

Vasile Iftime: Îmi place chestia asta: *“Fericirea ta mă sperie...”*

Ciprian Voloc: Are leit-motivul acesta care revine... Și pe leit-motivul acesta a construit totul și deja este destul de bun pentru ca el singur să facă întreg poemul. Dacă, pe lângă acest leit-motiv, mai sunt de întâlnit două-trei reușite, deja e destul.

Vasile Iftime: Și începutul, scurt: *“Nici eu nu voi muri de-nțelepciune”...*

Ciprian Voloc: Oricum, ce ai citit acum este un poem cu

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

tentă autobiografică. Merge pe biografismul celebru al anilor 80.

Ciprian Șoptică: E și timpul, la el...

Ciprian Voloc: Doar că, într-adevăr, el nu folosește un limbaj deocheat... Și Petruț Pânvescu, și el e cu biografismul, la greu... Cred că e stilul dominant, la el...

Vasile Iftime: De la o vreme, dar... cartea lui cea mai bună, aia... *Câmpia cu numere*, acolo nu-i...

Ciprian Șoptică: Nu, dar v-am spus, e și un vârf... când te gândești la trecut... Când ai tentă autobiografică de mic, atunci nu-i bine, căci îți faci testamentul înainte de a... Cât ești tânăr, visează și tu la iubire, la... eu știu... frunză verde, la...

Ciprian Voloc: Dar e clar că nu poți fi judecat decât prin reușitele tale, prin stilul tău, care trebuie să fie personalizat, nu prin vocea comună a unei epoci...

Vasile Iftime: La Petruț, *Câmpia cu numere* e o carte valabilă... Acum, ce încearcă el, mai recent, pe de o parte o să atragă critici, deoarece mulți îl aruncă în partea aia, către Sorescu...

Ciprian Voloc: Bine, dar critica oricum o atrage orice poem, bun sau rău, reușit sau nereușit, problema este dacă critica e favorabilă sau nefavorabilă... Nicolae Căruntu, la o întâlnire din urmă cu un an sau doi, i-a și spus că e "sorescian"...

Ciprian Șoptică: Păi dacă e din zona aia, a lui Sorescu. .

Cezar Florescu: Plus că i-a spus cineva că încercările lui de grafică, anumite stilizări, îl apropie de Dracsin...

Ciprian Șoptică: E "dracsino-sorescian"...

Ciprian Voloc: Bine, dar nu-i ceva rău să te apropii. . Rău e să copiezi... Și mai rău e să nu te apropii cu nimeni...

Ciprian Șoptică: E o simbioză...

Vasile Iftime: Nu, e dracsino-petruțian...

Ciprian Voloc: Dacă ar auzi Petruț... Dar îi spunem și lui, oricum...

Vasile Iftime: Dar eu îi spun frecvent, el mă știe...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Șoptică: Când vine, îi spunem: "Domn Petruț, v-am tras o *sentință*..."

Ciprian Voloc: Treaba unui cenaclu e să spui în față... Și-nainte ca omul să publice, dacă poți să-l ajuți... căci deja după ce a publicat e târziu...

Ciprian Șoptică: Eu m-aș bucura să excelez în stilul lui Sorescu sau al lui Blaga...

Vasile Iftime: Să mai citesc din cartea lui Corbu: "A venit și duminica pedepselor... Prin odăile prin care ne-am iubit s-a lăsat noaptea... Și o Meccă insuportabilă și-arată evidența... plouă... cresc sânii femeilor... mă scriu și mă șterg... sângele e împins de un sânge mai vechi..... ." Asta cu "mă scriu și mă șterg...", mă gândeam la altceva...

Ciprian Voloc: Da, a folosit... cam brutal a introdus, poate, expresia... El a vrut să spună, cred, că își scrie, numele, și-l șterge... Eu aș fi ales o altă exprimare... Dar a ales-o intenționat, . E clară treaba, așa că...

Partea II

Cenacliștii ajung la Ipotești, se întind pe iarba copilăriei lui Eminescu, iar Ciprian Voloc le înmânează câte o copie a poemelor unui fost coleg de facultate, Luca Ioan, originar și trăitor în Bistrița-Năsăud, în Ardeal. Interesându-se de vârsta autorului, află că e vorba de un om trecut de 40 de ani, absolvent a două facultăți care l-au specializat în metalurgie și filosofie.

Petruț Pârvescu: Deci e un om realizat.

Ciprian Voloc: Da, dar nu în poezie. E aproape realizat, dar nu în poezie. În poezie este ca și un debutant de 25 sau de 20 de ani. Pentru că nu a scris, nu a publicat niciodată, nicăieri, poezie... Sunt niște creații supuse în premieră analizei de

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

atelier, sugestiile noastre i-ar putea fi de folos, în viitor...

Petruț Pârvescu: Da, e adevărat...

Ciprian Voloc: Sunt poezii scrise în diferite stadii ale existenței lui, în mai multe stiluri, ba romantic, ba... știu eu, modernist, neomodernist...

Ciprian Șoptică: Ciprian, este acel Luca Ioan pe care-l știu eu, nu?

Ciprian Voloc: Da, exact. Și acum, noi trebuie să-i dăm o mână de ajutor. Eu îi voi comunica concluziile...

Ciprian Șoptică: El e și din altă zonă a țării...

Petruț Pârvescu: E ardelean... Păi, vorbea Ciprian că nu are legătură opera cu... autorul, mediul...

Ciprian Voloc: După multe direcții în critică, da... opera poate fi abstrasă complet...

Petruț Pârvescu: La un moment dat nu mai are nici o legătură...

Ciprian Voloc: Dar sunt alții care nu sunt de acord cu chestia asta.

Petruț Pârvescu: Se vorbește, astăzi, despre geografie literară...

Ciprian Voloc: Se simte, aici, unde sunt create aceste poeme? !

Petruț Pârvescu: Nu știu, nu am cum să-mi dau seama...

Vasile Iftime: Nu poți să-ți dai seama că e ardelean... Citești poemul...

Petruț Pârvescu: Deci se poate face o sociologie a... asta nu înseamnă că...

Ciprian Voloc: Oricum, prea multe n-am ce să spun, el are aici cinci creații, hai să citesc eu prima:

LA O EXPOZITIE

*Cu un străfund al globului cel pământesc
ca dansul stau.*

*Vă zic: eu nu mă mai rotesc
decât în neștiutul A*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*și-n vaietul lui au.
Voi toți sunteți deasupra mea
voi rădăcini de arbori
sunteți cerul meu de nevisat
fieritura care o străbat
mă lasă orb și-n sine-mi împărat,
V-aș ține locului dacă n-aș ști
că nu există-n veci mișcare
că totul este aparență și culoare
și suflete din ce în ce mai gri.
Dar nu, nimic nu se rotește
nimic, vă zic, nimic nu mișcă,
nici glonțul care aparent împușcă,
ci numai Mona Lisa, când zambește
și-atât.*

Ciprian Voloc: Să vedem primele impresii, ale lecturii...
Încântare nu prea văd, pe fețele nimănui... Oare de ce...? !

Vasile Iftime: El vrea să expună o teorie a lui... Totul este static...

Ciprian Voloc: Vi se pare mai mult filosofie, aici, sau poezie?
Care ar fi gradația?

Vasile Iftime: O filosofie amestecată, așa, cu... o mecanică newtoniană, cu...

Ciprian Voloc: Se vede că e inginer, la origine, nu?

Paul Mircea Iordache: O mecanică newtoniană care s-a oprit la legea întâi...

Ciprian Voloc: Și la Monalisa... Când a ajuns la Monalisa a rămas hipnotizat și a spus: "și-atât"... Totul se mișcă până la Monalisa, ea... nu se mai mișcă.

Vasile Iftime: Nu neapărat Monalisa... Poate să fie un zâmbet de femeie...

Paul Mircea Iordache: A vrut să creeze contrastul: tocmai Monalisa, care aparent e statică, fiind în tablou, nu? ... ea este singura care se mișcă, în rest tot universal e înghețat. Asta ca să arate ce impact a avut, Monalisa, asupra lui.

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Vasile Iftime: Este, pur și simplu, zâmbetul femeii.

Ciprian Voloc: Dar este o mișcare cam simplă... Cam în jurul acestei antinomii s-ar construi poemul, înțeleg...

Vasile Iftime: "Ca dansul, stau..."

Ciprian Voloc: Cum sună acest "ca dansul", "ca da...", "ca da..."? Lui Petruț Pârvescu nu-i sună prea bine, cred... "Cu un străfund al sufletului...": "cu un...", "ca da..."...

Paul Mircea Iordache: Bun, dar nu mi se pare logic...

Vasile Iftime: Vrea să arate că totul este amortit, până la... Rădăcinile copacilor sunt undeva în centru, și, fiind în centru, nu te mai miști... Iar cerul... totul e static...

Ciprian Voloc: Stilul, cum vi se pare?

Ciprian Șoptică: Cam explică...

Vasile Iftime: Nu știu de ce a început-o așa, și a terminat-o cu rimă... Apare, brusc, o ruptură... a trecut pe vers rimat.

Ciprian Voloc: Probleme cu... cursivitatea ideii? !

Petruț Pârvescu: Există o ruptură de la brâu în jos.

Vasile Iftime: Nu e explicit, cine a zis că-i explicit? ! ... El știe să îl strângă, acolo, bine...

Ciprian Voloc: Din punct de vedere lingvistic, vreo obiecție, ceva? Limbajul poetic...

Ciprian Șoptică: Repetiția lui "nimic"... De trei ori apare...

Ciprian Voloc: Da, dar este voită, acolo... "nimic... ci numai Monalisa...": e o antiteză, o antiteză premeditată, aici...

Vasile Iftime: Glonțul de la pistolul-mitralieră se deplasează cu 615 m/sec. la ieșirea din țeavă.

Paul Mircea Iordache: Depinde la ce scară a vitezelor... El a vrut să spună că, la un moment dat, și glonțul, dacă îl vezi la o scară infinit de mică, stă...

Petruț Pârvescu: Într-o coajă de furnică...

Vasile Iftime: Dacă mergem mai departe, cu Monalisa... inclusiv sărutul se mișcă...

Ciprian Voloc: Miza este spirituală, pentru că „nimic, nimic nu se rotește”, nimic nu mișcă... El se referă la sufletul omului... Numai zâmbetul Monalisei pare a spune ceva

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

despre umanitate, despre... omenitate...

Petruț Pârvescu: Din ce-am citit cred că e singura... de fapt, prima și ultima creație sunt singurele care merită analizate...

Ciprian Voloc: Păi, hai să sărim la ultima, nu e nici o problemă...

Ciprian Șoptică: Versurile astea sunt extraordinare: „Voi toți sunteți deasupra mea, voi, rădăcini de arbori”...

Ciprian Voloc: Aia este o construcție... chiar poetică, poetică...

Ciprian Șoptică: Putea renunța la „voi”...

Ciprian Voloc: Poezie pură, construcția aceasta... În rest...

Petruț Pârvescu: Hai să fim atenți, uitați-vă la construcția asta: „Voi toți sunteți deasupra mea...” – frumos, aici... Dar, când începe să spună, mai departe: „rădăcini...” Deja când spui cuvântul „rădăcini” te gândești la ce...? La „rădăcini de arbori” – deja l-a frânt, l-a dat în două...

Ciprian Voloc: E clar că rădăcinile sunt de arbori... E redundantă, expresia... e logic.

Petruț Pârvescu: „Voi toți sunteți deasupra mea” intră foarte bine...

Vasile Iftime: Dar uitați că el se află, undeva, în nucleul de dedesubt... iar cerul este pământul: el este undeva dedesubt. E un cer de rădăcini, iar el este sub rădăcini.

Paul Mircea Iordache: Dacă el vrea să sugereze o chestiune care ține tot de mecanică, iar el este centrul pământului, atunci... într-adevăr, punctul ăla nu se rotește...

Vasile Iftime: Dar el este punctul A...

Paul Mircea Iordache: Aici e chestiunea...

Vasile Iftime: Da, nu se rotește el, dar nu se rotește nimic...

Ciprian Voloc: E normal să nu existe mișcare, deoarece în centru nu poate exista mișcare...

Vasile Iftime: Da, dar nu este vorba doar de el: nu se mișcă nici glonțul, nu se mișcă nici dansul, nu se mișcă nimic...

Ciprian Voloc: Da, nici celelalte nu se mișcă... Nu putem interpreta, cade ipoteza aceasta interpretativă...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Petruț Pârvescu: El e în expoziție aici... e punctul, sau e centrul...

Vasile Iftime: Da, și totul se transformă în static...

Petruț Pârvescu: Asta e problema.

Ciprian Voloc: Ideea e că Monalisa eclipsează totul, la o expoziție, totul e fără de viață, față de Monalisa, probabil...

Petruț Pârvescu: Deci ce trebuie să aibă poemul acesta, să aibă construcție, da? Să aibă mesaj, da? Să aibă atmosferă, da? O regăsesc, starea aceasta...? !

Ciprian Voloc: Dar fără titlu, îți dai seama despre ce e vorba, dacă facem abstracție de el...? Nu mai reușim. Poemul, fără titlu, e cam ciunt... s-ar părea.

Petruț Pârvescu: Este o chestie: „numai Monalisa”, care te trimite...

Ciprian Voloc: Dar Monalisa poate fi... nu neapărat un tablou expus... Oricum, care ar fi nota pe care o propuneți acestui poem? Dăm o notă?

Vasile Iftime: Da!

Ciprian Șoptică: Nota 7.

Vasile Iftime: Mie mi-a plăcut foarte mult: 8 cu plus... pentru că omul ăsta a prins o idee...

Petruț Pârvescu: Un 6.

Cezar Florescu: 9.

Dana Cernușcă: 7, 5.

Paul Mircea Iordache: Eu, nefiind profesor, nu-mi permit...

Liviu Pânzaru: 7.

Ciprian Voloc: 8. Deci... cu un singur nouă, avem o medie de... 7, 5, pentru acest poem...

Vasile Iftime: Poezia care nu e pornită dintr-o trăire, din ceva, nu are coloană, iar el a trăit, chestia asta...

Ciprian Voloc: Haideți să trecem la al doilea poem – „Mânzul”... Citesc tot eu? Citiți dumneavoastră?

Liviu Pânzaru: Da.

MÂNZUL

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*Saltă mînzul în joc, saltă-n ocolul bătut.
Ca puii de lebedă - negru era. Ca ogorul.
În curînd va fi alb cum e norul.
Sub pavăza Sfintei Miercuri născut.
Spulberă colbul ogrăzii, și-arar
când i-adie aromele humei
și-aduce aminte de laptele-amar
ca frunza de salcie, al mumei.
Din carte adulmecă lung spre nu știu ce-nalte poieni.
Și iarăși spre vatră se-ndeamnă, la jaruri.
Argintul din care-i voi bate potcoava
doarme încă în Munții Apuseni.
Cateodată, cu stranii nechezuri,
el se deprinde pe câmp de mohor,
și-mi pregătește, vestindu-mi-l,
biruitorul, mult așteptatul, ultimul zbor.
În noaptea aceasta-i bolnav. Simte ca o durere
la spate, tainic, la locul
unde purced să-i crească aripile.
Zace în grajd, arde ca focal.
Luna, intrînd pe fereastră, alături se culcă pe paie.
E noaptea de boală a lumii, când mugurii toți
plesnesc c-un mulcom țipăt sub zare.
Totul e-n așteptare. Totul - albastră văpaie.*

Ciprian Voloc: Deci... un poem despre un mînz! Cum vi se pare ideea?

Vasile Iftime: Faptul că a scris poemul despre mînz, da, dar poemul...

Cezar Florescu: Mînzul este un simbol... dacă ne gândim.

Ciprian Voloc: Problema e dacă simbolul a fost valorificat, în poem. Simbolul, își are valoarea lui. Mînzul: tinerețea, libertatea... cam greu îi pui căpăstrul unui mînz, asta e știut. Acum, problema este dacă a surprins aceste aspecte, în poem, și dacă poemul e greoi, e accesibil sau...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Vasile Iftime: E ușor. El vrea să „prindă” mînzul... Trebuia să „prindă” doar vitalitatea lui, energia... Dar el e și cu Munții Apuseni, și cu...

Ciprian Voloc: Se vede că e ardelean, nu...? !

Liviu Pânzaru: Ah, da, da... e ardelean!

Ciprian Voloc: Da, da... Aici e poezia patriotică, de care vorbea Gică Manole.

Vasile Iftime: Se vrea a fi un poem în vers clasic, dar... versurile acestea sunt lăbărțate, unele lungi, altele scurte, fără multă calitate, eu zic că e și un contrast de imagini, cu niște imagini super, strecurate pe aici, cu luna care s-a culcat pe paie, în grajd, dar... acestea pot fi salvate și se poate scrie altceva, în genul în care a fost scris primul poem.

Ciprian Voloc: Nu-s valorificate în context.

Vasile Iftime: Nu-s valorificate. Păcat de câteva imagini frumoase.

Ciprian Voloc: Adică e puțină iroseală... descriptivism, foarte mult descriptivism... Iar ideea, care ar fi, ultimul vers: „Tot e-n așteptare. Totul – albastră văpaie”. Atât...

Paul Mircea Iordache: Nu, este vorba de saltul calitativ. Este ceea ce avea să se întîmple. Eu zic că este debutul adolescenței.

Ciprian Voloc: Să-i crească aripile... care aripi? Că îl înhamă la căruță... poate când o să-i pună căpăstru, atunci... ce-o să mai viseze, „aripi”...

Paul Mircea Iordache: El devine armăsar, peste noapte, și atunci... e vorba de debutul adolescenței, când febra... Bineînțeles, se descrie foarte frumos, cadrul acesta, universul...

Ciprian Voloc: Da, limbajul este plastic, bogat chiar...

Paul Mircea Iordache: Da, foarte frumos, limbajul... Dar ideea este aceasta: e vorba de așteptarea de dinainte de cascadă, sau cum Beethoven are, în Simfonia a cincea, în ultima parte, când începe: pam-pam-pammmmm...

Ciprian Șoptică: Ține cont de măsură...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Vasile Iftime: M-am grăbit să spun că sunt câteva... dar numai o singură imagine îmi place...

Petruț Pârvescu: De fapt, ce caută artistul... când face ceva? Ce caută el? ! Când are ideea în mintea sa, când se plimbă prin ogradă, nici o problemă. Dar în momentul în care o pune pe hârtie, sau pictează, sau orice altceva face, care e problema lui...? Care e problema lui, referențial la noi? ! El a pus-o acum pe hârtie și ne-a dat-o nouă. Care a fost problema lui...?

Ciprian Voloc: Ce a vrut să ne comunice...

Petruț Pârvescu: Nu, nu... Dacă în poemul acesta se regăsește, oarecum... Dacă nu este o pastişă, dacă aduce ceva nou în forme artistice... Că nu mă interesează, altfel... Uitați-vă la lemnul ăsta, care e acolo, da? Sau acesta pe care stăm noi: pe mine mă interesează, ca artist, numai în momentul în care eu vibrez, la chestia asta.

Ciprian Voloc: E clar, vibrație nu prea este, căci stilul e cam demodat. Stilul acestui poem.

Petruț Pârvescu: Asta încerc să spun, dacă tot am venit la Ipotești.

Ciprian Voloc: Simte cineva nevoia să recitească poemul? ! Sunt curios, cine...? Eu unul, nu...

Petruț Pârvescu: Aș vrea să fim puțin mai nedidactici... E a doua întâlnire a noastră, anul ăsta, da? Și majoritatea dintre noi scriu, caută o formă de expresie...

Ciprian Voloc: Cred că toți scriem, toți... Nu este nimeni care să nu scrie... Nu știu domnul Pânzaru, dacă scrie...

Vasile Iftime: Scrie, elegii.

Ciprian Voloc: Deci suntem, cu toții, direct interesați.

Petruț Pârvescu: Discuția, dincolo de text, are și rolul acesta: în ce măsură poemul ca atare e solvabil?

Ciprian Voloc: Părerea mea e că avem de-a face cu o istorisire... Este o istorie, aici, o secvență din viața unui mânăz... indiferent dacă o luăm în sens literal sau simbolic. Istoria aceasta nu este esențială, sau nu o construiește în așa

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

fel încât să fie...

Petruț Pârvescu: Ciprian, nu e singurul care prezintă istoria unui mânz! Pe mine mă interesează dacă mânzul acesta pe care îl prezintă este artă sau nu este... Este poezie sau nu este...

Ciprian Șoptică: E cam catâr...

Ciprian Voloc: Hai să nu folosim termenul poezie, e cam pretențios... Un poem, este, dar problema se ridică astfel: în ce măsură se merită să scrii acest poem. Ți-a venit ideea, dar...

Petruț Pârvescu: Nu, în ce măsură merită să-l mai scrii acum... Despre mânz se poate scrie, dar... în ce măsură tu ai adus, prin el, mânzul tău... Căci altfel, te uiți la o herghelie și vezi mulți mânji, dar nici unul nu e mânzul tău...

Ciprian Voloc: E clar că am putea, cu toții, să criem despre mânz, despre orice temă, dar am face-o, cu toții, diferit...

Petruț Pârvescu: Închipuiește-ți că această pajiște e plină de mânji... dar nu vezi mânzul acela, al lui...!

Vasile Iftime: Am putea scrie despre iapa lui Don Quijote...

Ciprian Voloc: Rima cum pare... obositoare, sau mege? Nu forțează expresia...

Petruț Pârvescu: Nici nu mă mai interesează! Noi ne uităm așa: la ce este scris, la ce se scrie, la ce aduce. Dacă acolo îl regălesc, cu ceva, eu încerc să fac discuția. Restul, este simplă apă de ploaie. Am putea găsi niște lucruri...

Vasile Iftime: El a început să scrie, și s-a lăbărțat, s-a dus în altă parte...

Petruț Pârvescu: Eu am impresia că are un pic de talent, se vede... chiar aceasta: „Ah, mierea buzelor tale / Am gustat-o / A buzei tale coapte / Amorul meu...”

Vasile Iftime: N-am ajuns, încă, acolo...

Paul Mircea Iordache: Ați „descălecat” de pe mânz...?

Vasile Iftime: N-am ajuns încă acolo... Aici punem punct, și mergem mai departe.

Paul Mircea Iordache: Eu vreau să accentuez faptul că el

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

totuși a vrut să surprindă un moment de transformare, un moment de faliere, între două stări. . Mânzul, în noapte...

Ciprian Voloc: Sensibilitatea se simte, oricum...

Dana Cernușcă: Este o poezie paradigmatică. Lucrează cu simboluri, mânzul e simbolul creației: „din carte adulmec lung spre poieni...”. Creația care iese, care se zbate, care prinde aripi, care evoluează, care... trece prin anumite etape.

Ciprian Voloc: Asta e ideea: motivul e foarte bine ales, e și filosofic, dar poți să scrii și un eseu, despre el... Or, dacă poți să scrii un eseu, de ce să scrii o poezie?

Petruț Pârvescu: Da, bineînțeles.

Ciprian Voloc: Dacă poți să scrii o poezie, de ce să mai scrii un eseu? Trebuie s-o faci în așa fel încât să fie cel mai bine, asta e clar. Deci, eu înțeleg ideea. Nimeni nu a contestat simbolistica: construiește, dar... nu prea are percutanță, nu prea lovește, conștiința, astfel încât să te trezești, să comunice, ideea, și la un nivel înalt, de șoc... Poezia trebuie să aibă un fel de șoc „electric”...

Petruț Pârvescu: Eu știi ce sfat i-aș da, bătrânului...?! Se vede, are un pic de talent, da? E cam târziu, talentul lui, dar niciodată nu poți să știi... Eu i-aș spune așa: să asimileze o cultură. Și exercițiu...

Ciprian Voloc: V-am spus că sunt poeme scrise în perioade diferite, ale vieții lui... poate și prin adolescență, și atunci normal că stilurile-s diferite...

Petruț Pârvescu: Iar o luăm în „dracu”... Pe mine nu mă interesează această chestie... Eu, dacă găseam un poem bun, ziceam: da, domnule, uite un poet bun!

Ciprian Voloc: Și eu am scris, în adolescență, pe la 17 ani, vreo trei caiete de poezii. Dar toate în stil eminescian, blagian, deci...

Petruț Pârvescu: Poți să scrii până la adânci bătrânețe, care e problema?

Ciprian Voloc: Normal, după aia m-am oprit, căci nu avea nici un sens...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Dar haideți să citesc și o poezie de dragoste, nu se poate, suntem aici, pe plaiul lui Eminescu, trebuie să fie și o poezie de dragoste: „Ah, mierea buzei tale! ”...

Ciprian Șoptică: Dacă tot suntem îndrăgostiți...

Petruț Pârvescu: Cam toți sunteți „în formă”, nu...?

Ciprian Voloc: Cine citește? Ciprian, citește tu, dacă tot peste trei săptămâni te „nenorocești”, hai...! E ultima speranță, pentru tine!

Ciprian Șoptică: Ah, mierea buzei tale!

Vasile Iftime: Cine poate să facă „Ah! ”, mai tare? !

Petruț Pârvescu: Depinde cum îl spui pe „ah” ăsta... Dacă spui: ah-ah-ah-a-a-a-a-a...!! a-a-a... a-a-a... a-a-a...!! Deci, veдеți că și felul în care rostești, „ah! ”, nu e o simplă repetiție. Ciprian, poți să stai mai mult... pe „ah”?

Ciprian Voloc: Toți am rămas la „Ah! ”. Cel mai important lucru din poezia asta e „Ah! ”, nu? Trebuia să spună „Ah! ”, să scrie titlul, și gata!

Cezar Florescu: Fiecare citește altfel pe „Ah! ”, începutul ăsta...

Ciprian Voloc. Da, e clar... Aici intră partea actorului... latura actricească a poeziei.

Petruț Pârvescu: Da, primul vers. Să văd, primul vers: zi-i!

Ciprian Șoptică: Ah! Mierea buzei tale am gustat-o!

Vasile Iftime: Ahhh! Mierea buzei tale, am gustat-o...

Cezar Florescu: Aahhhh.... Mierea... buzei tale...

Ciprian Voloc: Cel mai enigmatic lucru din poem e „Ah! ”, e clară treaba... nu mai citim restul! Nu mai are rost!

Cezar Florescu: Să vedem cum citește o fată...

Dana Cernușcă: Nu...

Ciprian Voloc: Hai, să te auzim!

Dana Cernușcă: Nu...!

Vasile Iftime: Ceva gen Stelorian Moroșanu: ieeeîhh.....!

Ciprian Voloc: Hai că citesc și eu: Ah! mierea buzei tale am gustat-o! Nu pot, nu pot! Îmi vine să râd, acum e atmosfera, deja, amuzantă... Când citești în gând e altceva...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Petruț Pârvescu: Stai să-l vedem pe domn inginer!

Paul Mircea Iordache: A!

Ciprian Voloc: Vă doare măseaua, cumva? Ia, pe domnul Liviu Pânzaru...

Liviu Pânzaru: Îmăaaahh!

Paul Mircea Iordache: Parcă e un mânz...

Ciprian Voloc: Nu, parcă și-a făcut curaj și a plecat la război... Aici vedem ce poate face un actor... Un actor poate să interpreteze în „n” moduri... un poem.

Cezar Florescu: Eu am fost la un curs la care profesorul universitar ne-a cerut să citim, un text literar, în funcție de stări. Băi, unul era amețit, unu era beat, unul era nervos... A ieșit o... frumusețe de spectacol...

Ciprian Voloc: E clar că valoarea textului literar depinde și de condițiile de receptare a lui... Într-o stare îl vezi într-un fel, într-altă stare îl vezi altfel...

Cezar Florescu: Cum poate fi un lector...

Ciprian Voloc: Da, să-l lăsăm pe Ciprian să citească...

Ciprian Șoptică:

Ah, mierea buzei tale

*Ah, mierea buzei tale am gustat-o,
A buzei tale coapte, amorul meu;
Zăpada sânelui eu am furat-o,
De ea mi-am răcorit suflarea eu;
Ah, unde ești, demonico, curato,
Ah, unde ești să mor la sânul tău!*

Petruț Pârvescu: Ah! Rică Venturiano...!

Ciprian Șoptică:

*Ce sunt eu azi? - o frunză, o nimică.
Și-mi pare că am fost un împărat;*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*Simțirea care sufletu-mi despică
E ca și când o lume mi-a furat;
Ah, mierea buzei tale, păsărică,
Am nebunit de când o am gustat!*

*Ah, cum nu ești, să-ți mistuiesc viața,
Să-ți beau tot sufletul din gura ta,
Să-ți sorb lumina pân- ce-or fi de gheață
Frumoșii-ți ochi să-ți devastez așa
Tot ce tu ai frumos... o, mă învață
Să te ucid cu respirarea mea!*

*Să murim amândoi... La ce trăiesc eu,
La ce trăiești tu, pe a lumii spume?*

Petruț Pârvescu: Pe spume-n valuri...
Ciprian Șoptică:

*Sărmane inimi închegate-n vreme,
Sărmane patimi aruncate-n lume;
Ah, să murim, nu plânge, nu te teme.
Că undeva s-află al nostru nume!*

*Încet, încet... să ne culcăm în raclă,
Încet de pe pământ ne-om furișa.
O, stinge a privirei tale faclă,
Închide ochii tăi... așa, așa;
Ce bine e să dormi adânc în raclă...*

Vasile Iftime: „Lua-te-ar dracu...”!
Ciprian Șoptică:

*Să dormi adânc, să nu mai știi ceva.
Iubito, vremea-n loc să steie,
Să stingă universu-ntreg în noi:*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*O rază încă, încă o scânteie,
Ș-apoi dispăre tot... ș-apoi, ș-apoi
Simt încă gândul tău iubit, femeie,
Ș-apoi nu vom mai fi nimic... noi doi.*

Vasile Iftime: Băi, cu un pic de obrăznicie, cu poemul ăsta, știi ce faci, din el...? Aahhhhh... Noi putem să-l iertăm, dar gândiți-vă ce ar fi la *Academia Cațavencu*...

Ciprian Voloc: Sau la emisiunea *Cârcotașilor*...

Petruț Pârvescu: Băi, hai să facem ceva rău, din prima strofă! Faceți ceva rău!

Ciprian Voloc: Ceva rău, s-o stricăm?

Vasile Iftime: Dar nu poți să strici un vers precum „Să-ți beau tot sufletul din gura ta”... E foarte frumos... Pare ceva, vreo obrăznicie, pe-aici?

Ciprian Voloc: Oricum, e un poem de tip romanțios. Sunt prezente exagerările tipic romantice...

Vasile Iftime: În strofa a treia a pierdut ritmul...

Ciprian Voloc: „Să-ți sorb lumina până ce-or fi de gheață frumoșii-ți ochi”: e oarecum redundant...

Vasile Iftime: Da, dacă e să bată lumina, e clar că e vorba despre ochi... că nu privește cu urechile...

Ciprian Voloc: „Mă-nvață să teucid cu respirarea mea”... Sfârșitul... Deci începe cu „să beau sufletul din gura ta” și încheie cu „să teucid cu respirarea mea”... Oricum, e stilul altei epoci, aici.

Vasile Iftime: Dar faci o obrăznicie din poezia asta, dacă vrei...

Paul Mircea Iordache: Poți, de toată frumusețea...

Ciprian Voloc: Adică s-o parodiezi? S-o faci, așa, mai „sexoasă”, mai pornografică...

Vasile Iftime: Da, mai obraznică...

Ciprian Șoptică: „Infernala comedie” a lui Emil Brumaru... s-o citească, și să refacă poemul.

Ciprian Voloc: Dar care ar fi publicul căreia i se adresează

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

poezia... vârsta a treia, sau care? Sau nu se adresează nimănui...

Petruț Pârvescu: Este pur și simplu un joc... infantil... scris într-o perioadă prin care toți am trecut, cândva...

Ciprian Șoptică: Iubirea asta, entuziasmul iubirii...

Ciprian Voloc: Da, e clar că nu e nimic realitate, aici... absolut nimic. Trecem la următoarea, n-are rost să mai zăbovim. Cine citește? Hai, că n-au mai rămas multe, după care trecem la chestii mai palpabile, căci aici, dacă nu-l cunoaștem pe om, normal că e... impalpabil...

Ciprian Șoptică: E un om extraordinar, Ioan Luca...

Cezar Florescu: Și iubita lui... la fel!

Ciprian Voloc: Iubita lui... posibilă!

Vasile Iftime: Dacă citești așa o poezie unei gagici...

Ciprian Voloc: Îți dă cu oala, cu tigaia-n cap, și a plecat...! Îți zic eu...! Așa e, Dana?

Dana Cernușcă: Nu!

Ciprian Voloc: Așa e, Bianca?

Bianca: Nu.

Vasile Iftime: Eu, dacă citesc chestia asta unei femei, îi dă lacrimile...

Petruț Pârvescu: Nu, Vasile știe, pentru că așa i s-a mai întâmplat. Și are dreptate.

Ciprian Voloc: Bine, hai să-l ascultăm pe Cezar. Un poem despre un creion, am înțeles...

Cezar Florescu:

Creion

*Obrajii tăi mi-s dragi
Cu ochii lor ca lacul,
În care se-oglesc
Azurul și copacul.*

Surâsul tău mi-i drag,

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

*Căci e ca piatra-n fund,
Spre care-noată albi
Pești lungi cu ochi rotund.*

*Căci e ca malu-n stuf,
Unde păianjeni dorm,
Pe zori făcute puf.*

*Făptura ta întreagă
De chin și bucurie,
Nu trebuie să-mi fie,
De ce să-mi fie dragă ?*

Ciprian Șoptică: E plagiat...

Ciprian Voloc: E plagiat? ! După cine?

Ciprian Șoptică: Eminescu...

Ciprian Voloc: După Eminescu? Bine...

Petruț Pârvescu: Nu, dar parcă s-ar fi căznit să facă atâtea cacofonii, în text... știi, că sunt unii care fac voit, chestia asta: "obrajii tăi mi-s dragi cu ochii lor ca lacul...", ca pitpalacul...! "Azurul și co... co... pacul..."

Ciprian Șoptică: "E ca piatra-n fund", aia e tare...

Ciprian Voloc: Dar fundul lui, asta n-am înțeles... al lacului, da?

Vasile Iftime: Hai să nu devenim răutăcioși, este vorba de un lac, aici, de niște...

Ciprian Voloc: E un peisaj destul de romantic... natura, e tema pierderii în sânul naturii, iarăși, puțină reverie, nu e nimic real, aici... Seamănă, cele două poeme...

Ciprian Șoptică: "Zori făcute puf..."

Ciprian Voloc: Asta e o metaforă superbă... Asta da, asta mi-a plăcut și mie, cel mai mult...

Cezar Florescu: Vreau să vă solicit atenția acolo, la strofa a doua, ultimele două versuri: "Spre care-noată albi / pești lungi cu ochi rotund".

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Doar un ochi, nu ochii...

Vasile Iftime: „fund” cu „rotunzi” nu ieșea nimic, „fund ” cu „rotund” merge...

Cezar Florescu: Asta trimite la altceva...

Petruț Pârvescu: „Căci e ca piatra-n fund” ... „Căci”, fii atent, mai e și acest „căci”: „căci... e... ca... ca piatra...”

Ciprian Șoptică: Țsta e un blestem...

Petruț Pârvescu: E un blestem, da... Pentru cel care scrie e un blestem. Te lași de scris, în situația asta!

Vasile Iftime: Ciprian, tu înregistrezi, acolo...? !

Ciprian Voloc: Da, da... căci o să transcriu...

Ciprian Șoptică: Spune-i lui Luca că nu avem nimic cu el...

Ciprian Voloc: Ei, dar eu nu-i dau înregistrarea, e pentru noi, pentru cenaclu...

Ciprian Șoptică: Să vină să i-o dăm...

Ciprian Voloc: O să i-o dăm, nu e problemă...

Cezar Florescu: Dar „ochi rotund”, la ce vă trimite...?

Vasile Iftime: Deci... „rotund” a scris ca să iasă cu... „fund”, n-a avut... nici o idee...

Ciprian Voloc: Da, Vasile nu vede nici o logică...

Vasile Iftime: Eu unul, când găsesc rimele astea...

Ciprian Voloc: Dar peștii oricum au ochiul rotund... nu pot să aibă ochii... altfel.

Vasile Iftime: Când găsesc rime din astea... „mie”, „ție”, „rotund”, „fund”...

Ciprian Șoptică: Vasile, s-a gândit la un... „fund rotund”!

Ciprian Voloc: Nu, ceea ce nu înțeleg eu e că „pești” e la plural, iar „rotund” e la singular. Mi se pare straniu.

Vasile Iftime: „Beu”, „eu”, „gustat-o”, „furat-o”, „nimică”, „despică”: astea-s rime... de doi lei.

Ciprian Șoptică: Are doi de „căci”: „căci e ca piatra”, „căci e ca malu...”

Cezar Florescu: Ideea e că femeia nu poate fi... prinsă.

Ciprian Voloc: E alunecoasă...

Cezar Florescu: Exact. Asta e ideea, asta văd eu...

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Cezar spune că e vorba de o analogie între pește și femeie: femeia e alunecoasă, peștele e alunecos...

Cezar Florescu: Femeia e cea pe care nu poți s-o subjugi, nu trebuie s-o subjugi...

Ciprian Voloc: Iar ochiul rotund ar fi ochiul... atințit mereu la ceva, atent la ceva... la care tu nu ești atent, poate...

Cezar Florescu: Femeia care este... deasupra bărbatului, prin intuiție și prin... eu asta văd... Plus că peștele poate să mai trimită și la ideea de perfecțiune, de dumnezeire, la...

Dana Cernușcă: Peștele este simbol creștin.

Ciprian Voloc: E simbol hristologic, da...

Ciprian Șoptică: Dar acum, Cezar... Să scoatem din poem o simbolistică... abstracționistă, să facem din el ceva bun...!? Nu mai are sens...

Ciprian Voloc: Nu prea mai ai ce face, nu...?

Ciprian Șoptică: Trebuie să te legi de simbolică, de semiotică, ca să salvezi poezia!

Cezar Florescu: Dar finalul, finalul este paradoxal! Este vorba de o figură... oximoronică.

Ciprian Voloc: Da, după ce creează toate premisele care să-ți indice că el ar dori, de fapt el n-o dorește, la final... Aduce argumente, în favoarea celeilalte teze, și... optează pentru teza opusă, pentru care nu are nici un argument...! E... un paradoxism, aici... Cam asta e miza poemului, căci în rest te cam plictisește... nu e cine știe ce...

Ciprian Șoptică: Ciprian, aici e o eroare făcută de el: „nu trebuie să-mi fie / de ce să-mi fie dragă”: inconstientul lui a lucrat... este un vers de-al lui Eminescu! !

Liviu Pânzaru: Exact...

Ciprian Voloc: Da... Aduce, aduce, aici...

Ciprian Șoptică: Nu că aduce, e chiar un vers de Eminescu! Trebuia pus în ghilimele sau inconstientul lui a lucrat... nu? Nu pot să-mi explic, dar...

Ciprian Voloc: Am înțeles... Trecem la ultima? Hai, scăpăm de... coșmar, nu? Scăpăm de coșmar!

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Șoptică: Nu, el trebuie să știe...

Ciprian Voloc: Nu, noi scăpăm de coșmar, nu el...! Nu autorul... Cine citește? Dana...? „Cu pânzele-atârinate”... Dar poate să fie pânzele și altfel, și ridicate, nu? Sau cum...

Paul Mircea Iordache: Sigur, sus, poate...

Vasile Iftime: E o corabie... cu pletele tăiate...

Ciprian Voloc: A, e așa... fără energie, fără putere... căzut psihic... O corabie căzută psihic...

Vasile Iftime: O corabie cu venele tăiate.

Cezar Florescu: Pleoștită...

Ciprian Voloc: Da... Hai, să auzim...

Dana Cernușcă:

Cu pânzele-atârinate

*Cu panzele-atârinate
În liniște de vânt,
Corabia străbate
Departe pe pământ.
Iar stolul rândurelor
Trece-ntre cer și mare...
O, stelelor, stelelor,
Nemuritoare,
De ce și voi nu vă luați
Pe-ale lor urme oare?*

*De ce mă întristează
Că valurile mor,
Când altele urmează
Rotind în urma lor?
De ce căderea florilor
Ș-a frunzelor ne doare?
O, norilor, norilor,
Ști-veți voi, oare,
De ce rămân atâtea-n veci*

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Și numai omul moare?

*În cer întotdeauna
Urmăm al nostru mers,
Ca soarele și luna
Rotind în univers.
Un crez adânc pătrunde-va
De-a pururi omenirea
Că undeva, undeva
E fericirea:
Și toți aleargă după ea:
N-o află nicăirea.*

Cezar Florescu: Da, frumoasă...

Ciprian Voloc: Aici e frumos spus, nu...? Mult mai frumos spus...

Vasile Iftime: Mai ales pentru „o, stelelor, stelelor”...

Ciprian Voloc: „O, norilor, norilor”... Ești puțin ironic adică, nu?

Vasile Iftime: Nu, nu...

Ciprian Voloc: Îți place, cu adevărat...

Vasile Iftime: Îi dau 9, pentru poemul ăsta...

Ciprian Voloc: Îi dai 9... N-am mai dat note pentru celelalte poeme...

Vasile Iftime: Nu, dar astea două trebuie notate, a avut dreptate Petruț Pârvescu, doar astea două... primul și ultimul.

Ciprian Șoptică: Astea merită, celelalte...

Ciprian Voloc: Celelalte nu, deci...

Vasile Iftime: Chiar dacă și aici îl găsim pe Eminescu...

Ciprian Voloc: Îl regăsim, pe Eminescu...

Ciprian Șoptică: Eu îi dau 8, 50, Ciprian... Pentru că nu este autenticitate! În inconștientul colectiv, Eminescu vorbește... Nu e vina autorului, ci a inconștientului...

Ciprian Voloc: De asta vor să se elibereze ăștia de Eminescu,

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

pentru că ne tiranizează prea tare, a ocupat cam tot ce se putea ocupa...

Paul Mircea Iordache: Cum o dai, cum...

Liviu Pânzaru: Tot la Eminescu ajungi...

Ciprian Voloc: Suntem aici, pe pământul lui... nu se putea altfel...

Vasile Iftime: Scoți apă din fântână... scoți Eminescu! Crăpi butuci... crăpi Eminescu... Sapi în grădină, sapi... Eminescu!

Ciprian Șoptică: Trebuie să-l „distrugem”, să-l demistificăm, ca să nu ne mai bântuie ?!

Paul Mircea Iordache: Despre cei care vor să facă treaba asta, e ca și cum ți-ai omorî părinții.

Ciprian Șoptică: Așa e, așa e.

Vasile Iftime: Oricum, construcția îmi place. Și mai ales pentru că a citit-o Dana.

Ciprian Șoptică: E clară, e limpede, e curată...

Liviu Pânzaru: De vreți, dacă tot spunea colegul Mircea Iordache despre poezia „Dintre sute de catarge”, eu o am în repertoriu și aș vrea s-o interpretez...

Paul Mircea Iordache: Aici... eu vreau să se audă până în sat...!

Ciprian Voloc: Imediat după ce tragem concluziile...

Dana Cernușcă: Dacă lumea știe că o astfel de poezie e în prezent, n-o să fie citită, dar dacă eu vreau să citesc ceva de genul ăsta mă duc la raft și-l iau pe Eminescu...

Petruț Pârvescu: Perfect! Dar nu trebuie să-l citești pe el...

Liviu Pânzaru: Pe nenea ăsta...

Ciprian Voloc: Aaaa! Pe nenea ăsta...

Petruț Pârvescu: Noi putem să facem altceva; el vine să citească, vrea să afle o părere, noi ne dăm cu părerea și-i spunem: mă băiatule, du-te la citit, la... raft, du-tela bibliotecă, pune mâna pe cărți, ai un pic de talent, strunzește -l, lucrează-l și pe urmă vii din nou! După ce-ai lucrat, după ce-ai oboșit piatra... Iei piatra amorfă și scoate ceva din ea, da? Și-apoi mă uit: băi, ia să văd, am făcut ceva...? ! Dacă nu...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Și trebuie să poarte pecetea personalității tale, nu poți sculpta ce-a mai sculptat și altul... Doar că cuvântul te duce mai ușor în eroare decât piatra, asta-i...

Petruț Pârvescu: Vezi, cât există părți spre lucrare, uneori poți să-l îndemni: da, domnule, uite, ai găsit sintagma asta, aici e bine, du-te acasă, la versul ăsta poți să lucrezi... chiar dacă poemul nu e întreg... ori vii cu poemul întreg, bine structurat, mai ai ceva de lucru... Dar la unul care este în trepte: anul ăsta lucrează așa, peste un an, doi, va lucra altfel... în trei ani vine cu un poem ca lumea...

Ciprian Voloc: Da, deci... ce note i-am da, acum? ! Să vedem...

Liviu Pânzaru: 8, 50, cam așa...

Ciprian Șoptică: Prea mare, prea mare...

Ciprian Voloc: Domnul Mircea...?

Paul Mircea Iordache: Eu nu dau notă, eu nu sunt profesor...

Ciprian Șoptică: Am spus, 8... Între 7 și 8...

Vasile Iftime: Eu îi dau 9, pentru construcția aia interesantă...

Petruț Pârvescu: Uite, astea sunt sensurile școlii asteia de poezie... E școala de vară de poezie... Aceste întruniri nu se pot numi decât așa: școala de vară de poezie...

Ciprian Voloc: De la Ipotești...

Petruț Pârvescu: De la Ipotești... Dacă tot e școală de poezie, atunci s-o facem cu profesionalism. Avem și profesori, avem și poeți, și scriitori... și tineri...

Ciprian Voloc: Și ce notă i-ai da...?

Petruț Pârvescu: Eu nu mai dau note...

Ciprian Voloc: ...Cezar...?

Cezar Florescu: Eu, notele cele mai mari...

Ciprian Voloc: Dana...?

Dana Cernușcă: 9...

Ciprian Voloc: Un 9 cred că dau și eu... un 8,5 - 9... (în total, o medie de 8, 50, pentru ultimul poem). Da, acum să vă spun... Mai este, mai sunt comentarii, altceva...? Să vă spun lucrul

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

esențial, acum: A FOST O FARSĂ, TOTUL !!! Autorii sunt următorii: „La expoziție” – Nichita Stănescu, „Mânzul” – Lucian Blaga, „Ah, mierea buzei tale” – Mihai Eminescu, „Creion” – Tudor Arghezi și ultima, „Cu pânzele-atârinate” – Mihai Eminescu...

Petruț Pârvescu: Dar eu mă gândeam la o farsă din asta...

(râsete prelungi, zgomotoase, din partea tuturor, abia acum realizând cele întâmplare)

Ciprian Voloc: Mulțumesc pentru sinceritate și corectitudine, oricum...! Și-acum, să tragem concluziile... Vorbesc serios! Aseară, la ora 01, de fapt noaptea, le-am luat de pe net... Deci: Nichita Stănescu, prima, la care cât de cât am găsit ceva...

Petruț Pârvescu: Dacă și la Nichita Stănescu...

Ciprian Voloc: Lucian Blaga, cu „Mânzul”... „Mierea buzei tale”, de Mihai Eminescu, negustată de nimeni, „Creion” de Tudor Arghezi, și el distrus, desființat, și... „Cu pânzele-atârinate” de Mihai Eminescu, care cât de cât a mai... De fapt, prima și ultima...

Ciprian Șoptică: Știam de „Creion”, dar nu credeam că ăsta e „Creion” de Tudor Arghezi, știam că altfel e... Nu... Sunt alte poeme astea, mă, nu e adevărat...!

Petruț Pârvescu: La prima am vrut să spun că e Nichita Stănescu...

Ciprian Voloc: Nu, nu... eu am înregistrat, există mărturia...!

Petruț Pârvescu: Dar nu m-am gândit că puteai să mergi atât de departe!

Ciprian Voloc: Concluzia... concluzia mea: nu trebuie judecați poeții decât după vârfuri... Poeții sunt judecați după vârfurile lor... Chiar și clasicii... N-am avut timp, căci... căutam niște chestii care chiar erau desființate, la toți...

Vasile Iftime: La început era cât pe ce să...

Ciprian Voloc: Ei și-au dat seama, Cezar și Dana, atât... Ei doi

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

și-au dat seama și le-am spus să tacă, atât... În rest, nu și-a dat seama nimeni... Deci asta a fost introducerea în cenaclul de azi, inedită...

Petruț Pârvescu: Nu-i chiar inedită...

Ciprian Șoptică: Ne-ai făcut-o, Ciprian!!

Ciprian Voloc: Putem lua o pauză, acum...

Petruț Pârvescu: Eu nu mai știam poezia, dar „Ah, mierea buzei tale” e vers eminescian!

Ciprian Voloc: Da, se vede clar, au spus că este ceva din Eminescu, au spus! Și culmea este cum a sunat: în Eminescu este ceva din Eminescu...! A, e bine! Concluzia...

Vasile Iftime: Nu, dar... totuși am o părere...

Ciprian Voloc: Da, hai să-l auzim pe Vasile... Noi acum trebuie să vedem ce concluzii tragem, de pe urma experimentului.

Paul Mircea Iordache: Concluzia este că... ați văzut că eu nu -mi „permit” să dau note...?!

Cezar Florescu: Unii pot fi acuzați de necunoașterea urmelor marilor poeți...

Vasile Iftime: Unii pot fi acuzați de necunoașterea operelor, însă...

Ciprian Voloc: Nu, dar sunt mii de poezii, sute, la fiecare autor, și nu poți să le reții pe toate...

Cezar Florescu: Ești de acord că dacă intri în paradigma unui poet, îl recunoști?

Ciprian Voloc: Ar trebui să-l recunoști! Dar s-ar părea că nu toate poeziile unui poet, nu toate creațiile sunt paradigmatică, pentru stilul lui... unele nu „intră” perfect în stilul lui, de exemplu... „Ah, mierea buzei tale” nu e neapărat stilul lui Eminescu, e stilul epocii... stilul acela romanțios... La Stănescu, nu prea vezi așa, e stilul... neomodernist, deci nu... La Blaga, nu e stilul său, deloc...

Dana Cernușcă: E din perioada tradiționalistă...

Vasile Iftime: Deci, trebuie să fim judecați pentru... necunoaștere... Dar, putem fi lăudați pentru...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Dar judecățile rămân valabile... Și ce este ciudat, pentru sensibilitatea noastră, e că nici un poem nu a satisfăcut această sensibilitate... Trebuie să ne dea de gândit... Deci poetul trebuie să scrie în așa fel încât - ideal ar fi - mereu să comunice ceva sensibilității...

Vasile Iftime: Poezie mai de... mai de extremă, mai...

Ciprian Voloc: Deci, și poeții mari au... rebuturi.

Ciprian Șoptică: Dar poemele astea sunt publicate...?

Ciprian Voloc, Nu, sunt publicate, sunt din volumele din timpul vieții...

Paul Mircea Iordache: Blaga... e „Mânzul”, da...? Ei bine, Blaga... eu nici nu m-am gândit că e Blaga! Dar a fost cel care m-a... Metamorfoza blagiană... fără să-mi dau seama, în mod inconștient, îmi dădeam seama că e ceva, dar...

Petruț Pârvescu: Fără inconștient, „sesam”...

Ciprian Șoptică: Ne-a făcut-o...!

Ciprian Voloc: Ar trebui să existe mereu experimente, în cadrul cenaclurilor, nu numai lectură... Experimente, experimente... O să facem și experiment de creație...

Petruț Pârvescu: Mie nu mi se par cele mai reușite... ca dovadă, ce a ieșit din ele...

Ciprian Voloc: Păi... le-am ales intenționat, ca să nu fie chiar reușite...

Petruț Pârvescu: Sunt poeme pe care... cel puțin ăla, „La Expoziție”, cred că nu l-am citit niciodată, din... Nichita Stănescu... niciodată! Nu am auzit de el...!

Ciprian Voloc: Se găsește pe net, chiar când deschizi...

Petruț Pârvescu: Probabil e o poezioară care... așa că nu...

Ciprian Voloc: Deci, în concluzie, poetul trebuie să-și publice și poemele mai slăbuțe, mai... sau nu...? !

Liviu Pânzaru: Da, ca să fie toate...

Ciprian Voloc: Trebuie să publice doar poemele care intră în stilul lui, recunoscut, sau nu...?

Cezar Florescu: Nu, trebuie să publice, trebuie să publice, de ce să nu publice...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Petruț Pârvescu: Știi care e problema? El își asumă paleta aceasta de responsabilitate, dacă el crede că trebuie...

Ciprian Voloc: Oricum, i-am "desființat" pe toți! Și-s patru mari poeți ai limbii române! Fără ei, limba română aproape că nu mai există...!

Petruț Pârvescu: Nu, dar... n-ai înțeles nimic... Eminescu, când a scris treaba asta, a făcut-o pe la 1800 și ceva...

Ciprian Voloc: El este original, oricum...

Petruț Pârvescu: N-ai desființat nimic...

Ciprian Voloc: Nu, creațiile, nu pe ei...

Petruț Pârvescu: Păi noi judecam la ora actuală, nu judecam ce este atunci, cu creația...

Ciprian Voloc: Dar cum e cu rebuturile, cum e cu rebuturile...?

Petruț Pârvescu: Care rebuturi?

Ciprian Voloc: Totuși, astea sunt rebuturi... chiar acceptând stilul lor...

Vasile Iftime: Noi judecam plecând de la ideea că sunt scrise de un individ care gândește cum gândeau... scriitorii, atunci...!

Petruț Pârvescu: „Creionul” ăsta, de cine e...!?

Ciprian Voloc: Arghezi...

Petruț Pârvescu: Arghezi ? !

Ciprian Voloc: Haideți acum să facem o lectură știind cine sunt autorii, să vedem care e diferența...

Petruț Pârvescu: „Creion”... Obrajii tăi mi-s dragi... ca ochii lor... cu ochii lor ca lacul... Chiar dacă e Arghezi, nu mă interesează!

Ciprian Voloc: Ca lacul, ca...ca... pitpalacul...

Petruț Pârvescu: În care se-oglesc azurul și co... copacul... Chiar dacă... Nu, e o poezie slabă a lui Arghezi, care e problema...? !

Paul Mircea Iordache: Păi da... „bube, mucegaiuri și noroi”... ăsta e stilul lui...

Ciprian Voloc: Deci, e normal ca în cenaclu uneori să mai

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

fim desființați, să fim criticați... Și poeții mari pot fi, asta am vrut să demonstrez... Și poeții mari sunt... de ce să ne fie, nouă, jenă.... ? !

Petruț Pârvescu: Ai ales... lucruri redundante... Adică, ultimele...

Ciprian Voloc: Păi, doar n-avea să aleg „Luceafărul”... și să spun că l-a scris... Luca Ioan ! ! Care există, dar n-are nici o treabă cu ce se întâmplă astăzi, aici... E logic, nu? Trebuia să aleg ceva mai puțin cunoscut...

Paul Mircea Iordache: Hai acum să citim „Creion” cu... respectul pentru Arghezi.

Vasile Iftime: Dar n-ai ce să respecti, domnule, este un poem prost ! !

Ciprian Voloc: Deci... ce am făcut noi...? Am scos opera din contextul... autorității... de sub autoritate...

Petruț Pârvescu: Păi, da eu credeam că toată lumea știe: uite, asta e a la Nichita Stănescu, asta e a la Eminescu... Toată lumea și-a dat seama că e vorba de așa ceva...!

Ciprian Voloc: Totuși... nu se resimte chiar așa puternic... La Eminescu se mai simte...

Paul Mircea Iordache: Se simte, Arghezi...

Ciprian Voloc: La Blaga, nu se simte deloc... stilul lui Blaga...

Paul Mircea Iordache: La Blaga se simțea... tonul filosofic, metafizic...

Vasile Iftime: Deci, în concluzie, dacă ar fi Blaga, acum, printre noi, n-ar lua decât... Cât i-am dat...? ! Patru...

Petruț Pârvescu: „Luna, intrând pe fereastră, alături se culca pe paie”...

Cezar Florescu: Dar, la Arghezi, dacă iei prima strofă, cu „obrajii tăi mi-s dragi”...

Ciprian Voloc: Dar lui Petruț Pârvescu nu-i place sonoritatea, *ca*-urile acelea, elementele de legătură sunt...

Dana Cernușcă: Da, e greu să...

Ciprian Voloc: Chiar poet mare să fii, e greu să ai tot timpul reușite, să fie clar! Este un proverb: „E greu să stai mereu pe

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

culmi"... Cel mai greu lucru! Pe culmi ajungi o dată, a doua oară, a treia oară, nu ajungi mereu... Să fie clar, reușitele unui poet le numeri pe degete... reușitele propriu-zise, nu poate să fie totul...

Paul Mircea Iordache: Obrajii tăi mi-s dragi... *cu* ochii lor *ca* lacul... În care se-oglesc Azurul și *copacul*...

Vasile Iftime: Băi, dacă era și domnul Țopa aici...

Ciprian Voloc: Păcat că n-a vanit, asta e, eu i-am spus să vină, dar nu puteam să-i spun ce pregătesc, e logic... (mașina i s-a defectat în drum spre Ipotești).

Liviu Pânzaru: Da, normal... să-i spui că e surpriză-surpriză...

Ciprian Șoptică: Ciprian, felicitări pentru farsă! Gata...

Ciprian Voloc: Deci... nota 10, pentru farsă... gata!

Cezar Florescu: Dar eu vă întreb așa: acum, dacă tot am ajuns la poezia „Creion”, de ce - luați prima strofă din „Creion” și analizați-o: lacul, azurul, simbolul copacului - de ce a pus „copacul”, și nu altceva? ! Să rimeze cu „lacul”? ! Nu, nu asta e... Dați un răspuns... De ce...! ?

Vasile Iftime: Eu cred că... Autorul ăsta, a alergat, după simboluri? !

Cezar Florescu: Ba da, a lucrat...

Liviu Pânzaru: Simbolul femeii...

Cezar Florescu: Femeia e sens, aici...

Vasile Iftime: Femeia „atârând” în copac...! Sau atârând de copac...

Dana Cernușcă: Femeia se „identifică”, cu copacul...

Cezar Florescu: Femeia e esență, aici... și dumnezeiescul... Iar copacul semnifică... masculinul... Azurul semnifică perfecțiunea... dragostea absolută... dragostea pură, iar copacul... masculinul, fără de care feminitatea nu poate...

Ciprian Voloc: Oricum, voi ce-ați recunoscut: tu, Cezar, ai recunoscut poezia lui Arghezi, nu?, la început...

Dana Cernușcă: Și eu am recunoscut-o...

Cezar Florescu: Eu le-am pus la toate... numele autorului...

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Ciprian Voloc: Da? Le-ai recunoscut, până la urmă... Dar după ce ți-am confirmat bănuiala...

Cezar Florescu: La „Mânzul” am avut dubii...

Ciprian Voloc: Da, am înțeles...

Cezar Florescu: Fiindcă l-am încadrat la Labiș...

Vasile Iftime: Să spunem că poezia „Mânzul” e o poezie „foarte bună”...

Ciprian Voloc: Genială... este vreo poezie de-aici? Nu, în nici într-un caz...

Petruț Pârvescu: Eu am văzut aici trecerea prin mai multe stiluri, fără... personalitate.

Ciprian Voloc: Dar eu v-am spus că le-a scris, „băiatul”, în diverse perioade ale vieții lui, când era influențat de diverși poeți... Asta a fost „vraja”...

Liviu Pânzaru: Hai c-ai făcut-o! Ne-ai făcut figura...

Cezar Florescu: Surâsul tău mi-i drag... căci e ca piatra-n fund... Nu, să nu luăm în derâdere... „Ca piatra-n fund”: susurul apei, valurile care trec...

Ciprian Voloc: Te trimite, undeva, departe... Adică elogiul prezenței feminine e doar aparent, s-ar părea...

Cezar Florescu: Spre care-noată albi pești lungi cu ochi rotund... Aici am mai discutat...

Vasile Iftime: Eu am mai făcut un astfel de experiment: am două pagini, pe agonia. net: una de pe adresa de pe gmail, alta de pe yahoo. Și am luat niște poeme... am luat poeți din Botoșani: am luat de la Gellu Dorian, ceva, am luat de la Petruț Pârvescu... La atelier, toate, s-au dus..!

Ciprian Voloc: Au fost desființate... la atelier, direct, au ajuns...

Vasile Iftime: Da, poeme care mie mi-au plăcut, foarte bune...

Ciprian Voloc: Da, dar eu vreau să vedem învățămintele... ce învățămintele tragem, de aici, asta e important...

Ciprian Șoptică: Deci... critica, critica obiectivă...

Liviu Pânzaru: Trebuie cunoscută foarte bine creația

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

literară a scriitorilor.

Ciprian Voloc: Dar chiar și când n-o recunoști din prima...
Învățămintele...

Vasile Iftime: Eu pot doar să spun selectiv, ce-mi place...

Liviu Pânzaru: Pasiunea pentru un gen literar, poate fi...

Ciprian Voloc: Cred că ar trebui să învățăm cum să ne judecăm între noi... E clar, nu trebuie să fim judecați după rebuturi... după nereușite... Asta cred eu.

Petruț Pârvescu: Nu, eu cred că aceste poeme puteau nici să nu fie cunoscute, de noi... Nici o problemă... Cel mai cunoscut, de aici, e ăsta: „Ah, mierea buzei tale”... Dar nu m-am mai gândit, nu mai știam contextul... Poezia asta nu mi-a plăcut, în general vorbind...

Ciprian Voloc: Asta e, când nu-ți place, o uiți, chiar dacă ai citit-o... Probabil cu toții le-am mai citit... „Creion” am studiat -o și eu, în liceu, dar am uitat, de ea... Aseară l-am recitit, ca pentru prima oară...

Petruț Pârvescu: Dar eu ce i-am zis tipului ăsta, că sunt scrieri de diferite nuanțe... Aici, la „Mânzul”, nu mă ducea la Blaga, pentru că nu e chiar Blaga; aici, cu „Ah mierea buzei tale” am mai avut unele considerații... La Arghezi, e puțin, cu „Creionul” ăsta... nu e atât de...

Ciprian Voloc: Relevant, pentru stilul lui Arghezi... Deci nu toate creațiile unui poet sunt relevante pentru stilul poetului, să fie clar... Chiar și poetul mai calcă „strâmb” față de direcția lui...

Petruț Pârvescu: Pe Nichita Stănescu nu l-am prea găsit... Probabil că e scris într-un... Are ceva... dacă e Nichita...

Ciprian Voloc: Și cine știe, dacă o să mai facem, experimente din astea, cred că mereu o să pășim la fel... Garantat, asta...

Petruț Pârvescu: Aceste construcții, de genul: „ca dansul stau”... Mda... Dacă o iei, acum, o vezi altfel... „în neștiutul A”... Treișpe-paișpe, adică niște chestii... Dacă dacă spui că „tipul”... e inginer, că a mai tras de coadă nu mai știi ce...

Ciprian Voloc: Datele lui sunt reale, dar nu are nici o

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

legătură cu creațiile propuse aici...

Ciprian Șoptică: Deci judecăm și după principiile biografice! Din start judecăm... deci noi... ne facem prejudecăți...!

Liviu Pânzaru: Exact.

Ciprian Voloc: Eu am încercat să suspend prejudecățile literare: dacă spuneam de la început cine sunt autorii... Am încercat să suspend prejudecățile. De acum va trebui să facem un experiment, data viitoare, știind cine sunt autorii...

Petruț Pârvescu: Eu îți spun sincer: nici seriozitatea discuției n-a fost la... Adică, lejeritatea... asta o dată. O a doua chestiune: ai venit cu... tipul, l-am văzut că trece prin mai multe stiluri: ...hai să vedem, ce găsim...! Poezii ale unor poeți consacrați... dar care nu sunt atât de cunoscute.

Ciprian Voloc: Păi, e logic, doar nu puteam să vin cu „Luceafărul”, am mai spus-o...

Liviu Pânzaru: Sau cu... „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”! Sau cu... „Testament”...

Petruț Pârvescu: Dar se vede că, aduse la stadiul de astăzi, ele nu mai...

Ciprian Voloc: Nu mai... nu mai comunică nimic, sensibilității, asta e trist... Ar trebui să fie un semnal de alarmă, pentru noi, toți... Deci, să înțeleg că marii poeți, cu excepția câtorva creații de-ale lor, nu mai sunt citați... Nu mai sunt citați deloc, să fie clar !!!

Vasile Iftime: Dar să presupunem că nu există „Luceafărul” și că azi scrie, Șoptică, poemul „Luceafărul”...

Ciprian Voloc: Nu mai, azi... nu mai...

Petruț Pârvescu: Nu mai ține...

Ciprian Voloc: Nu știu, rămâne de văzut...

Paul Mircea Iordache: Bineînțeles că nu mai e receptat...

Ciprian Voloc: Și totuși, asta ar însemna ca poemul în sine, „Luceafărul”, să n-aibă niște calități ale lui... Or, eu zic că le are... Nu știu... Are... frumusețea, cursivitatea...

Liviu Pânzaru: Muzicalitatea...

Ciprian Voloc: Altfel, vorbim degeaba de frumusețea

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

„Luceafărului” dacă nouă, astăzi, nu ne mai place... Ar trebui ca și un poet din secolul... XV, dacă ar scrie azi, și el este mare, ar trebui să fie considerat, mare, și azi...

Petruț Pârvescu: Nu cred că ai dreptate...

Cezar Florescu: Depinde și de lector, de cel care o citește... Eu unul, care-s profesor, orice poezie citesc cu drag, cu atenție...

Ciprian Voloc: Și cu îngăduință!

Cezar Florescu: Exact...

Ciprian Voloc: Și cu răbdare... Dar aici nu prea a existat, aici suntem puși pe „distrus”... pe „forfecat”...

Ciprian Șoptică: Tu, instinctiv ne-ai montat: „pe ea, hai s-o desființăm”...!

Petruț Pârvescu: Eu cred că... totuși... secvența de azi și-a atins scopul. Și-a atins perfect, scopul... Poeme care nu sunt atât de... cunoscute, și-asupra cărora nu totdeauna... Dacă eram mai atenți, sigur... Eu am văzut: versurile lui Eminescu...! Dar nu mai știam...

Ciprian Voloc: E vorba aia: „după război, mulți viteji se-arată”... Creangă! Este un argument ce face apel la cultura poetică, dar, pentru a critica, n-ai nevoie de o cultură... solidă -solidă-solidă...!

Cezar Florescu: Nu, ai nevoie de...

Ciprian Șoptică: Noi le-am expediat din prima, nu au corespuns...

Petruț Pârvescu: Pe Eminescu, dacă știam că e Eminescu... îl judecam altfel!

Ciprian Șoptică: Dacă știi...

Ciprian Voloc: Și... e corect? ! Eu asta întreb: e corect, pentru critica literară...? E corect, asta!?

Petruț Pârvescu: E corect.

Cezar Florescu: Mi-ar plăcea ca Eminescu, cu spiritul lui, să fie, acum, pe-aici...

Petruț Pârvescu: Deci ai putea să fii cârcotaș cu Eminescu: și piscurile au văi... Pentru că nu poți să observi piscul, dacă

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

nu e vaea... Nu tot ce a scris Eminescu este și extraordinar, dar... creația eminesciană, în general... este un întreg.

Cezar Florescu: Vizavi de chestia asta, cum că Eminescu a fost statuat, acolo, el, fondator al limbii române... Blaga a făcut mult mai mult, poate, decât Eminescu, în ce privește limbajul poetic, filosofic...

Liviu Pânzaru: Dar vezi că la Blaga e vorba de filosofie, în primul rând...

Cezar Florescu: Asta-i, da... El a fost dublat și de un filosof...

Ciprian Voloc: Nu, și Eminescu e dublat de un filosof...

Dana Cernușcă: Da, și filosofia lui Eminescu nu e originală, e...

Cezar Florescu: Nu e originală, asta e, sunt compilații...

Ciprian Voloc: Dar reușește s-o îmbine, într-o viziune a lui...

Paul Mircea Iordache: Numai faptul că relativitatea e evidențiată într-o manieră genială în „La steaua”... E extraordinar: Einstein e prefigurat, și există explicații... Eminescu, cică, audia cursuri la Viena și la Berlin, ale unor mari profesori ce și ei, la rândul lor, au prefigurat curentul de gândire einsteinian... Relativitatea timpului și a spațiului nu a fost născută... ideea era născută mult înainte de Einstein, el a băgat-o în relații matematice, iar Eminescu este izbitor, pentru oricine...

Cezar Florescu: La vremea aceea, pot să spun că, audiind acele cursuri și revenind, în țară, el a fost un fel de promotor, al acestor idei...

Ciprian Voloc: Deci e clar că sunt, creații eminesciene, care rămân... N-ai cum să le demolezi! Dar pe unele poți...

Liviu Pânzaru: Există valori perene...

Ciprian Voloc: Eu am vrut să atrag atenția asupra inegalității, cu sine, a oricărui creator... Iar ea există...! Există stilul, dar este și inegalitatea... Inclusiv la noi, cei care trăim în prezent... Da, suntem inegali... E ușor să arăți cu degetul spre Petruț Pârvescu sau Vasile Iftime, de exemplu, pentru că au două, trei poezii pe care nu le-au publicat și care încă

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

nu-s cine știe ce... (și pe care le propun lecturii, în cenaclu). Nu trebuie făcut asta!

Petruț Pârvescu: Pe mine știți ce m-a frapat...? M-a frapat faptul că... poeți mari... pot să cadă în pastișe, prin creații de ale lor, care pot să nu fie atât de cunoscute - fapt normal, într-o epocă atât de informatizată; inclusiv din marii autori ai lumii nu mai reții tot, dar știi, sigur, când te duci pe stilul lor, iar dacă vrei să aprofundezi, problema, începi să cauți și o rezolvi - nu sunt chiar ușor de recunoscut... Bine, dacă ar fi fost să ne întrebăm: ce stil e ăsta...? ne duceam... E foarte interesantă, această chestiune... Sigur că... a scrie ca Eminescu, astăzi, nu mai are nici o relevanță. Dar încărcătura, textul, originalitatea, transmiterea, instituindu-l într-un context și luându-l ca moștenire culturală... nu poți, să nu-l iei... Nu poți să-l amesteci... Nu poți să vorbești despre limba română fără Eminescu... deocamdată. Când s-o mai ivi... vreunul puternic, așa, în coaie... să vedem ce va fi.

Ciprian Voloc: Dar oare justifică, experimentul nostru de azi, demitizarea marilor poeți, chiar a lui Eminescu...?

Petruț Pârvescu: Nu justifică. Nu, textele au fost nerelevante, după părerea mea...

Ciprian Voloc: Chiar pentru poezii înșiși, nerelevante...

Petruț Pârvescu: Eu am sesizat, dar nu credeam că ai atâta curaj, să vii cu... Am sesizat stilul, dar m-am gândit că tipul e un... Deci, stilul e relevant: el se cuantifică, în texte... Dar mă gândeam: e un tip care n-are un drum, care scrie...

Ciprian Voloc: Dar de ce să ne gândim că „tipul n-are un drum”? ! Chiar așa au fost, poezii, când au scris poemele astea... Au fost rătăciți...! Deci: Eminescu a fost... oarecum rătăcit, când a scris... cel puțin prima poezie; Stănescu n-a fost în ce mai... bună zi a lui, deci... chiar autorii au fost rătăciți, când au scris... Și creatorul are momentele sale de rătăcire... Eu așa interpretez...

Petruț Pârvescu: Putem să acceptăm o chestie: când poetul croiește un volum, nu toate textele au aceeași înălțime. Unele

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

puteau să lipsească definitiv, de-acolo...

Cezar Florescu: Da.

Petruț Pârvescu: Nici o problemă! Dar stilul... stilul... se vede!

Ciprian Voloc: Stilul e dat de notele dominante, din volum...

Petruț Pârvescu: Exact.

Ciprian Voloc: Nu de... notele discordante.

Petruț Pârvescu: Nu! Dar și... în orice volum de-al lui găsești ceva care să te trimită spre... Pentru că asta este o creație mare...

Cezar Florescu: La un moment dat a întrebat, Ciprian: trebuie puse și poeziile care nu sunt atât de valoroase, într-un volum?

Ciprian Voloc: Tot ce creează, poetul, trebuie publicat... sau nu? ! Asta e întrebarea, pentru că toți avem poeme, multe, publicate și nepublicate...

Petruț Pârvescu: Acum, în general, mulți cred că artistul își face un calcul foarte bun: el are și pietre, și bolovani, și nestemate, acolo... Dar pietrele acelea le vede ca frumoase, nu știu cum să spun... El își asumă responsabilitatea: timpul, vine și macină, lucrurile... Unele rămân: „Odă în metru antic”... „Luceafărul”... „Scrisorile”... „Memento mori”... Sunt lucruri care vor rămâne... Și din piatra Eminescu se va mai toci, se va... Dar filonul, rămâne...

(cenacliștii de la Ipotești iau o pauză, în vreme ce Liviu Pânzaru oferă un recital din repertoriul eminescian. Sub castanul care îi împresoară cu umbra lor generoasă, se lasă ademeniți de pașii prin iarbă, ai poetului...).

transcrierea dezbaterii: Ciprian VOLOC

MENȚIUNE: rezumatele altor ședințe ale Cenaclului EDITOR, îndeosebi din cursul anul 2009, pot fi accesate pe internet, la adresa <http://ciprianvoloc.wordpress.com/category/file-de-cenaclu/cenaclul-editor-file-de-cenaclu/>

CENACLUL EDITOR

file de cenaclu

Aurelian Antal, *“Triumful vieții”*, ulei pe pânză, fragment

CENACLUL EDITOR

III. Album foto

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

album foto

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

album foto

CENACLUL EDITOR

album foto

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

album foto

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

album foto

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

album foto

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

album foto

CENACLUL EDITOR

album foto

c
e
n
a
c
l
u
l

e
d
i
t
o
r

CENACLUL EDITOR

album foto

CUPRINS

Cuvânt înainte

(de Andreea Tudosă).....5

I. Noi, cenacliștii.....10

Cristi AVRAM (11)

Diana DUPU (58)

Ana Maria GÂBU (73)

Marius GIRADĂ (91)

Andrei HANACHIUC (102)

Alexandru KVAȘINSCHI (112)

Nicolae OANEA (128)

Andreea TUDOSĂ (154)

Bara Haqi ABDULBAKI (169)

Aurelian ANTAL (188)

Nicu ANTON (214)

Ciprian VOLOC (236)

Corneliu DRESCANU (251)

CENACLUL EDITOR

II. File de cenacu.....254

Ședința din 7 iunie 2011 (Dorohoi).....255

Ședința din 29 martie 2011 (Dorohoi).....267

Ședința din 1 august 2008 (Botoșani - Ipotești);
Experimentul de la Ipotești.....293

III. Album foto.....332

EDITOR

EDITOR

CENACLUL EDITOR

Tipărit în Dorohoi

Editura LUCEAFĂRUL, 2011
CCD Botoșani